

Vịt Con, Anh Xin Lỗi, Anh Yêu Em

Contents

Vịt Con, Anh Xin Lỗi, Anh Yêu Em	1
1. Chap1+2+3+4	2
2. Chap 5+6+7+8	8
3. Chap 9+10	14
4. Chap 11+12	16
5. Chap 13+14+15	18
6. Chap 16+17	21
7. Chap 18	23
8. Chap 19	24
9. Chap 20	26
10. Chap 21	29
11. Chap 22	31
12. Chap 23 + 24	33
13. Chap 25	37
14. Chap 26+27	38
15. Chap 28	45
16. Chap 29	47
17. Chap 30(1)	50
18. Chap 30(2)	52
19. Chap 31	54
20. Chap 32	56
21. Chap 33	59
22. Chap 34(1)	62
23. Chap 34(2)	64
24. Chap 35	70
25. Chap 36	77
26. Chap 37 + 38	82
27. Chap 39 + 40	87
28. Chap 41+ 42	93
29. Chap 43+44	99
30. Chap 45 + 46	108
31. Chap 47 + 48	119
32. Chap 49+50	128
33. Ngoại Truyện	137

Vịt Con, Anh Xin Lỗi, Anh Yêu Em

Giới thiệu

Trong tình yêu không có khái niệm của sự lừa dối. Nhưng nếu một tình yêu dựa vào sự lừa dối để nó

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vit-con-anh-xin-loi-anh-yeu-em>

1. Chap1+2+3+4

Tác giả: lola_babie

Tình trạng: full

Nhân vật:

Trần Tố Nhi (16t): tinh nghịch, quậy phá nhưng đó chỉ là bề ngoài thôi. Là một người tốt bụng nên dễ bị lừa gạt tình cảm.

Lâm Vy Vy (16t): BFF của Nhi, dễ thương, xinh xắn, quậy cũng chẳng kém gì Nhi.

Nguyễn Hoàng (17t): đẹp trai, hào hoa nhưng mà anh này phải gọi là cực kì lạnh lùng, gia thế ko ai biết ngoại trừ bạn anh ấy.

Lâm Thế Bảo (17t): BFF của Hoàng, trầm tính, ít nói, là thiếu gia tập đoàn BB.

Lê Tùng (17t): BFF của Hoàng và Bảo, là người vui tính, lãng nhăng, là một playboy chính hiệu, là thiếu gia tập đoàn GB.

Chap 1

Nó đang đứng trước cổng trường WK, nó trông chờ ngày này rất lâu rồi. Hôm nay nó cố tình làm ình nổi bật giữa đám đông với kiểu tóc thất bím 2 bên, cặp kính dày cộp nhìn như con nhà quê. Khai giảng trong khuôn viên trường rộng lớn và lộng lẫy, ko khổ danh là trường chuẩn, cái gì cũng đẹp. Nó nhanh chóng xếp hàng vào lớp. Nó học lớp 10A2, đang loay hoay tìm chỗ vì với bộ dạng xấu xí thế này thì có ai thềm ngồi cạnh nó đâu, hix.

_Em kia đang làm cái gì đó hả?-cái giọng the thé của bà cô chủ nhiệm nó vang lên

_Dạ...em...em đang...-nó gãi đầu ko biết trả lời sao

_Em...em cái gì, mới ngày đầu tiên thôi mà chị đã muốn kiểm chuyện sao?-bà cô đẩy gọng kính lên và nhìn nó

Cả cái lớp nó xôn xao, mấy đứa con gái chảnh chọe trong lớp huých tay nhau mà thầm thì nói:

_Ê tụi bay, con nhỏ này hài vãi, vừa xấu xí vừa cà lâm nữa!

Nghe vậy mấy thằng con trai cũng gật gù mà đồng ý. Nãy giờ nghe bọn bạn trong lớp bàn tán mà nó tức đến hộc máu “Bọn này đui khi nói mình xấu xí, tuy là mình ko được đẹp nhưng cũng xem là thanh tú dễ nhìn, bà đây nhện tui bậy”. Nó đành miễn cưỡng mà nở nụ cười cầu cứu bà cô thì đột nhiên có một giọng nói dịu dàng vang lên:

_Dạ thưa cô, cô có thể cho bạn ấy ngồi cạnh em được ko ạ?

_Ê tụi bay người đẹp, quá dễ thương luôn, chắc tao chết mất...-cả chục câu khen ngợi dành cho cô gái đó
Bà cô cũng quay sang nhìn cô gái xinh đẹp đó,đập bàn một tiếng:

_Im lặng hết cho tôi, em kia, em có chắc là muốn ngồi cạnh bạn gái này ko?-vừa nói bà cô vừa chỉ vào nó

_Dạ, em chắc chắn ạ! -cô gái tự tin trả lời

_Nếu đã vậy thì em xuống ngồi với bạn ấy đi

Nó vui mừng,cúi đầu cảm ơn bà cô rồi chóng xuống chỗ ngồi mà quên liếc xéo cô bạn cùng bàn.

_Sao mà khó chịu vậy bạn yêu? Đừng cau mày nữa mà Nhi xinh đẹp!- Vy Vy ra sức làm nũng với nó

_Cũng chỉ tại cái vụ cá cược ấy mà tao bị bẽ mặt như vậy,mà mày còn đặt ra quy định xem tao có tìm được chỗ ngồi khi xấu xí như vậy nữa chứ! - nó tức tối

_Tại mày cá cược thua nên phải hóa trang thế này trong 3 tháng mà nếu mày thấy ko thể thì chịu thua mà bỏ cuộc sau đó người thắng sẽ có một điều ước, sao mày có chịu nhận thua ko?- Vy Vy lém lỉnh nhìn nó

_Đừng có mơ,Nhi tao đây sẽ thắng à xem! - Nó tự tin mà đảm bảo nói

Vy Vy ko nói thêm gì mà nhìn nhỏ bạn đang đắc chí.

Giờ ra chơi, nó lao nhanh xuống dưới căn-tin để mua đồ ăn sáng ko may đụng phải thằng cha nào làm nó té nhào xuống đất, nó điên tiết:

_Nè anh, bộ đuôi hay sao mà ko thấy tui?

_Cô có biết tôi là ai ko mà ăn nói kiểu đó hả? -hắn ta lạnh mặt nói

_Là ai? -nó nhìn chằm chằm hắn,mắt thấy được cái bảng tên lớp trên áo hắn,mắt nó sáng lên-Ồ, anh chỉ hơn tôi có 1 lớp thôi chứ mấy,tưởng tôi sợ à?

_Cô...-hắn tức nghẹn họng

_Cô...cô cái gì? -tâm trạng nó vui vẻ hẳn lên

Hắn nhìn bộ dạng vui vẻ đó của nó mà khó chịu nhưng nhanh chóng đã được hắn che lấp bằng một nụ cười nửa miệng

_Cô đang định gây sự chú ý với tôi sao? Xin lỗi,tôi ko thích loại con gái dữ dằn,tốt nhất là cô hãy tìm cách khác đi!

_Anh...anh nghĩ cái gì...-nó lắp ba lắp bắp

Hắn chẳng thèm trả lời,đi ngang qua nó và bỏ lại một câu “Thật là mất mặt mà”

Ừ ù ù tai nó vừa nghe thấy gì ấy nhỉ? Hắn ta đúng là ôn dịch mà. Hãy đợi đấy, Tổ Nhi này sẽ ko tha cho anh đâu đồ đáng ghét,grừ...grừ

Chap 2

Đã 5 ngày nay nó đi tìm hắn mà ko thấy hắn đâu, hắn như bóng ma vậy,biệt tăm biệt tích ko thấy đâu.
Đang bực mình thì Vy Vy đi tới vỗ vai nó:

_Nhi, mày dạo này sao thế?

_Tao đang tìm thằng cha đáng ghét dám chửi tao! -nó hậm hực

_À,thế mày đã tìm được hắn chưa? - Vy Vy quan tâm hỏi nó

_Chưa mà có lẽ hắn sợ tao nên trốn rồi cũng nên. -nó khề cong miệng

_Hahaha, chắc vậy - Vy cười chọc quê nó

_Mày đừng có cười nữa ko tao ghét mày luôn bây giờ -nó đe dọa

_Ừ, tao ko cười nữa mà mày tính hóa trang trong 3 tháng thật à, hay là mày chịu thua đi -Vy Vy cố nín cười nói

_Mày đừng có mơ,Tổ Nhi tao mà ra tay chỉ có thắng thôi nhá, mày chuẩn bị nhận thua đi - nó tự tin nói

_Để xem đã mày -Vy Vy bĩu môi nói

Hai tụi nó chạy lên lớp, cái lớp vẫn vậy, nó vinh hạnh mang danh hiệu là con vịt xấu xí ngồi cạnh thiên nga xinh đẹp Vy Vy. Trong lớp con nhỏ Bảo Hân đẹp người mà chẳng đẹp nét luôn gây khó dễ cho nó.

_Ê, vịt xấu xí, bộ mày ko biết dọn vệ sinh lớp hay sao mà bẩn vậy nè -nhỏ hách dịch nói

_Ừ...ừ để mình làm lại -nó tức muốn chửi nhỏ đó một trận nhưng mà đóng kịch phải đóng cho trót.“Cái con Bảo Hân này,mày nhớ đấy,chỉ còn 2 tháng 3 tuần 2 ngày nữa thôi là bà đây sẽ ày biết tay” -nó vừa dọn dẹp mà vừa suy nghĩ kế hoạch phục thù.Con Vy ở dưới nhìn nó như vậy mà lạnh hết cả sống lưng.Đang lúi húi dọn dẹp thì bọn con gái trong lớp hét lên

_Ê tụi bây, bộ 3 đến rồi kìa!

_Đâu đâu, tao muốn xem thấy 3 ảnh - cái lũ mê trai nhanh chóng bu ra ngoài

Nó cũng thấy tò mò nên hỏi Vy bộ 3 đó là gì,Vy Vy say sưa kể cho nó nghe:

_Đó là bộ 3 hotboy của trường mình đấy! Nguyễn Hoàng,Lâm Thế Bảo,Lê Tùng đều là người rất được xem trọng trong trường.Mấy ảnh vừa đẹp trai, con nhà giàu, thể thao cũng đủ ngón hết cả núi tim của bọn con gái rồi!

_Thật ko vậy mày, sao nghe nó ảo ảo thế nào í -nó ko tin cho lắm

_Mày ko tin thì có thể ra ngoài xem nha!

_Ừ, tao cũng muốn xem hot boy là như thế nào? -nó hứng khởi

Chen chen lẩn lẩn cuối cùng thì bọn nó cũng tìm được chỗ đứng để có thể nhìn rõ bộ 3.Đập vào mắt nó là 3 anh chàng đẹp như hoa.Mà hình như cái tên đứng ở giữa nhìn quen quen. Đúng rồi, là thằng cha đáng ghét. “Thì ra là hotboy, có mà hotdog chứ ở đó mà hotboy” nó cười thầm

_Ê, Vy cái tên đứng giữa là ai vậy?

_Đó là anh Nguyễn Hoàng, học lớp 11A1,thay bồ như thay áo,gia thế thì ko rõ, có người đồn anh ấy là con trai của một ông trùm nổi tiếng,có người lại bảo anh ấy là người thừa kế một tập đoàn lớn đa quốc gia -Vy Vy vui vẻ mà trả lời nhỏ bạn

_Ghe thiệt, vậy thì càng thú vị hơn. -nó tính toán âm mưu

_Mày lại muốn làm gì nữa hả? -Vy nhìn biểu hiện đáng sợ trên bộ mặt con bạn

_Mày đừng lo, tao có nhiều kế hoạch và nhiều niềm vui ày đấy,bạn yêu -nó cười nham hiểm

Vy Vy thở dài,nó đúng là con quỷ mà.

Chap 3

Thế là bước sang tuần thứ 2 với những kế hoạch mới, nó đang vui vẻ tính rủ Vy đi dạo xung quanh trường nhưng mà Vy bận họp với ban cán bộ lớp bởi Vy đang giữ chức vụ lớp phó học tập, thôi thì nó đành đi một mình vậy. Nó mò ra được sân sau trường, ở đây rộng. Nó thoải mái đặt lưng xuống tấm thảm cỏ xanh. Đang nằm nghỉ ngơi, trên đỉnh đầu nó truyền đến tiếng nói lạnh băng

_Nè vịt xấu xí, ai cho cô nằm ở đây vậy?

Nghe thấy giọng nói quen thuộc, nó nhanh chóng mở mắt ra. Đập vào mắt nó là thằng cha đáng ghét đây mà. Xui thiệt, đi đâu cũng gặp hần là sao? Nó phũ phàng đứng lên, chỉ thẳng mặt hần:

_Tại sao tôi lại ko được ở đây hả, bộ nó có gắn tên anh chắc? -nó bực tức nói

_Đúng thế đấy! -hần lấy tay chỉ vào tấm bảng trắng đằng xa kia

Nó nhìn theo hướng hấn chỉ, nheo mắt đọc tấm bảng “Nơi ở của bộ 3, ko được tự động ra vào nếu chưa được cho phép”. Trái với suy nghĩ của hấn nó che bụng lại cười, hướng hấn mà nói:

_Cái đó chui đâu ra vậy, anh tự làm nó hả? Nhìn đẹp trai vậy mà lại bị vấn đề về thần kinh, thôi (nó móc trong túi ra viên kẹo sing-gum) ăn vào cho nó thông não nhá!

Hấn tối sầm mặt lại

_Cô nói gì, nói lại tôi nghe coi? -giọng nói của hấn hạ xuống độ âm

_Tai anh có điếc đâu mà ko nghe thấy tôi nói gì? -tuy hơi sợ nhưng nó vẫn kích hấn

Hấn ta nhếch miệng cười, bước lại gần nó. Nó lùi lại sau mấy bước:

_Anh...tính làm gì? -thấy hấn ngày càng gần,nó lo sợ - Nè, anh đừng lại gần tôi nữa nghe chưa, ko là tôi la lên bây giờ!

_Yên tâm, ko ai nghe thấy gì đâu! Hấn ngày càng tiến lại gần nó. Nó thấy hấn ngày càng gần, sợ hãi mà hét lên:

_Không!!!!!! -mắt nó nhắm tịt lại, hai tay che chắn trước ngực

_Vịt à,tôi ko có hứng thú với những thứ xấu xí đâu nên đừng có mơ tôi làm gì cô - hấn thì thào vào tai nó

_Cái gì? -nó trừng mắt nhìn hấn

Cảnh tượng này nếu nhìn vào sẽ hiểu lầm là 2 đứa nó đang hôn nhau mà ở gần đấy thì đang có 1 bé fan đã lên vào và chụp được tấm hình họ lúc này rồi mau chóng chuẩn lẹ.

_Hahaha -hấn ôm bụng cười khi nhìn vào cái bản mặt đang ngu ra của nó

_Anh thật quá đáng! -nó dậm chân bỏ đi

Đang đi thì bị hấn giựt tay lại, nó nhú mày nhìn hấn

_Cô định đi đâu? Nơi này ko phải là nơi muốn đến là đến, muốn đi là đi, cô hiểu ko? - hấn trầm giọng nói
Nó bất ngờ trước thái độ quay 180 của hấn -Anh nói cái gì vậy hả?

_Chẳng lẽ cô ko biết rằng nếu vi phạm bước vào đây thì sẽ bị đuổi khỏi trường hả? - nó bàng hoàng và nhớ lại

” _Con gái yêu, con phải cố gắng học hành đây, nhất định phải đậu vào WK,đó là mong ước cuối cùng của ba.

_Ba à,con sẽ cố gắng bằng được để vào trường đó nên ba cũng phải hứa với con mau khỏe lại nha! -nó. vừa khóc vừa nói với ba nó

_Ừ, ba hứa vì thế mà con phải làm bằng được đây! -ba nó khó nhọc mà rặn ra từng chữ

Nó ôm ba nó sụt sịt -Dạ, con hứa! ”

Hấn thấy nó đang suy nghĩ vớ vẩn gì đấy, đưa tay ra lay nó tỉnh lại -Nè, cô đang suy nghĩ gì vậy hả?

Cất ngang dòng hồi tưởng, nó vội lắc đầu ngoay ngoay - Không, không được, tôi ko thể rời bỏ ngôi trường này.

_Nhưng đó là quy định -hấn lạnh giọng trả lời

_Vậy thì tôi có thể làm gì để được ở lại? -Nó van nài

_Cô muốn làm gì? -hấn cười khẩy

_Tôi...tôi sẽ làm tất cả mọi thứ -nó như sắp khóc

_Cái gì cũng được? -hấn nheo mắt hỏi

_Cái gì cũng được mà anh đừng nói với tôi là anh muốn làm ôsin nha, cái này chỉ có trong mấy cuốn truyện chứ làm gì có ngoài đời thực -nó ra vẻ

_Cô đang mơ đấy à? Nhà tôi ko thiếu ôsin, tôi chỉ mong cô có thể giải quyết cái đám con gái bu quanh tôi là được -hắn nói

_Cái gì? Anh nói lại coi, tôi phải giải quyết đám ruồi bâu đó thì khi nào mới xong - nó gắt

_Vậy cô có làm ko? -hắn nghiêm giọng

_Làm, làm chứ, anh bớt nóng -nó vội vàng trả lời

_Vậy thì ngày mai mau mau giải quyết cái lũ đó đi

_Được rồi -nó ỉu xiu

Nó buồn rười rượi lên lớp. Thấy nó Vy Vy chạy lại vỗ vai nó

_Này sao buồn thế Nhi?

_Tao mới bị chán lệt xong - nó mếu máo nói

_Cái gì, ai mà dám chán chị Nhi nhà ta? Nói đi tao xử thay mày -Vy hăng máu

_Ừ, mày im là tao mừng rồi -vụ này nó và hắn quyết định ko cho người nào biết đến nên nó phải giữ bí mật
Nãy giờ thấy Hoàng cười hoài làm Tùng một phen ngờ ngợ, cảm giác ko tốt đẹp lắm

_Hey, mày bị gì mà cười như cười như điên vậy? -Tùng hỏi

_Bị gì? Chẳng qua tao mới có đồ chơi mới nên thấy thú vị thôi -hắn trả lời

_Trời, thằng này nó điên thiệt rồi mày ơi, nghĩ sao mà cười một mình rồi bảo có đồ chơi mới nữa -Tùng quàng vai Bảo nói

_Haha, đúng rồi đó, giờ tao mới để ý là hôm nay nó khác, sao mày cười nhiều hơn mọi ngày, có khi là hiếm luôn đó nha! - Bảo hướng Hoàng nói

“Gì? Mình cười sao, ko thể nào, làm gì có chuyện đó. Con nhỏ đó mình mới gặp 2 lần thôi chứ mấy, lại xấu xí như con vịt thì tại sao mình lại như thế? Chắc ko có gì đâu, chẳng qua là mày chán nên kiếm gì đó chơi cho đỡ chán thôi Hoàng à. Ko nên suy nghĩ gì nhiều” -Hoàng vẫn vờ suy nghĩ

Ba người đang nói chuyện thì thằng Bin hối hả chạy tới nói:

_Các anh ơi, bọn thằng Duy gây sự với người của mình, tụi nó hẹn các anh tối nay tại bar Blue đấy! Tụi nó nói rằng nếu các anh ko tới tụi nó sẽ san bằng K.

_Cái gì? Bọn này láo thiệt, cái thằng Duy phản bội ấy cũng ghê thật, dám nói vậy cơ đấy nhưng mà nó xem thường K rồi -Tùng cười khẩy

_Giờ các anh tính sao? -Bin hỏi lại lần nữa

_Tụi bay có muốn chơi ko? -Hoàng quay qua cười hỏi 2 thằng bạn thân

_Ok, dù sao thì dạo này tao cũng ngứa tay ngứa chân, may mà bọn này tự nộp mạng - Tùng vỗ vai Hoàng nói

_Tao sao cũng được -Bảo thờ ơ nói

_Được, vậy tối nay tại bar Blue quây một bữa ra trò cho tụi nó biết thế nào là đụng vào người của K - Hoàng nói mà khiến cho cả bọn lạnh người.

Chap 4

“Oải quá đi,làm sao bây giờ,biết thế nào mà tổng cái lũ con gái háo sắc đó đây. Đau đầu quá đi mất” -nó đi qua đi lại trong phòng lăm băm một mình

_Nhi,xuống ăn cơm đi con! -tiếng mẹ nó gọi xuống ăn cơm

_Dạ con xuống liền, mẹ đợi con một tí! -nó nhanh chóng xuống nhà ăn cơm

_Chị hai, sao hôm nay trông chị ghê ghê thế nào ấy? -giọng nói trong trẻo, hồn nhiên của bé Bi làm cho Nhi ko hồi nhủu mày

_Là sao? Trông chị ghê ghê là thế nào? Em phải biết chị là một đại mỹ nhân đó nghen! -Nhi cười chọc bé Bi

_Đúng vậy nha, chị hai của em là đại mỹ nhân -Bi cười lấy lòng

_Vậy mới ngoan chứ -nó xoa đầu thẳng bé

_Con sao vậy Nhi,mẹ thấy con khác ngày thường đấy? -mẹ nó quan tâm hỏi

_Con ko sao đâu mẹ, chắc là bài học nhiều quá nên hơi mệt thôi ạ! À ba dạo này sao rồi hả mẹ? -nó trấn an mẹ nó nhân tiện hỏi thăm sức khỏe ba nó

_Cũng đỡ hơn một chút rồi. Mà ba nhắc nhở con cố gắng học hành đấy, đừng làm ba buồn lòng nghen con -mẹ nó nhắc nhở

_Dạ con biết rồi, thôi mẹ và Bi ăn đi nào -nó gấp thức ăn ẹ và Bi

Cùng lúc đó thì tại bar Blue cảnh tượng hết sức thú vị.

_Anh...anh...xin tha cho em. Em...em...ko dám nữa đâu! -Thằng Duy nắm chân Hoàng cầu xin

_Tha ày? Sao mày bảo san bằng K cơ mà? Sao giờ còn dám ko? -Hoàng lạnh giọng hỏi

_Dạ...ko dám nữa đâu! Anh tha cho em...xin anh -thằng Duy trông đến tuyệt vời, chẳng qua là lúc này Duy tưởng mình uy hiếp được Hoàng vì nắm được một số thông tin cơ mật của K khi còn làm nội gián nhưng mà điều Duy ko ngờ rằng bọn họ đã biết thân phận nội gián của cậu nên những thông tin cậu biết được đều là giả. Có cho Duy thêm lần nữa thì chắc cậu sẽ chẳng ngu ngốc mà đụng vào K vì cậu biết rõ ràng K sẽ ko thể nào tha thứ cho những kẻ phản bội

_Hahaha...mày tưởng mày xin tha là tao tha cho chắc, mày nên biết rõ tao là ai khi bước vào K làm nội gián rồi chứ! -Hoàng gằn giọng

_Mày cũng gan lắm, dám phản bội K thì sẽ phải trả một cái giá đắt như thế nào mà? -Bảo từng bước lại gần Duy

Thằng Duy run lấy bầy xin tha trông thật đáng thương, bị đánh bầm dập thế kia mà vẫn còn phải van nài xin tha.

_Làm gì mà sợ thế chú em, bọn anh đã làm gì chú đâu mà sợ ? -Tùng cười nói

_Tụi bay muốn làm gì với nó -Hoàng hỏi

_Thì làm theo cách cũ thôi mày, cứ như vậy cho nó bớt cái tội của nó -Bảo nhẹ nhàng nói

_Được thôi, vậy ai muốn ban phước cho nó đây - Hoàng nhìn 2 đứa bạn của mình

_Tao cho, dù sao thì này giờ tụi mày cũng đánh một rồi, để tao xử cho,ra kia ngồi xem đi. -Tùng nói với cái giọng nửa đùa nửa thật nhưng mang lại cho người khác cảm giác lạnh người.

_Anh...anh tha mạng...em ko dám nữa đâu...xin các anh...làm ơn...ko á á á -tiếng hét thảm thiết của thằng Duy vang lên

Đám đàn em đi theo Duy run người, còn người của K đã quá quen với việc làm của Tùng nên ko có gì lạ. Thằng Duy đã bị phê đi đôi chân của mình, coi như từ nay về sau nó sẽ sống trong đau đớn gấp trăm lần hơn là chết. Sự trừng phạt của K thật lạnh lùng và tàn nhẫn, kẻ phản bội phải hối hận, ăn năn vì tội lỗi của họ.

_Mau đem nó về đi, về nhắn với Red đừng có mà chơi bần như vậy nữa nếu ko tao sẽ phá tan bang tụi bay đó, mau cút!!!! -hắn ném ánh mắt đe dọa về phía bọn đàn em của Duy

_Dạ...tụi bay mau mang anh Duy về -tụi nó nhanh chóng thu dọn ra về mất công hắn lại đổi ý

_Ê, xong xuôi hết rồi, có đi đâu quây nữa ko? -Tùng quàng vai 2 thằng bạn

_Thôi, mày và Bảo dẫn K đi đâu chơi đi, hôm nay ông bà già tao ở nhà, phải về xem tình hình sao đã -hắn từ chối lời đề nghị

_Ừ được rồi, mày về đi ở đây tao và thằng Tùng lo, nhớ gửi lời hỏi thăm của tụi tao đến hai bác nhá - Bảo nói

_Ừ, vậy tao về đây,có gì mai gặp -hắn nhanh chóng ra về

Trên đường lái xe ra về, hắn thắc mắc ko biết sao hôm nay ba mẹ hắn lại muốn họp mặt gia đình. Hắn dừng xe trước một biệt thự rộng lớn xa hoa, hắn vừa bước xuống xe là cả đám người cúi chào hắn. Ông quản gia vội vàng chào nói:

_Thưa cậu chủ, ông bà chủ đã đợi cậu trong phòng khách rất lâu rồi ạ.

_Tôi biết rồi - hắn trả lời lạnh băng

Bước vào trong phòng khách có hai người đã ngồi đợi sẵn ở đó. Người đàn ông trên khuôn mặt tuy xuất hiện nhiều nếp nhăn nhưng có thể đoán được hồi trẻ ông đã rất từng lịch lãm, oai phong. Người phụ nữ thì rất xinh đẹp, ko thể đoán rõ tuổi của bà.

_Ba mẹ có chuyện gì ko? -Hoàng thờ ơ hỏi

_Cái thằng này, nói chuyện với ba mẹ mày cái kiểu đó hả? Ông ơi, xem nó kìa ko thèm quan tâm tới tôi nữa rồi! -bà Thư nũng nịu dụi vào ông Vương

_Mẹ à, mẹ già rồi mà sao lúc nào cũng như con nít vậy? -Hoàng liếc nhìn mẹ mình một cái - Ba à, ba có chuyện gì quan trọng mà gọi con về gấp vậy?

_À chẳng qua là ta định cho con dọn đến ở toà chung cư Onew của nhà mình, đồng thời giúp ta âm thầm giám sát bọn tham ô trong toà chung cư ấy - ông Vương nói chuyện nghiêm túc với Hoàng

_Được thôi, vậy khi nào thì đi đây ba? -Hoàng gật đầu đồng ý với ông Vương

_Trời ơi, cái thằng trời đánh này, lỡ bỏ mẹ ở nhà một mình à, huhuhu, hai cha con các người bắt nạt tôi, ko thương tôi, huhuhu.bà Thư giận hờn nói

_Thôi, thôi con biết mẹ như thế sẽ rất buồn vậy thì khi nào rảnh con sẽ về thăm mẹ nha. Đừng buồn nữa, haizzzz -Hoàng thở dài vì cái tính trẻ con của mẹ mình

Ông Vương nhẹ hắng giọng - Con trai có thể mấy ngày nữa đi luôn được ko? Dù sao thì bên đấy đồ dùng cũng đã đầy đủ, ko thiếu gì đâu. À mà này con đừng để lộ ra thân phận sẽ nguy hiểm lắm, con biết sao rồi đấy...-ông Vương lo lắng dặn dò

_Dạ con hiểu mà, thôi xin phép ba mẹ con lên phòng nghỉ đây, ba mẹ ngủ ngon -nói xong hắn nhanh bước lên phòng

_Ừ, ngủ ngon nha cục cưng ! -bà Thư cưng chiều nói

Màn đêm buông xuống,yên bình đến lạ,bây giờ có hai con người đang suy nghĩ vẩn vơ, cùng nhìn lên bầu trời đầy sao kia, tương lai với những hạnh phúc đang đợi chờ họ.

2. Chap 5+6+7+8

Chap 5

_Á đau quá, á đừng đó là chân tôi, đừng đó là áo tôi,... -nó tức đến xì khói với cái lũ ruồi bu này. Đúng là đông như thế một mình nó thì làm sao mà có thể dọn dẹp cái lũ này đây

_Anh Hoàng à, á anh Bảo cười với tao kia, ôi anh Tùng đẹp trai quá, ôi...anh ơi...-tiếng la hét của lũ fan cuồng làm cho nó muốn nổ banh tai luôn đấy chứ!

Nó tức tối, vừa hét vừa đẩy cái lũ ruồi nhặng đi mà sợ ý bị gạt chân thế là chuẩn bị hun đất thì hình như có ai đó đang ôm lấy nó. Nó mở mắt ra, ôi đẹp trai quá đi, tim nó đập thình thịch.

_Em ko sao chứ? - Bảo ân cần hỏi

_Dạ...dạ em ko sao ạ, cảm ơn anh -nó ngượng ngùng

_Em ko sao là tốt rồi - Bảo nhẹ xoa đầu nó

Không hiểu sao khi thấy cảnh tượng này thì Hoàng khó chịu, bực mình quát cái lũ fan girl:

_Đủ chưa, các người tránh ra hết cho tôi, người nào còn bu vào tôi nữa đi, tôi sẽ giết chết người đó ngay lập tức -Hoàng ném ánh mắt đe dọa cho cái lũ fan đó rồi quay lưng bỏ đi

Bảo thấy Hoàng bỏ đi, vội tạm biệt nó rồi chạy theo hấn và Tùng. Lúc lên lớp nó nhận được tin nhắn với nội dung “Xuống dưới sân sau trường gặp tôi ngay!!!”. Nó bực mình dậm tay dậm chân xuống sân sau trường gặp hấn.

_Gọi tôi ra đây có gì ko? -nó bực mình hỏi

_Nhiệm vụ tôi giao cho cô chưa hoàn thành được vậy cô tính sao đây? -Hoàng châm chọc nhỏ

_Úi cái đó, hix anh có thể thay đổi điều kiện được ko? -mắt nó long lanh như cún con

Hoàng hơi bất ngờ với ánh mắt này nên khựng lại mấy giây.

_Sao, muốn tôi thay đổi điều kiện ư? Vậy thì tôi nói gì là phải nghe theo đó! -hấn nghiêm mặt nói

_Cái gì, phải nghe lời anh á, thà chết còn hơn -nó cọt nhả

_Vậy thì dọn sang trường khác mà học -hấn cũng ko vừa

_Ồi đừng vậy mà, tôi sẽ đáp ứng anh nhưng chẳng lẽ tôi phải đáp ứng anh suốt đời sao? nó meo máo hỏi

_Ko ghê thế đâu, khi nào tôi thấy đủ rồi thì cô có thể đi -hấn đáp

_Ừ -nó nói với bằng giọng ko thể nào buồn hơn

Hoàng hài lòng với cách đáp ứng này của nó - Được rồi cô lên lớp đi, cuối giờ ra đây gặp tôi, ko thì cô biết hậu quả rồi đấy!

_Tôi biết rồi - nó cố kìm nén lửa giận

Trong cái lớp ồn ào như cái chợ ấy, nó thơ thẩn nhìn trần nhà lớp học.

_Hey bạn yêu, sao trầm tư dữ vậy mà? - Vy Vy quan tâm hỏi nó

_Yêu gì, có mà yêu quái ấy chứ - nó bực mình xả hết vào Vy

_Ồi mà làm tao sợ nè, làm gì mà bức xúc quá vậy? -Vy Vy tò mò

_Chẳng có gì cả, tại nóng trong người nó vậy -nó hờ hững đáp

_Nè trong lớp này ai là Trần Tố Nhi vậy? -giọng nói đánh đá, chua ngoa của một nhỏ vang lên ngoài cửa lớp

Nhi đứng lên chạy ra chỗ tụi nó - Ồ là tôi đây có gì ko? -nó lạnh giọng hỏi

_Tụi tao muốn nói chuyện với mày, ở đây nói ko tiện - nói xong nhỏ dẫn nó ra một góc khuất của sân trường. Nó nghi ngờ khi ra đây gặp phải 6 đứa trong bọn fan girl lúc nãy, nó lạnh giọng hỏi:

_Các người muốn làm gì?

_Con này láo, mày dám nói chuyện như thế với đàn chị à? -con cầm đầu lên tiếng

Nó có cảm giác ko được tốt lắm. Dù sao thì nó cũng phải cẩn thận mới được, đụng vào mấy cái loại này cũng chẳng tốt gì.

_Dạ em xin lỗi, mấy chị có chuyện gì tìm em ạ? -mặt nó tỏ ra ngây thơ

_Mày còn giả bộ nữa,mày xem cái này là cái gì? nhỏ đó ném một xấp hình vào người nó đầy cách thô bạo Nó nhặt lên xem.OMG! Đây chẳng phải hình nó và hân ở sân sau hôm qua sao? Nhưng mà cái tư thế này hình như là đang hôn nhau nha, nó chợt hiểu ra. Ôi đợt này chết chắc rồi.

_Cái tấm ảnh này ko phải như vậy đâu, sự thật là...

Chưa kịp cho nó nói hết câu thì nhỏ đó chen vô - Mày tưởng bọn tao ngu chắc, như vậy mà bảo ko có gì, hết anh Hoàng rồi lại đến anh Bảo, bọn mày xông lên đánh nó cho tao

_Khoan đã dừng lại sao mấy chị lại đánh người vô cớ thế hả? - Vy Vy lúc thấy nó theo bọn họ có gì ko ổn lên cũng đi theo, ai ngờ nó lại bị như vậy, vội ra ngăn cản

_Mày ở đâu chui ra thế? Chắc là bạn của con nhỏ này đúng ko? Đúng là cái loại ko có cha mẹ dạy dỗ nên chỉ làm được những chuyện bẩn thỉu đó thôi! -nhỏ đó ném ánh mắt khinh bỉ lên nó và Vy rồi xoay người sang cười với đám bạn mình

_Tôi cảnh cáo các người, nếu các người lại gần tôi và Nhi là các người chết chắc đó! -Vy gầm gọng

_Hứ, mày tưởng mày là ai, xông lên đánh tụi nó cho tao - nhỏ đó hét lên ra lệnh

Lúc này trong một góc cây có một bóng người định ra giúp nhưng cũng khựng lại vì cảnh tượng bây giờ. Cả lũ con gái ấy đang nằm vật ra dưới đất, lúc này Nhi mới lên tiếng :

_Tốt nhất là dừng để tôi gặp phải mấy người nữa ko thì tôi sẽ ko dễ dàng bỏ qua như lần này đâu. Maubiển đi cho tôi -lúc này nó như một con quỷ hiện hình, lời nói ko một chút tình cảm gì.

Vy chạy lại vui vẻ dẫn nó đi ăn như ko có chuyện gì xảy ra vì Vy biết rằng dù mình có hỏi gì thì con bạn mình cũng ko trả lời.

“Con nhỏ đeo kính ấy hình như có quen với Hoàng và Bảo hay sao ấy. Nhưng cô gái đi bên cạnh nó là ai nhỉ? Sao gương mặt ấy trông thật quen...” -Tùng nghĩ

Chap 6

_Mẹ ơi, con về rồi! -nó vui vẻ cất giày vào tủ

Mãi ko thấy mẹ trả lời, nó đi tìm thì trong phòng khách truyền đến tiếng nói của một người phụ nữ lạ mặt

_Xin chị nhận tôi vào làm việc đó đi, chị cũng biết hoàn cảnh gia đình tôi rồi đấy, nếu ko có công việc này chắc tôi ko lo nổi quá! -mẹ nó van nài

_Chị biết tính chất công việc rồi đấy, nó đòi hỏi sự khéo léo và thời gian cố định mà chị thì lại làm quá nhiều việc, tôi sợ chị làm ko nổi đâu -người phụ nữ ấy nói

_Con chào dì, con chào mẹ, nhà ta có chuyện gì vậy, tại sao mẹ phải tìm thêm việc làm vậy? -nó tò mò hỏi mẹ

_Tiền thuốc của ba con dạo này đắt quá, mà việc làm của mẹ lại ko đủ trả tiền thuốc nên mẹ đành tìm việc làm gì đó để kiếm thêm thu nhập -mẹ nó nói trong đau xót

Người phụ nữ này giờ quan sát nó, bà có vẻ như đang cân nhắc chuyện gì đó. Cuối cùng bà cũng đưa ra quyết định:

_Nếu chị ko phiền thì cháu nhà chị có thể thay chị đi làm.

_Sao? Như vậy thì ko được - mẹ nó hoảng hốt

_Vậy thì thật đáng tiếc, tôi thấy cô bé cũng rất được, tôi cũng có thể nói giúp mong bà chủ có thể tăng thêm tiền lương - bà ấy tiếc nuối

Nó ko thể ko giúp mẹ một tay, hướng bà ấy nói:

_Con đồng ý, dì hãy nhận con vào làm đi ạ!

_Ko được! Mẹ ko cho phép con đi đâu hết -mẹ nó ngăn cản

_Mẹ à, con biết rằng mẹ rất yêu con, con cũng yêu gia đình mình lắm, chúng ta là người một nhà mà mẹ, con cũng lớn rồi, con sẽ thay mẹ gánh vác một phần nhỏ, mẹ đồng ý với dì đi, con ko sao đâu -nó trấn an và thuyết phục mẹ nó

_Nhưng mà... -mẹ nó ngập ngừng

_Mẹ con làm được mà, mẹ đừng lo nữa -chưa để mẹ nó kịp nói hết, nó đã ngắt lời

_Thôi được rồi, chị hãy giúp con bé nhé, nó vẫn còn nhiều thiếu sót lắm đấy! -mẹ nó cuối cùng cũng bị nó thuyết phục

_Vậy khoảng tuần sau thì con có thể đi làm luôn được ko? -bà ấy mỉm cười hỏi

_Dạ được ạ -nó vui vẻ đáp lời

_Vậy đây là bản hợp đồng làm việc, con hãy đọc qua nó và kí tên vào nhé! Nhân tiện dì tên là Hoà, con là Nhi phải ko, ta cũng nghe mẹ con nói nhiều về con đấy. Thôi giờ cũng trễ, ta phải về rồi, chào tạm biệt chị và con.

Hai mẹ con nó nhìn theo bóng xe buýt Hoà rời đi.

Chap 7

Bây giờ tâm trạng nó rối như tơ vò. Ai mà ngờ rằng công việc máy nó làm lại là một người giúp việc cơ chứ. Hix, nó còn chẳng biết chủ nhà có dễ thương ko? Có dữ hay làm khó nó ko? Ôi số nó khổ thiệt! Haizzz, nó thở dài rồi lên giường làm một giấc.

” Hãy cho em một phút ôm chặt

Để sưởi em ấm áp hằng đêm

Hãy cho em được thêm một lần

Nắm tay anh, chợt lúc mình xa

...”

Tiếng chuông điện thoại quen của nó vang lên làm cho nó tỉnh giấc, mắt nhắm mắt mở mà với lấy cái điện thoại

_Alo, Tổ Nhi xin nghe -nói với giọng ngáy ngủ

_Vịt con, mau đến bar Blue trên đường X, hẻm Y, mau lên, tôi cho cô nửa tiếng -hắn ra lệnh

_Cái gì? Anh điên ko vậy, anh biết bây giờ mấy giờ rồi ko? Tôi từ trước tới nay chưa từng đi bar, giờ cũng 9h rồi, tôi ở nhà! -nó tỉnh ngủ hẳn, tuôn cho hắn một tràng thủng một nhĩ

_Vậy thì chuyển trường đi? -hắn đe dọa

_Anh...được tôi đi đến đó ngay! -nó bực tức trả lời

Khoảng 30 phút sau nó đã có mặt ở đó nhưng mà sợ ko dám vô. Hix, nó đang cải trang xấu xí như vậy mà bảo vào chỗ này thì có mà đào hố mà chui vào quá. Cũng chỉ tại hắn mà ra, đợi khi nào nó xinh đẹp trở lại thì hắn ta biết tay, đồ chết tiệt.

_Này em làm gì mà suy nghĩ nhập tâm dữ vậy, còn chửi rửa ai nữa chứ? -Bảo ko biết từ đâu xuất hiện, quàng vai nó hỏi làm nó giật cả mình

_À ko, mà cũng có, thật ra thì em muốn vào trong đó mà em thấy nó sao sao ấy -nó nhìn lại mình rồi ngượng ngùng trả lời

_Thôi em đi với anh! -ko để nó kịp trả lời, Bảo đã nắm tay nó kéo đi một mạch vào trong bar

Tim nó lúc này đập loạn xạ, trời ơi, Bảo đang nắm lấy tay nó. Mặt nó đỏ bừng bước theo anh. Vào trong bar, nó đảo dác con mắt tìm hấn. Xác định được hấn đang ngồi trong một góc của quán bar, nó ko để ý xung quanh mà chạy thẳng đến chỗ hấn:

_Này anh gọi tôi tới đây chi thế? -nó hỏi cộc lốc

_Chẳng có gì hết, thích gọi thì gọi thôi -hấn cợt nhả trả lời

_Cái gì? Anh bị thần kinh hay đầu óc có vấn đề hả? Gọi tôi tới đây cho đã rồi bảo ko có gì -nó bức xúc

Bảo hơi bất ngờ vì nó quen biết Hoàng. Ko ngờ Hoàng lạnh lùng vậy mà lại qua lại với nó. Mà giờ nó cũng để ý thấy là bên cạnh hấn còn có một cô em ăn mặc sexy,nhưng mà cái mặt chắc tạ phẩn. Bên cạnh còn có Tùng với hai nhỏ sexy khác. Đúng là bọn nhà giàu có khác, ăn chơi ghê.

_Anh à, nhỏ xấu xí này là ai vậy? -nhỏ sexy ỡng ẹo hỏi hấn

_Con nọ -hấn hồ hững trả lời làm cho nhỏ kia tức giận

_Từ khi nào mà mày biết làm chủ nọ vậy? -Tùng cười châm chọc

_Chẳng biết, chỉ là tao thấy làm chủ nọ cũng thú vị lắm đấy -hấn nháp một ngụm rượu vang

_Này ai làm con nọ anh hả? -nó tức xì khói

_Là cô đó, vệt xấu xí -thấy nó phản ứng vậy, tâm trạng hấn tốt lên cư nhiên trêu chọc vệt con rất thú vị nha

_Này anh vừa phải thôi, tôi nhịn ko nổi nữa đâu -nó gầm gừ với hấn

Con nhỏ ỡng ẹo ghé sát hấn vừa nói vừa ném ánh mắt khinh thường cho nó

_Vừa xấu xí vừa hung dữ nữa, anh à, sao anh lại nhận nhỏ đó làm con nọ chứ?

_Mất thẩm mỹ của mày ngày càng tệ đó nha Hoàng -Tùng bỡn cợt

Hấn ta im lặng, ko trả lời, chỉ nhẹ nhàng uống tiếp ly rượu trên tay.Con nhỏ ỡng ẹo đó đi lại gần nó. Nhỏ đó giựt giựt hai bím tóc nó

_Con nhỏ nhà quê, sao mày có thể vác nguyên cái thân xấu xí này vào đây vậy, thật nực cười

Nó bây giờ đang rất tức giận, mặt nó đen lại, sức chịu đựng của nó đã tan biến, đang định lên tiếng thì:

_Đủ rồi đấy, cô đừng có làm như thế nữa nếu ko thì đừng trách tôi! -nãy giờ Bảo im lặng chỉ đến khi thấy nó bị như vậy anh mới lên tiếng giúp nó

_Anh à, sao anh lại bênh nó chứ? -nhỏ dậm chân với Bảo rồi chạy lại bên hấn -Anh à, em muốn chơi với nhỏ này hay anh giao nó cho em, dù sao thì em cũng đang rảnh rồi

~.....-Hoàng ko trả lời câu hỏi nhỏ đưa ra

Bây giờ thì cơn tức của nó đã lên tới cực hạn, quả nhiên xem nó là đồ vật, nếu hôm nay mà ko làm rõ thì nó chết cũng ko nhắm mắt.

_Này, con kia nói gì vậy hả? Bà đây ko phải hàng hóa mà các người trao đổi nhé! Đừng có mà vô cớ mà đụng vào -nó cổ găng hét lên thật to

Hấn,Bảo,Tùng và cả mấy con nhỏ sexy trở mắt nhìn nó.

_Mày dám nói cái giọng đó với tao hả? Hôm nay mày chết với tao!!!

Nhỏ tức đến tím mặt định giơ tay cho nó một cái bạt tai thì thấy mặt mình bỗng rát. Quay sang liền thấy Hoàng đã cầm chặt tay kia của mình và vừa nãy cũng chính Hoàng là người tát mình.

_Anh...anh sao lại làm vậy với em? -nhỏ nghẹn ngào

_Cô đừng có mà tự ý mà quyết định người của tôi, giờ thì mau rút đi và đừng để tôi bắt gặp lần nữa -hắn gần giọng

Nhỏ đó ôm mặt tức tối bỏ đi, lúc đi ngang qua nó ko ngần ngại một câu “Thù này tao nhất định sẽ trả, mày hãy đợi đấy! ”

Tùng chạy lại quàng vai hắn và Bảo

_Wow, đây là lần đầu tiên vì một đứa con gái mà làm chuyện đó nha! -Tùng ha hả cười rồi quay sang nó bắt chuyện -Chào em, anh là Lê Tùng, em là Tổ Nhi, “vịt xấu xí” khối lớp 10 phải ko?

Trời ơi, sao cái biệt danh “vịt xấu xí” lại truyền nhanh như vậy. Đang lúc xấu hổ ko biết trả lời làm sao thì nó đã nghe hắn nói:

_Đúng đấy, cô ta chính là con vịt đó đó! -hắn cười rõ đều

_Ôi, rất hân hạnh được quen biết em -Tùng vui vẻ

_Vâng, em cũng rất vui được làm quen với anh, hotboy lừng danh nhất trường -muốn đùa với nó sao

Tùng bây giờ cũng biết là nó cũng ko vừa, tốt nhất là đừng đụng vô, chỉ cười gượng đáp lại nó, kêu nó ngồi xuống ghế chơi. Mãi một lúc hắn mới lên tiếng:

_Nghe nói chiều nay cô bị lũ fan girl đánh phải ko?

_Nè sao anh lại biết? -nó ngạc nhiên

_Cô nghĩ tôi là ai? -hắn điềm nhiên nói

Nó ồ ra hiểu chuyện - Ủ, đúng là có chuyện đó thật, nhưng mà cũng ko phải như vậy, thật ra thì là như vậy #%@*...blablabla -nó kể lại

Hoàng và Bảo nghe xong thì trợn mắt nhìn nó, ko ngờ nó xem vậy mà cũng dửng dưng phết. Còn Tùng thì chiều nay đã tận mắt chứng kiến rồi nên ko thấy lạ mà hình như lúc này nó gọi cô bạn đi chung là VyVy, sao cái tên này nghe quen quen...

Chap 8

Nó đang đứng ở trong nhà chủ của nó, vậy là từ nay về sau nó sẽ sống ở đây. Nó đã nghe dì Hoà kể về sở thích cũng như là thói quen của cậu chủ nhà nó. Nghe dì nói thì cậu chủ rất ít khi xuất hiện ở nhà và rất lạnh lùng. Cậu ta dọn ra ngoài ở cho thoải mái hơn. Đi loay hoay mãi trong nhà mà cậu chủ vẫn chưa về, nó ngủ quên luôn mãi đến khi có người lay nó dậy thì nó mới mắt nhắm mắt mở ra mà nhìn người trước mặt.

_Sao lại là anh/cô? -đồng thanh tập 1

_Sao anh/cô lại ở đây? -đồng thanh tập 2

Hắn khá bất ngờ khi nó ở đây:

_Này sao cô lại ở đây hả?

_Thì tôi là người giúp việc ở đây, tôi đang đợi cậu chủ trở về!

Nó lấp bắp:

_Chẳng lẽ anh là cậu chủ của tôi à?

_Bingo -hắn nheo mắt nói

_Ko thể nào, tôi chưa muốn chết sớm đâu, huhuhu, sao số tôi khổ thế này...-nó bù lu bù loa hết lên

_Im lặng, cô làm gì mà rối hết cả lên, tôi có làm gì cô đâu mà sợ -hắn nhúc nhích hết cả đầu

Nó im thin thít, ngẩng mặt nhìn hắn. Bắt gặp ánh mắt này của nó, hắn chỉ nói:

_Nếu đã vậy thì cô hãy lo mà làm tốt bổn phận của mình đi, tốt nhất là chuyện này ko có ai biết hết, cô ko nên đi khoe khoang được ở chung nhà với tôi, cô hiểu chưa?

_Tôi biết rồi! Anh ko cần lo, tôi cũng chẳng hứng thú đi khoe ra -nó bĩu môi nói

Hắn hừ lạnh một tiếng rồi đi về hướng phòng mình đóng cửa “Rầm” một cái. Nó cũng hậm hực xách đồ về phòng của mình. Sau cánh cửa phòng, hắn nhếch miệng cười “Con vịt ngu ngốc”.

Nó loay hoay mãi trên giường mà ko ngủ được “Sao hắn ta lại là chủ của mình, ko biết cuộc sống sau này sẽ ra sao nữa,thôi thì cứ cố gắng mà làm tốt việc của mình, ko nên suy nghĩ nhiều, mặc kệ hắn ta, đi ngủ thôi! ”.

Cuộc sống vẫn còn nhiều thay đổi, bức tranh tương lai hạnh phúc hay đau khổ là do chính họ vẽ lên...

3. Chap 9+10

Chap 9

Hắn đang chìm trong giấc mộng thì ngửi thấy một mùi hương thơm truyền đến làm bụng hắn réo inh ỏi. Hắn dụi mắt bước xuống giường đi theo mùi hương ấy đến trước cửa phòng bếp. Trước mắt hắn là nó đang tắt bật nấu nướng. Trông nó thật dịu dàng và ấm áp. Đúng lúc đó thì nó quay đầu lại nhìn thấy hắn, nở một nụ cười ngọt ngào nói:

_Anh dậy rồi à, mau ăn sáng rồi thay đồ đi học nữa đấy!

Hắn dơ ra mấy giây, đây là lần đầu tiên hắn thấy nó cười tươi như vậy, trông cứ như một thiên thần. Nó thấy hắn cứ đứng ngẩn ra, hươ hươ tay trước mặt hắn:

_Này, này ra ăn sáng đi!

_Ừ -hắn chạy lại bàn ăn,nghi ngờ hỏi - Mà trông đẹp vậy ăn có được ko đó, có cần phải uống thuốc trước khi ăn ko?

Nó liếc hắn một cái rồi ngồi xuống ăn - Anh ko ăn thì tôi ăn hết!

Hắn thấy vậy sợ nó ăn hết lên giành thức ăn của nó mà ăn lấy ăn để. “Wow đồ ăn cô ta nấu cũng ngon đấy chứ! ”. Lần đầu tiên hắn có cảm giác ấm áp, ngọt ngào này. Nó nhìn hắn ăn mà buồn cười, nó ăn thêm vài miếng rồi chạy đi thay quần áo đi học. Lúc đến trường, nó bắt gặp phải Bảo, hai người chào hỏi nhau rồi cùng đi lên lớp. Vào lớp nó bị bà chủ VyVy đập vai hỏi:

_Này mày với anh Bảo có chuyện gì vậy? -Vy tò mò

_Chuyện gì là chuyện gì? -nó hỏi ngược lại

Vy nhún vai -Tại thấy anh Bảo ít khi đi cùng với con gái trong trường thôi.

_Vậy sao, tao cũng ko để ý nữa -nói vậy thôi chứ lòng nó vui như hoa ấy tại anh Bảo nói chuyện với nó mà

Hai tiết học đầu trôi qua rất yên ả mãi đến tiết thứ ba của ông Quang đầu quẩn dạy văn của lớp nó lên. Ông nổi tiếng khó tính, ông vừa bước vào là cái lớp im phăng phắc. Ông lấy cây thước đập cái “bốp” một phát vào bàn, lấy trong túi ra xấp bài kiểm tra. Đợt này nó chết chắc, hôm qua ngủ ly bì có học hành gì đâu. Nó vừa làm bài vừa hỏi Vyvy cho đến khi ông thầy đến đứng bên cạnh.

_Hai chị cuối giờ lên văn phòng gặp tôi !!!! -giọng ổng hét lên

Thế là tiêu đời hai tụi nó, mệt thiệt, từ khi nó quen biết hắn thì xui xẻo cứ ập đến ko, haizzz...Sau khi nghe chửi một táng thì nó và VyVy ra căn-tin ngồi tắm

_Này mày sao rồi, định vác bộ dạng xấu xí đến khi nào? -Vy hỏi nhỏ

_Thì khi nào hết ba tháng mà mày sợ thua à? -nó nhanh nhẩu chọc Vy

_Làm gì có chứ, tại tao thấy tiếc ột vị mỹ nhân -Rồi hai tụi nó quay ra ôm bụng cười sặc sụa, cũng lúc này Tùng chạy đến chào hỏi nó và quay sang bên VyVy

_Xin chào em, anh là Tùng, chúng ta trước đây có quen biết nhau ko nhỉ?

VyVy thoáng sững người nhưng cũng nhanh chóng che lấp cảm xúc lúc mà trả lời:

_Dạ không, đây là lần đầu tiên em nói chuyện với anh.

_Vậy mà anh cứ tưởng...-giọng Tùng thoáng hụt hẫng

Cả ba người ngồi nói chuyện vui vẻ mãi cho đến khi trống đánh vào tiết học mới thì họ mới luyến tiếc mà chào tạm biệt nhau lên lớp.

Chap 10 (chap này nói riêng về VyVy)

Sáng nay khi Tùng hỏi cô câu “Chúng ta trước đây có quen biết nhau ko nhỉ?”. Lúc đó không gian quanh cô như ngừng lại, phải bình tĩnh lắm cô mới có thể che giấu cảm xúc của mình mà trả lời anh. Thì ra anh đã quên cô rồi, nở một nụ cười cay đắng trên môi. Nhớ lại hai năm trước đây, anh và cô cũng có khoảng thời gian bên nhau hạnh phúc. Lúc đó, cô tưởng rằng mình là người hạnh phúc nhất nhưng sự thật đau lòng. Thì ra anh ko yêu cô, cô chỉ là cái thay thế cho người con gái anh yêu để anh xoa nhòa đi hình ảnh kia. Hạnh phúc ấy, tất cả chỉ là giả dối. Khi anh nói chia tay,thì cô cũng ko lấy làm lạ,sớm biết sẽ có ngày hôm nay. Cô chỉ cười bản thân mình tưởng sẽ thay đổi được anh, sẽ có tình yêu của anh nhưng cô sai rồi. Cô bị anh làm cho tổn thương như thế, tưởng đã quên được nhưng sao khi gặp lại tại ngôi trường danh giá này, anh bắt chuyện với cô thì nơi ấy sao lại đau đến thế. Thì ra cô chưa quên mà cô chỉ đang tự lừa dối bản thân mà thôi. Cô lại một lần nữa ngu ngốc mà đắm đầu vào sự đau khổ “Dù cho anh có ghét em thế nào đi nữa thì em vẫn mãi yêu anh!”. Cô mù quáng theo đuổi anh lần nữa.

_Anh à, em có cái này tặng anh nè! -Vy chìa ra trước anh một hộp quà

Tùng tò mò mở ra, đó là một khung hình, trong đó là tấm ảnh cô đang cười thật tươi -Gì đây?

_Em muốn anh giữ nó, phải luôn nhớ đến em nhé! -Vy cười đáp

_Ồ, được thôi, anh sẽ giữ nó thật kĩ -Tùng cười nhưng trong mắt lại toát lên vẻ khinh thường. Đúng vậy, anh đã tưởng cô khác nhưng xem ra cô chẳng khác gì, quá tầm thường.

_Tối nay em rảnh ko? Anh chở em đi chơi nhé -Tùng hỏi

_Dạ em rất sẵn lòng! -Tâm trạng Vy vui vẻ hẳn lên

Tối đó Vy diện ình một bộ đồ thật xinh và bắt mắt, nó đang đợi anh đến đón thì một lần nữa lại thất vọng. Anh và một cô gái khác ngồi đằng trước cho cô ngồi đằng sau. Nãy giờ trên xe, cô đã thấy hai người thân mật với nhau, xem cô như là không khí. Rồi anh dừng xe tại một quán bar trong thành phố, trong lúc anh và cô gái ấy đang lắc lư theo điệu nhạc thì cô lại ngồi một mình ở một góc nhỏ trong bar,trên tay cầm một ly rượu từ từ mà uống vào, bỗng ở đâu xuất hiện một ông chú lại ngồi cạnh cô.

_Này cô em, em ngồi một mình buồn vậy hay là để anh nói chuyện với em nhé! -vừa nói ông ta vừa tiến lại gần và sờ mó Vy

Vy khó chịu gạt phăng bàn tay dơ bẩn của ông ta trên người cô mà gần giọng:

_Tôi cảnh báo ông nên tránh xa tôi ra!

_Cô em làm gì mà dữ vậy, hahaha, nếu anh ko tránh ra đấy thì sao? -càng nói ông ta càng xích lại gần Vy hơn

“Bốp”và “rầm”hai tiếng vang lên làm cho cả quán bar quay lại nhìn.

_Tôi đã cảnh báo ông rồi đấy! -cô phũ tay rồi đi đứng trước mặt Tùng - Em sẽ ko chịu thua đâu, anh hãy đợi đấy, em nhất định làm cho trái tim anh hướng về em.

Nói rồi cô bỏ đi làm cho Tùng đơ vài giây nhưng sau đó lại nở một nụ cười thích thú “Cô bé này thật thú vị”

Trên đường về nhà, cô đã suy nghĩ rất nhiều. cô sẽ ko trách anh bởi nó sẽ tốt hơn cho cô và anh, luyện tập tha thứ bằng sự cảm thông, học cách chấp nhận và tỉnh táo trước cách cư xử của bản thân là tất cả những gì cô đã học được từ anh. Và từ lâu trong trái tim non nớt của cô, hình ảnh của Tùng cứ mãi càng to lớn hơn. “Em yêu anh, Tùng ạch”

4. Chap 11+12

Chap 11

Cũng đã một tháng, cuộc sống của nó và hấn trôi qua một cách yên bình. Nó đang lau dọn phòng của hấn. Con trai gì đâu mà ưa sạch sẽ thế ko biết. Loay hoay dọn dẹp, nó nhìn thấy trên kệ sách có cuốn “Em ở đâu?” của Marc Levy, ko ngờ con người máu lạnh như hấn ta lại có thể đọc cuốn sách này. Nó hứng phần mở cuốn sách ra nhưng lại làm rơi tấm hình trong sách. Nó cúi xuống nhặt lên, nhú mày nhìn tấm hình trên tay. Trong hình là hai đứa bé trạc 4-5 tuổi, đứa bé gái đang ngồi trên một cái xích đu được đẩy bởi đứa bé trai đằng sau rất vui vẻ. Nhưng sao nhìn đứa bé gái này trông rất quen.

_Này, sao cô lại tự tiện xem đồ của người khác thế?-hấn bỗng nhiên xuất hiện, giật lấy tấm hình trên tay nó, gần giọng liếc nhìn nó.

_Tôi ko cố ý, tôi...-nó cúi đầu nhận lỗi

_Cô mau cút ra khỏi phòng tôi mau! -hấn giận dữ nói

Nó nhìn mặt hấn đen lại, định nói gì đó nhưng lại thôi, lặng lẽ xoay người mà rời khỏi phòng. Khi cánh cửa đóng lại, trái tim nó như bị bóp nghẹt lại. Tại sao khi hấn mắng nó, nó lại đau đến thế? Nó và hấn đâu có gì đâu, chỉ là quan hệ chủ tớ thôi, ko có gì hết.

Sau khi cãi nhau với nó xong, hấn tức mình bỏ đi. Tối đó nó ngồi đợi hấn về cùng ăn cơm nhưng mãi mà hấn ko về, lo lắng, bất an, nó gọi điện thoại cho hấn thì hấn tắt máy. Đang định ra ngoài tìm hấn thì nó nghe thấy tiếng chìa khóa mở cửa, chạy ra thì thấy bộ dạng nửa tỉnh nửa mê của hấn, hix nó lại khổ rồi.

_Sao anh uống nhiều rượu vậy? -nó dịu lấy hấn, quan tâm mà hỏi

_Ko cần cô quan tâm, biến đi! -hấn giật mạnh tay mình ra khỏi nó

Nó bất ngờ bị đẩy ra, ko may cánh tay đụng phải thành bàn bị rách một mảng chảy máu. Tuy vậy nhưng nó vẫn cố chấp mà dịu hấn về tận phòng. Sau khi đặt hấn lên được giường rồi thì nó mới chạy đi lấy viên thuốc giải rượu cho hấn uống nhưng mà cứ đưa vào miệng hấn thì hấn lại nôn ra ngoài. Bí quá, nó đành lấy viên thuốc và một ít nước bỏ vào miệng rồi cúi đầu xuống bòn vào miệng hấn. Khi môi nó chạm vào đôi môi lạnh băng của hấn thì cứ như có dòng điện chạy qua, mặt nó đỏ bừng, tim đập thình thịch. Thấy hấn đã ngoan ngoãn uống thuốc, nó khẽ giúp hấn đắp chăn lại rồi quay ra mà dọn dẹp đồng thức ăn kia.

Sáng hôm sau thức dậy, hấn thấy đầu mình nặng trĩu. Hừ, hấn sẽ giết chết hai thằng bạn thân vì cái tội dâm lừa hấn uống tới chừng này. Vò vò cái đầu đi ra phòng bếp thì thấy trên bàn ăn nó đã nấu sẵn thức ăn để đấy. Trên đó còn có tờ giấy note với lời dặn dò của nó :

”Tôi nấu sẵn thức ăn rồi đấy anh nhớ ăn nha! À hôm qua anh uống rượu nên tôi có nấu cho anh một chén canh nóng, anh nhớ hâm lại rồi hãy uống. Hôm nay chắc anh phải nghỉ học ở nhà rồi, ở nhà nghỉ ngơi đi, có gì chiều về tôi nấu gì ngon cho anh ăn ^^

P/s: về vụ tấm hình hôm qua, tôi xin lỗi, tôi ko cố ý đụng vào đồ của anh đâu.”

Cầm tờ giấy trong tay, hấn khẽ nhếch miệng cười “Vịt con, cô quả thật rất ngây thơ!”. Hôm qua khi mắng nó xong hấn cũng cảm thấy hối hận vì đã ko kiềm chế chính mình. Lặng lẽ cầm đôi đũa trên tay, hấn ngồi ăn hết những món ăn mà nó nấu ở trên bàn.

Còn nó đang ngồi chơi với VyVy ở một góc trong sân trường, khẽ khụy tay Vy hỏi:

__Nè Vy, sao dạo này thấy mày khác vậy?

__Khác gì, chẳng qua tao có chút chuyện ấy mà, chẳng sao đâu mày đừng lo -Vy nói

__Ừ, mà có chuyện gì thì phải nói cho tao nghe đó, biết chưa? -nó căn dặn

__Biết rồi thưa sếp! -Vy đưa tay chào nó theo kiểu quân đội làm nó cười rộ lên

Chap 12

Hôm nay do nhà bị cúp điện nên nó được hấn chở đi ăn. Nó cũng sẽ ko ngu ngốc, đại dột mà đi ăn những món ăn bình dân đâu mà nó kêu hấn chở nó đi ăn tại một nhà hàng sushi cao cấp. Nó rất muốn ăn, mỗi lần xem tivi có giới thiệu đến sushi là mắt nó sáng lên, nhà nó thì ko có điều kiện để đi ăn một nhà hàng cao cấp rồi. Tuy là hấn ta có tỏ ra hơi khó chịu nhưng mà vẫn chở nó đi. Ôi, mắt nó long lanh khi nhìn bàn ăn đầy lấp lóe, toàn là món nó thích ko. Nó gấp ăn đến nỗi miệng nhai nhồm nhoàng rồi mà vẫn cố gắng nhét thêm. Còn hấn thì nhìn nó lúc này thật buồn cười, hấn nói:

__Cô ăn từ từ thôi, còn nhiều lắm, con gái con đũa gì đâu mà ăn ko có ý tứ thế hả?

Nó liếc xéo hấn một cái, dù sao thì nó cũng đang đi ăn ké, tốt nhất là ko nên gây sự, thế là nó với tay gấp cho hấn một cuộn sushi rồi nói “A” một tiếng. Mặt hấn ngu ra chẳng hiểu gì. Thế là nó kêu hấn mở miệng ra, hấn nghe lời mở miệng, nó nhanh tay đút vào miệng hấn rồi cười ngây ngô ăn tiếp. Hấn bất ngờ với hành động này của nó, nhịp tim của hấn có lẽ đã lệch đi vài nhịp. Hình như hằng ngày hấn càng điên thì phải.

Nó xoa xoa lấy cái bụng no căng của mình, quay sang cười hiền với hấn:

__Woa, hôm nay tôi ăn no quá trời, cảm ơn anh nha!

Lại nữa, hấn lại có cảm giác này nữa. Ôi chắc phải đi khám bác sĩ quá! Lúc này thì bỗng điện thoại hấn reo:

” ...

Tay em đâu rồi?

Cho anh xin một chút dư âm niềm vui khi bên em cười.

Và quên đi bao ưu tư trong cuộc sống.

Ngày tháng dài đời ta vẫn đương đầu.

Đôi mắt mờ cay cay (chờ đợi một điều gì đó từ người yêu thương)

Ánh mắt nhìn nơi ấy (ghì chặt lòng mình vào từng dòng chữ viết)

...

Dù cho đi hết cuộc đời nhưng anh cũng chẳng hề hối tiếc

Vẫn dõi theo em từng ngày dài

Và vẫn yêu em! ”

__Alo! Cô ấy đang ở với tôi, có chuyện gì ko?...được rồi -hấn quay sang đưa máy điện thoại cho nó - Này dì Hoà muốn gặp cô!

Nó nhận lấy điện thoại.

__Dạ, alô dì Hoà ạ, dạ...con biết rồi...thế mẹ con có dặn gì ko ạ?... Dạ, dạ vậy con đi liền! - cúp máy điện thoại, nó quay sang nhờ hấn chở về nhà mẹ nó.

Vừa bước xuống xe, nó đã vội vàng đẩy cửa chạy vào nhà. Đảo mắt một lượt, nhìn thấy thân hình nhỏ nhỏ đáng yêu nó vội chạy đến ôm vào lòng:

_Chị hai đi làm, Bi ở nhà có nhớ chị ko? -nó cưng chiều nói

_Dạ có, Bi rất nhớ chị hai! -Bi nũng nịu dụi vào lòng nó

Hắn nhìn thấy như vậy cũng ko ngờ người dữ dằn như nó mà có thể dịu dàng, ân cần vậy. Hắn nhìn quanh ngôi nhà chợt dừng lại tại một bức ảnh treo trên tường. Trong tấm ảnh là hình một cô gái đang đứng ở một cánh đồng hoa oải hương trên môi nở một nụ cười. Trông cô ấy đẹp tựa như một thiên thần. Nó nhìn theo tầm mắt hắn, mở miệng hỏi:

_Cô ấy đẹp lắm phải ko?

_Ừ, rất đẹp. Cô ấy là ai vậy? -hắn trả lời

_Ừm...chị họ tôi đấy! -nó nói

_Vậy sao? Sao cô lại có một người chị xinh đẹp trong khi mình thì xấu xí như vậy? - hắn châm chọc nói

Khẽ liếc hắn một cái, đồ ngốc, người trong hình là tôi đó! Anh có mắt mà như mù. Nhưng mà lúc này ko phải hắn ta khen cô gái trong hình đẹp sao? Cô gái đó chính là mình mà, vậy thì hắn ta khen mình đẹp. Mặt nó có chút ửng hồng.

_Xin lỗi anh nha, tại mẹ tôi bận việc nên tôi phải nghỉ làm, ở nhà chăm sóc Bi nữa -nó nhẹ giọng hướng hắn nói.

_Được rồi, tôi hiểu mà - hắn xoa xoa đầu Bi, gật đầu nói

Nó mỉm cười nhìn hai anh em. Có lẽ đây cũng là cảm giác của sự hạnh phúc đi?

5. Chap 13+14+15

Trong công viên đang nổi bật một nhà ba người đang dạo chơi.

_Nè bà nhìn gia đình kia đi, trẻ vậy mà đã làm ba mẹ rồi! -người lạ 1

_Ừ ừ giới trẻ ngày nay thật là...-người lạ 2

Nó vui vẻ dắt tay Bi đi dạo quanh công viên còn hắn thì đi theo sau hai người. Đi chơi đến mỏi cả chân, nó kéo hắn và Bi ngồi nghỉ trên ghế đá. Nó khẽ lau đi mồ hôi trên trán, quay sang mỉm cười với hắn. Hắn nhìn nó, nó tuy ko xinh đẹp nhưng ở nó lại có một sự thu hút.

Nó khẽ chép miệng nhìn hắn:

_Nè anh mua kem cho tôi ăn đi! -nó long lanh nhìn hắn

_Tại sao tôi phải mua kem cho cô ăn hả? -hắn nhếch miệng cười hỏi

_Đi mà, tôi để quên bóp tiền ở nhà rồi -nó năn nỉ

_Em xung phong đi mua kem với anh Hoàng! -Bi chúm chím miệng nói

Hắn đành bó tay nhận lời, chạy ra mua kem với bé Bi. Trong lúc đợi hắn mua kem về, nó tranh thủ đi dạo xung quanh một tí thì thấy có một em cún trong bụi cây, nó chạy lại chỗ cún con.

_Đây cún con, mày đi lạc hả, tao giúp mày đi tìm chủ mày nha! - nó ôm lấy cún con cưng chiều nói

Nó dáo dác đi tìm chủ của cún con đúng lúc hắn và Bi cũng vừa mua kem trở về. Hắn nhìn cục bông tròn tròn trên tay nó, nhướn mày hỏi:

_Tôi mới đi có một tí thôi mà cô đã tìm được con vật này ở đâu ra thế?

_Tại tôi thấy cún con đi lạc chứ bộ, hay là anh cũng phụ tôi đi tìm chủ của nó đi! -ko đợi hấn đồng ý nó đã kéo Bi chạy đi tìm

Sau một lúc lâu, đi tìm mãi mà chẳng thấy chủ của cún con đâu, hấn, nó và bé Bi đều rã rời mà tựa người vào ghế đá trong công viên mà nghỉ mệt.

_Này cô nói đi, có phải chủ của cái cục bông kia bỏ rơi nó ko? -hấn liếc mắt nhìn cún con hỏi

_Ừ cũng có thể lắm, nãy giờ đi tìm mà ko ai chịu nhận lấy cún con hết. Nó và hấn cùng nhìn lấy cún con tội nghiệp đang nằm trong lòng nó.

_Vậy giờ tính sao đây? -nó hỏi hấn

_Thì bỏ nó lại đây thôi -hấn thờ ơ đáp

_Này, anh như vậy thì ác quá đi, trông nó rất tội nghiệp mà. Nếu mà tôi có điều kiện thì tôi đã bế nó về nuôi rồi...-nó lườm hấn một cái

_Bộ cô thích chó hả? -hấn nghi hoặc hỏi

_Tất nhiên rồi -nó nhanh nhẩu đáp

Nó vốn rất yêu thích những em cún nhưng vì hoàn cảnh nhà nó ko cho phép. Suy nghĩ một hồi, ánh mắt nó bỗng loé lên một tia gian xảo, nhìn hấn nói

_Tôi ko có điều kiện nhưng anh lại có nha! Anh có thể nuôi nó được mà.

_Tôi ko đồng ý -hấn lạnh lùng trả lời

_Anh hãy nuôi nó đi mà, trông nó tội nghiệp chưa nè, làm ơn đi mà -vừa nói nó vừa lay nhẹ tay hấn mà hình như cún con cũng hiểu chuyện làm bộ dạng đáng thương

_Đúng rồi đó anh Hoàng, anh nhận nuôi cún con đi mà -đôi mắt tròn xoe ướt của bé Bi hướng hấn nũng nịu.

Nhìn bộ dạng của hai con người và một con vật, hấn ko nhịn nổi buồn cười. Sao mà cả ba đều hướng hấn với ánh mắt cún con thế kia? Hấn đành phải đầu hàng trước hành động trẻ con đáng yêu của tụi nó.

_Được rồi, tôi sẽ nuôi nó nhưng điều kiện là cô phải chăm sóc nó nha! -hấn nghiêm túc nói

_Ok, miễn anh đồng ý là được rồi -nó vui vẻ ôm cún con vào lòng mà bảo - Bây giờ chị và hấn ta sẽ nhận nuôi em nha Bé Bự.

_Bé Bự? Tên gì mà buồn cười vậy nè! -hấn cười châm chọc

_Buồn cười gì chứ, dễ thương lắm ha Bé Bự! -nó bĩu môi

Hấn lắc đầu cười nhìn nó. Chơi thêm một lúc lâu nữa thì hấn chở hai chị em nó về. Nó muốn Bé Bự ở lại với nó và Bi đêm nay, có gì mai nó đưa Bé Bự về. Sau khi đưa tụi nó về hấn cũng nhanh chóng lái xe về nhà nghỉ ngơi.

Chap 14

Dạo gần đây, hấn và nó trở nên thân thiết khiến cho những paparazzi trong trường bắt đầu có những kiểu tin đồn như “Vịt xấu xí trèo cao”, “Vịt xấu xí ko biết tự lượng sức”, Vịt thế này, Vịt thế kia... Nhưng mà nó và hấn đều bỏ ngoài tai ko quan tâm. Cuộc sống của cả hai người vẫn cứ trôi qua bình thường mặc dù nhiều lúc nó và hấn vẫn cứ cãi nhau. Càng tiếp xúc lâu nó càng cảm thấy hấn cũng ko khó ưa như lúc đầu.

_Bé Bự, dạo này mày mập ra đó nha! -nó cưng chiều nói

_Gâu...gâu -Bé Bự vẫy đuôi đáp

_Trời ơi, yêu quá đi! -nó ôm lấy Bé Bự vào lòng

Hắn thấy nó và Bé Bự thân thiết như vậy trong lòng cảm thấy khó chịu. Từ khi có Bé Bự, nó ko hay quan tâm đến hắn nữa làm cho hắn cảm thấy rất bức mình, nhiều lúc suy nghĩ coi mình quyết định đồng ý nuôi Bé Bự là đúng hay sai nữa. Khẽ hắng giọng, hắn nói:

_Này cô bé Bé Bự sang đây rồi đi lấy một ly nước uống cho tôi.

Nó lon ton bế Bé Bự đưa cho hắn rồi nhanh chạy đi lấy cho hắn một ly nước uống.

_Nè nước uống của anh đây -nó đặt ly nước xuống bàn

Nhận lấy ly nước, hắn khẽ nhấp một ngụm nước rồi ngước mắt lên nhìn nó - Tại sao tôi thấy cô vui vẻ hơn mọi ngày vậy?

_À, lớp tôi có học sinh mới chuyển đến -nó xoa xoa lấy đầu Bé Bự đang ngồi bên cạnh nó

_Là nam hay nữ? -hắn trầm mặc hỏi

_Là nữ, bạn ấy rất dễ thương và thân thiện. Sáng nay Vy đi học trễ nên tôi phải trực nhật một mình nhưng may mà có bạn ấy giúp đỡ nên công việc cũng nhanh chóng hoàn thành -nó vui vẻ trả lời

_Cô bạn đó tên là gì vậy? -hắn tò mò hỏi

_Dương Trà My -nó đáp

Hắn im lặng một hồi rồi nói -Cô nên tránh xa cô ta ra thì tốt hơn.

_Anh nói vậy là có ý gì hả? -nó khó chịu hỏi

_Chẳng có ý gì cả, tôi chỉ muốn tốt cho cô thôi, cô ta chẳng tốt lành gì đâu.

_Anh chưa gặp cô ấy bao giờ sao lại nói xấu cô ấy như vậy? -nó nổi nóng

Hắn ko trả lời nó, lẳng lặng nhìn nó hồi lâu rồi xoay người bỏ vào phòng để nó một mình hậm hực ngoài phòng. Nó nghiêng rằng “Đồ đáng ghét, anh hãy đợi đấy! ”

Chap 15

Nó và VyVy đang ngồi ở trong căn tin tám chuyện.

_Mày còn nhớ vụ cá cược ko đấy? -Vy lên tiếng trước

_Nhớ chứ, chỉ còn một tháng nữa là tao hết phải hóa trang thành vịt xấu xí rồi -nó vui vẻ hăng lên

_Xì, chưa chắc mày chịu nổi đến hôm đó! -Vy ko tin nó có thể chịu nổi

_Tao sẽ thắng cho coi, đến lúc đó tao sẽ đi ăn cháy túi mày cho xem -nó đắc ý

_Mấy bạn định đi ăn gì vậy? -Trà My ko biết từ đâu chạy đến hỏi

_Tụi này đang muốn đi ăn kem mà ko biết quán nào ngon hết -Vy trả lời

_Tớ biết một quán kem mới mở gần đây, ăn ngon lắm, hai bạn có muốn đi ăn ko, mình mời -Trà My vui vẻ đề nghị

_Được chứ! -nó vui cười híp cả mắt

_Vậy tí ra về mình đi ăn nha? -My hỏi lại

_Ừ vậy đi -cả hai tụi nó đáp

Trên đường đi đến quán kem của My thì ko may tụi nó đụng phải bọn hắn.

_Nè mấy cô đi đường ko nhìn hả? -hắn hậm hực khó chịu

_Tụi em xin lỗi -Vy nhẹ nhàng gật đầu xin lỗi

_Mày dữ quá đấy làm mấy em nó sợ kìa -Tùng bõn cợt

Hắn liếc Tùng một cái lạnh người. Tùng lắc đầu ngao ngán, quay sang nhìn đám tụi nó thì thấy hôm nay tụi nó có thêm một người mới.

_Ồi em gái dễ thương này tên gì nhỉ? -Tùng hỏi

_Dạ, em tên Dương Trà My ạ! -My then thùng đáp

_Ko ngờ người đã đẹp mà tên cũng rất đẹp -Tùng khen ngợi

Mặt My thoáng đỏ, Vy hậm hực trong lòng nghĩ “Anh ta lại giở trò tán gái rồi! ”.

My chủ động đi ra làm quen với hắn và Bảo:

_Xin chào hai anh, em là học sinh mới chuyển đến -My lịch sự giơ tay ra chào hỏi

Hắn khẽ nhìn lấy My hừ lạnh một cái rồi quay đầu bỏ đi, Bảo cũng đi theo liền sau hắn. My buông thông tay xuống, ánh mắt ánh lên nét cười nhưng nhanh chóng được che lấp. Nó thắc mắc ko hiểu vì sao hắn lại có ác cảm với My. Rõ ràng My là một cô gái dịu dàng, hiền lành lại dễ thương nữa, một cô gái như thế thì còn gì bằng. Tùng cười chào tạm biệt ba tụi nó rồi đuổi theo bọn hắn.

Bầu không khí bỗng trở nên trầm lặng, nó lên tiếng phá tan bầu ko khí này:

_Thôi đừng bận tâm đến bọn hắn nữa, chúng ta đi ăn kem đi!

_Ừ chúng ta đi thôi -VyVy gật gù đồng ý

My mỉm cười đồng ý rồi lại cùng với tụi nó đi ăn kem. Tình bạn của tụi nó ngày càng thân thiết hơn và nó nghĩ rằng mình là người hạnh phúc khi có được những người bạn tốt như vậy.

6. Chap 16+17

Bắt đầu từ ngày hôm ấy trở đi thì My cứ suốt ngày đi theo tụi nó chơi. Nó với Vy thấy My dễ thương lại hoà đồng thì cũng vui vẻ mà chơi chung. Hắn ta thì luôn luôn khó chịu không muốn nó thân thiết với My.

_Nè Nhi, sao mà dạo gần đây thấy bà hay đi chung với anh Hoàng vậy? -My tò mò hỏi

_À, không có gì đâu tại mình với hắn ta có chút chuyện thôi -nó trả lời

_Vậy sao, nhưng mà dù sao Nhi cũng có thể đi chung nói chuyện với anh Hoàng thôi thì My đã ngưỡng mộ lắm rồi! -My cảm thán

Nó miễn cưỡng cười một cái, trong lòng không ngừng chửi rủa : “Hắn ta là một con quỷ ấy, tiếc là My không nhìn rõ được bộ mặt thật của hắn.”

Nó và My nhanh chân chạy đi mua đồ ăn trong căn tin rồi kiếm cái ghế đá gần đấy ngồi ăn. VyVy thôi bận việc trên lớp nên không có đi ăn với hai đứa nó. Hai đứa nó vui vẻ vừa ăn vừa trò chuyện trên trời dưới biển, đúng lúc này thì Hoàng cũng từ xa đi đến trước mặt nó. Hắn khẽ liếc nhìn sang My rồi quay sang nó:

_Cô theo tôi ra đây -nói xong hắn xoay người đi hướng sân sau trường đi tới

Nó tức giận, dậm chân một cái quay sang My dặn:

_My ngồi đợi mình một tí nhé, mình quay về liền à!

_Ừ, cậu đi đi -My vui vẻ đáp

Chạy ra sau sân trường, cấm địa của tụi hắn, nó bực dọc hỏi hắn:

_Nè, có chuyện gì mà bảo tôi ra đây vậy?

_Cô nên tránh xa nhỏ Trà My đó đi -Hắn trầm lặng nói

_Anh bị thần kinh hả? Tại sao tôi phải tránh xa My ra chứ? -Nó gắt

_Cô ta chẳng có gì tốt đẹp đâu, cô nên tránh xa cô ta thì tốt hơn -hắn vẫn giữ bộ dạng lạnh lùng âm trầm nói

Nó nghe hắn nói thế thì tức giận, hét lên với hắn:

_Tôi ko thích, anh là cái gì của tôi đâu mà cứ bắt tôi phải làm theo anh hả? Tôi ko muốn nói thêm chuyện này một lần nữa đâu, anh cũng nên dừng tìm tôi ở trong trường nữa. Mọi người bắt đầu đồn đãi rồi, tôi muốn được yên bình sống hết những năm cấp ba của mình.

Nói xong nó liền bỏ đi. Hắn thì ở đấy im lặng nhìn theo hướng nó bỏ đi, trong lòng thì đang phức tạp suy nghĩ...

Lúc này ở một góc khác trong sân, có một bóng người đang nhếch môi cười lạnh đắc thảng.

Chap 17

Nó thu lại bộ dạng bức tức nhanh chạy lại chỗ My và hai đứa tiếp tục ăn sáng. Tâm trạng tức giận vẫn còn trong nó nên nó đang xả giận vào thức ăn của mình:

_Cái tên đáng ghét, chết đi, đồ xấu xa, đồ điên...

My nhìn bộ dạng đáng sợ này của nó thì ko nhịn nổi hỏi:

_Nhi ơi, có phải My làm gì khiến Nhi khó chịu mà Nhi cứ ngồi dậm lên thức ăn vậy?

Nghe My hỏi nó như thế, nó cũng hoảng hốt mà nhìn lại hộp cơm trên tay mình đã bị phá hư. “Bữa ăn sáng của mình đã bị tên đáng ghét phá hư rồi, ta hận!!!” nó tiếc nuối.

My khẽ đụng tay nó, nhẹ nhàng chờ câu trả lời từ nó. Nó cũng biết mình thất thố để My hiểu lầm vội lên tiếng:

_Không phải do cậu đâu, đừng có bận tâm nhá!

_Ừ, nhưng mà có chuyện gì thì bảo My nha, hìhì -My dịu dàng cười

Hai đứa ngồi ăn trong khi có một người đứng gần đó nắm chặt tay mình “Đã vậy thì cô có chuyện gì tôi đây mặc xác.”

Còn lúc này thì VyVy đang cầm hộp cơm đến cho Tùng. Cô đã mất cả buổi sáng để làm nó, cô mong rằng khi anh ăn nó, anh sẽ nhận thấy được tình cảm mà cô dành cho anh.

_Anh Tùng, đây là cơm em làm cho anh, mong anh hãy nhận nó -Vy đưa hộp cơm lên trước mặt Tùng

_Vậy sao, cảm ơn em -Tùng cười rồi nhận lấy hộp cơm từ trong tay Vy

Vy vui vẻ khi Tùng nhận lấy hộp cơm của mình. Hai người cùng ngồi ăn những món Vy làm.

_Món này ăn rất ngon, em thật là đảm đang -Tùng gật gù khen ngợi làm cho Vy mặt đỏ cả lên

_Vậy thì sau này mỗi ngày em đều làm cho anh ăn -Vy nói

_Em nói đấy nhé, anh ko ép đâu -Tùng cười

Bọn họ như vậy làm ọi ánh mắt đều dồn về bọn họ. Tin tức Tùng đang quen với Vy cũng đang dấy lên trong trường, làm cho cái lũ fan girl khóc lên khóc xuống, làm đủ trò với Vy, nhưng mà Vy chẳng sợ gì cả. Vì Tùng, vì tình yêu của mình, cô sẽ không dễ dàng bỏ cuộc đâu. Em sẽ khiến anh một ngày nào đó sẽ phải nói “Yêu em”.

7. Chap 18

Dạo này hấn ta không hay đả động gì đến nó. Hấn ta cũng chẳng thèm nói chuyện hay hỏi thăm gì nó. Ở nhà thì cứ như hai người lạ đi qua nhau. Trong trường thì dạo này hấn ta hay cúp tiết, thời gian gặp mặt cũng không có. Hấn càng như thế thì nó lại càng cảm thấy khó chịu và bức mình. “Hấn đúng là cái đồ giận dai mà”.

_Nè Nhi, mày đang suy nghĩ gì mà nhập tâm thế hả? -Vy khuyếch nhẹ tay nó khi thấy nó đang ở trên mây

_Hả hả, có chuyện gì thế? -nó hoàn hồn hỏi

_Haizz, tao hỏi mày có chuyện gì mà suy nghĩ dữ vậy? -Vy thở dài với tính của con bạn

_À à, ko có chuyện gì đâu. Tại dạo này trời nắng nóng, dễ điên lắm mày ơi! -nó đánh trống lảng

_Thiệt ko? - Vy nghi hoặc hỏi

_Thiệt mà -nó gật đầu lia lịa

Vy ko nói gì nữa bởi Vy biết rằng đã là chuyện nó ko muốn nói thì nó sẽ ko mở miệng nói ra. Cũng trong lúc này thì một bạn trai từ xa chạy lại hỏi hai đứa:

_Hai bạn ình hỏi tí, ai trong hai bạn là Tổ Nhi vậy?

_Là mình, có chuyện gì ko vậy bạn? -nó dò xét hỏi

_Đây là thư của anh Hoàng gửi cho bạn, ko có chuyện gì nữa, mình đi nha -vừa nói bạn trai ấy vừa đưa cho Nhi một lá thư rồi nhanh chóng bỏ đi

Nó trầm ngâm nhìn lá thư trong tay rồi ngược nhìn qua Vy. Nó nhúu mày đọc dòng chữ cộc lốc trong bức thư “Chiều ra về gặp tôi ở sân sau trường”.

Cuối cùng thì hấn ta cũng đã chịu gặp mình nói chuyện rồi. Vậy mà cứ tưởng hấn ta giận dai lại khó ưa ko thèm nói chuyện với mình nữa chứ, chắc là thấy mình sai rồi nên ko dám ra gặp mình nói chuyện phải nhờ người khác đưa thư, hấn thật là ngây thơ. Trong lòng nó bỗng tràn đầy cảm giác vui vẻ, miệng bất giác cũng cong lên một nụ cười. Vy nhìn con bạn mình sau khi đọc bức thư xong thì tự nhiên ngồi cười một mình, thấy cũng tò mò nên hỏi:

_Bộ mày tính đi thiệt hả? Mà sao mày lại thân với anh Hoàng đến thế? -Vy làm bộ dạng khó hiểu nhìn nó

_Ừ, mà cái vụ đi ăn của tao với mày dời lại khoảng 5h nha! -nó hớn hở nói

_Cũng được vậy 5h hẹn trước cổng trường -Vy gật đầu đồng ý rồi nhanh chóng cùng nó lên lớp

Sau mấy tiết học thì cũng đã đến giờ ra về, nó nhanh chóng thu dọn sách vở rồi chạy nhanh xuống sân sau gặp hấn. Lúc nó đến sân sau trường rồi mà chẳng thấy hấn đâu cả. Nó nghĩ tại sao hấn ta hẹn mình ra đây mà giờ này còn chưa đến nữa? Đang lúc mãi ngồi suy nghĩ mà nó đã ko để ý đến cái bóng đen sau lưng đã chụp thuốc mê vào mặt mình làm nó bất tỉnh.

~~Còn lúc này thì VyVy cảm thấy ko ổn, nhìn đồng hồ cũng đã hơn 6h rồi mà tại sao nó còn chưa đến. Gọi điện thoại thì nổ đã tắt máy rồi. Nhi là một người luôn luôn đúng giờ, chưa bao giờ trễ hẹn cả. Vy lòng nóng như đồng lửa, mong là nó ko có chuyện gì, chỉ là do mình suy nghĩ quá nhiều thôi. Cùng lúc này thì Vy thấy bọn hấn đang đi đối diện mình. Vy ko mấy may suy nghĩ mà chạy ngay đến chỗ hấn. Hoàng nhúu mày nhìn cô gái trước mặt mình, cô ta ko phải là bạn thân của vịt con sao, có chuyện gì gấp gáp mà cô ta lại đến tìm mình nhỉ?

_Anh Hoàng, nãy anh hẹn Nhi ra sân sau trường nói chuyện xong rồi, anh có biết nó đi đâu sau đó ko? -Vy sốt ruột hỏi

_Tôi hẹn cô ta ra sân sau trường nói chuyện hồi nào? Làm gì có chứ! -hấn giật mình khi nghe Vy nói vậy

_Vậy cái thằng con trai lúc nãy đến đưa thư cho Nhi bảo anh gửi cho nó là ai? -càng nói Vy càng lo lắng cho nó hơn

_Ý em nói vậy là sao, bọn anh ở trong phòng hiệu trưởng cả buổi nay bàn về kì nghỉ sắp tới, làm sao còn thời gian đâu mà viết thư với lại thằng Hoàng nó ko bao giờ làm cái việc ngớ ngẩn đấy đâu -Tùng lên tiếng

_Vậy thì ai gửi cho Nhi bức thư đó? -Bảo hỏi

Hắn im lặng suy nghĩ lời nói của mọi người. Rồi cuộc nó đã đi đâu rồi? “Cái con vịt ngu ngốc này, tôi mà tìm được cô thì cô chết với tôi” hắn nghĩ rằng nghĩ thầm trong lòng.

_Còn những ai biết chuyện Hoàng viết thư này nữa ko? -Tùng hỏi

Chợt nghĩ ra điều gì đó, Vy nhanh miệng nói:

_À còn có Mỹ biết nữa! -lúc này, ko may nó làm rơi bức thư, Mỹ đã giúp nó nhặt lại và đương nhiên nội dung trong đó Mỹ cũng đã đọc được

_Mỹ? Là cái con nhỏ mới chuyển vào trường mình đúng ko? -Hoàng vội giữ chặt hai bả vai của Vy, lớn tiếng hỏi

_Dạ đúng rồi, là bạn ấy, nhưng mà anh quen bạn ấy sao? -Vy trả lời

_Chết tiệt! -hắn gần giọng chửi, rút điện thoại ra mà gọi ho ai đó - Mà tìm xem con nhỏ Trà Mỹ hiện giờ đang ở đâu, làm nhanh lên cho tao!

Lúc này mọi người đều cảm thấy kì lạ, quay sang hắn và hỏi:

_Chuyện này là sao? Sao lại dính cả con nhỏ Trà Mỹ trong đó nữa? -Bảo lên tiếng trước

_Ừ, đúng vậy, sao lại có Mỹ nữa? -Tùng và Vy thắc mắc

Hắn nhìn ba người họ, tay ko tự giác mà siết chặt lại, kể câu chuyện từ đầu đến cuối cho họ. nghe. Bây giờ hắn thật sự chỉ mong nó bình an, ko có xảy ra chuyện gì. “Vịt con, cô nhất định phải đợi tôi đến!”.

8. Chap 19

Sau khi mở mắt ra, nó thấy mình đang ở trong một căn phòng cũ nát, có vẻ như đã bỏ hoang từ lâu. Sao nó lại ở đây? Ko phải là nó đang đợi hắn ở sau sân trường sao? Sau đó hình như là bị ai đó đứng đằng sau nó chụp thuốc mê. Đầu nó đau quá đi, khẽ chống tay lên, nó khập khểnh đứng dậy. Cùng lúc này bên ngoài cửa có một đám con gái bước vào. Nó nhìn đám người mới bước vào mà trở mắt ra:

_Tụi mày là đám con gái hôm bữa gây sự với tao ko phải sao?

_Trí nhớ mày cũng tốt đấy, tụi tao còn tưởng mày quên luôn rồi - một con nhỏ trong đó đứng ra nói

_Tụi bay bắt tao tới đây làm gì?

Nó hỏi rồi nhận ra điều gì đó, nó hét lên:

_Tụi bay muốn giở trò gì?

_Hừ, tụi tao đã cảnh báo mày tránh xa anh Hoàng ra rồi nhưng mày lại ko nghe lời, ko biết xấu hổ hay sao mà còn đi bên cạnh anh Hoàng. Nhìn lại mày đi đồ con vịt xấu xí, cái này là do mày tự tìm lấy - con nhỏ đứng đầu đám đó nghiêng răng nói

_Tao ko sợ tụi bay đâu, ngon thì xông lên, tao chấp cả đám tụi bay! -Nó cả gan nói

“Bốp bốp bốp” - tiếng vỗ tay bất ngờ vang lên. Một người con gái xinh đẹp bước vô. Nó nhìn bóng dáng thon gầy của cô ta thật quen thuộc. Cô ta khẽ nhếch môi, liếc nhìn qua nó, đôi môi xinh đẹp khẽ nói:

_Quả nhiên là Tổ Nhi có khác, gan của mày rất lớn.

_Mày là ai? -nó nhìn người con gái trước mặt mà khó chịu

_Sao lại quên tao nhanh thế hả Nhi? Chẳng lẽ tao ko để lại ấn tượng gì ày? -Nhỏ bõn cợt

Lúc này nó mới quan sát kĩ khuôn mặt nhỏ đó. Trông rất quen nhưng ko nhớ rõ đã gặp qua ở đâu, suy nghĩ một hồi thì nó chợt nhận ra:

_Mày là con nhỏ trong bar Blue, bạn gái trước của Hoàng, đúng ko?

_Đúng vậy, xem ra thì nào mày chưa bị bào mòn - nhỏ đó khinh thường nói

_Mày muốn làm gì? Đừng tưởng mày bắt tao đến đây thì tao sẽ sợ mày - nó bực dọc

_Sợ hay mo rồi mày sẽ biết, nhưng tao muốn nói ày biết, mày nhìn còn thiếu đó - vừa nói, nhỏ đó vừa giơ lên một móc điện thoại hình con gấu đáng yêu - Nhận ra cái này ko?

Nó nhìn chiếc móc điện thoại quen thuộc trong tay nhỏ đó, nghĩ về một chuyện:

" Một lần, nó và My đi chơi chung với nhau. Hai đứa nó ghé vào một cửa hàng lưu niệm gần đấy để mua đồ. Nó và My mê tít mọi thứ trong đây. My dạo quanh tìm mua thứ mình cần và lọt vào trong mắt

'My là một chiếc móc điện thoại hình gấu bông rất dễ thương. My

'mua tặng nó một cái và inh một cái. Lúc nhận chiếc móc khoá đáng yêu này thì nó đã rất vui. My đã bảo rằng:

_Nhi biết ko? Lúc Nhi và Vy làm bạn với mình, mình rất vui. Từ bé đến giờ, mình có rất nhiều bạn bè nhưng ko ai là thật lòng với mình như hai bạn. Mình rất quý trọng tình bạn này, hìhì, đây là món quà tượng trưng cho tình bạn của chúng ta nhé, Nhi phải luôn luôn phải mang nó theo, ko được để làm mất đấy! "

Nó nghe xong đã rất cảm động mà ôm chầm lấy My. Nó vẫn luôn giữ chiếc móc khoá này, vậy thì chiếc móc khoá trong tay cô ta là của...

_Mày đã làm gì My rồi hả? - nó điên cuồng hét lớn

_Chẳng làm gì cả, mà mày hình nhưng còn chưa biết tên tao, đúng ko? Tao xin tự giới thiệu tao là Dương Trà My - vừa nói, nhỏ vừa xem phản ứng của nó

_Mày nói mày tên là Trà My sao? Ko thể nào -nó như ko tin vào mắt mình

_Ngạc nhiên lắm sao, ko ngờ tao luôn ở bên mày à - My đắc ý nói

_Mày nói dối! My hiền lành lại dễ thương, làm sao có thể là mày được, huống chi khuôn mặt mày cũng đâu giống My lắm - nó vẫn ko thể nào tin được

_Haha, mày ko biết sao, tất cả là vào tài make up hoá trang, việc đó đối với tao mà nói thì ko khó tí nào -My cười liếc nhìn nó

_Mày thật khốn nạn! Sao mày có thể làm ra chuyện như vậy, tao đã nhìn lầm mày rồi, đồ vô sỉ, mày sẽ ko có kết quả tốt đâu -nó điên cuồng chửi rủa

My nghe nó chửi mà tức giận, mặt đen lại một mảng.

_Mày hay lắm, sắp chết đến nơi rồi mà còn mạnh miệng, tụi bay xông ra đánh nó cho tao! Ko được để nó trốn thoát -My quay sang lũ fan girl và bọn đàn em của mình mà ra lệnh

Thế là cả đám bổ nhào vào nó mà đánh. Nhưng nó là ai, nó là Tổ Nhi. Nó ko sợ đâu. Lúc đầu, nó cũng chống cự được vài đứa nhưng mà càng về sau thì càng nhiều hơn, nó sắp chịu ko nổi nữa rồi. Nó phải đợi hấn đến, hấn nhất định sẽ đến cứu nó. Nó gục xuống, bọn kia thấy vậy càng ra sức đánh nó nhiều hơn. Nó cảm thấy mình sắp ko được nữa rồi thì bỗng một tiếng nói quen thuộc truyền vào tai nó:

_Tổ Nhi, cô ko được gục xuống, tôi sẽ cứu cô! -hấn hét lên khi chứng kiến cảnh trước mắt, tim hấn khê đau

Nó ngược nhìn lên thì thấy hấn cùng mọi người đã đến. Bọn hấn lao đến đám người đang vây quanh nó. Vy cũng ko ngần ngại mà ra tay với cái lũ fan girl chết tiệt, bọn nó dám đụng vào bạn thân của mình thì tuyệt đối ko nhân nhượng. Bọn hấn và Vy cũng nhanh chóng giải quyết xong cái đám đó mà chạy đến bên nó. Lúc hấn đỡ nó tựa vào mình, nó chỉ khê nháp miệng nói:

_Cuối cùng thì anh cũng đã đến rồi. Giờ tôi cảm thấy rất mệt, rất buồn ngủ...

_Nhi, Nhi cô tỉnh lại cho tôi! Tôi nhất định sẽ bảo vệ cho cô - Hấn gào lên

Cơn mưa chiều cứ như thế mà rơi xuống, ở đâu đó có một người con gái đáng vẻ bị thương rất nặng nhưng lại được một người con trai cẩn thận ôm vào lòng chạy băng qua những con đường dưới mưa để đưa cô gái đến bệnh viện. Chiếc áo của chàng trai lúc này đây đã thấm đầy những vết máu từ cô gái. Ngoài trời lạnh giá nhưng hai con người ấy lại làm cho ta cảm thấy ấm áp.

Hạt tình yêu đã gieo, sẽ có ngày nó nảy mầm, sẽ đơm hoa và kết trái. Nhưng đời người ko ai biết trước được số phận sẽ ra sao, phải ko? Cây tình yêu cũng vậy. Nó có thể sẽ phát triển xanh tốt, hạnh phúc theo tháng năm, nhưng nó cũng có thể sẽ chết dần, chết mòn bởi sự lừa dối...

9. Chap 20

Đây là nơi nào? Sao chỉ có duy nhất một màu trắng xóa thế kia? Nơi này thật cô đơn và lạnh lẽo. Có phải rằng đây là nơi mà người ta nói là Thiên đường ko nhỉ? Vậy thì nó đã chết rồi sao? Ko thể như thế được, nó còn gia đình, bạn bè và nó còn chưa có người yêu nữa mà. Nó còn chưa được nếm qua hương vị tình yêu ngọt ngào mà đã phải chết sao? Ko được, ko được như thế! Nó sợ hãi chạy quay quanh ko gian trắng xóa này, nhưng mãi vì sao mà lại chẳng tìm được lối ra. Nó ngồi gục xuống, hai tay ôm lấy đầu gối, khẽ nức nhẹ. Vì sao nó lại ko nhận ra My sớm ko phải là người tốt, sớm nghe lời của hấn. Có phải hấn ghét nó vì vậy ko? Có phải nó làm hấn buồn ko? Giờ hấn ta sao rồi? Hấn có đau lòng vì nó ko? Lúc này nó mới nhận ra là mình nhớ hấn đến cỡ nào. Nhớ nụ cười, ánh mắt, thái độ khi bị nó chọc giận, nó nhớ tất cả, tất cả mọi thứ thuộc về hấn. Con người ích kỉ là vậy đó. Lúc ở bên thì ko biết giữ, đến lúc mất đi rồi thì thấy tiếc nuối. Cô đơn lạnh lẽo đang vây bám xung quanh nó, nó khóc đến hai mắt sưng đỏ cả lên thì nghe được giọng nói ấm áp truyền đến:

_Vịt con, cô mau tỉnh lại đi, tôi nhớ cô nhiều lắm! Cô từng nói rằng muốn nghe tôi hát mà phải ko, giờ tôi hát cho cô nghe! Cô nghe xong rồi thì phải tỉnh lại cho tôi đấy!

"Còn lại gì khi đã xa nhau rồi.

Nơi anh đến chẳng cùng em.

Chặng đường dài anh vẫn khóc một mình lẻ loi.

Từng ngày buồn anh vẫn luôn tin

rằng em sẽ mãi chờ đợi anh.

Rồi một ngày anh cũng sẽ trở về

cùng em...cùng em.

Ở nơi phương xa ấy giờ đây em biết không ?

Trái tim anh lạnh lẽo cô đơn giữa

bao người.

Cần một làn hơi ấm , cần bờ môi

khẽ rung.

Để cho anh được thấy như em
đang kể bên.
Người yêu ơi có biết rằng anh rất
nhớ em ?
Những yêu thương nồng cháy khi
xưa lúc bên nhau.
Đừng buồn em yêu nhé , rồi thời
gian sẽ qua.
Xoá đi bao cảm giác cô đơn lúc xa
nhau.
Anh nhớ em !!! ...”

Là hấn ta, giọng hát này là của hấn. Lúc nó đang tuyệt vọng định buông xuôi thì hấn lại xuất hiện. Nó vui mừng, đứng dậy chạy theo tiếng hát của hấn. Nó cứ chạy, chạy mãi cho đến khi bước vào một cái hố màu đen.

Hấn đau khổ nhìn nó, xin lỗi Vịt con! Ánh mắt hấn dịch xuống bàn tay đang được truyền dịch của nó. Hình như lúc này ngón tay nó khê

‘giữt thì phải.

_Vịt con, cô tỉnh lại rồi phải ko? Để tôi gọi bác sĩ -hấn vui mừng chạy đi báo bác sĩ nó đã tỉnh, cuối cùng thì nó cũng đã trở lại bên hấn rồi, miệng hấn bắt giắc cong lên một nụ cười hạnh phúc.

_Nè, cô dậy ăn cháo đi, tôi mới đi mua về đó! -vừa nói hấn vừa đỡ nó dậy

_Cám ơn anh! -nó vui vẻ nói

Hấn nhẹ nhàng dứt từng muỗng cháo cho nó ăn, nó ngoan ngoãn ngồi ăn.

_Mà vụ My gây ra, anh giải quyết thế nào rồi? -vừa hỏi nó vừa há miệng nhận lấy muỗng cháo hấn dứt cho.

_Cô cứ lo mà chăm sóc tốt bản thân mình đi, chuyện đó đừng nghĩ đến nữa, cô biết chưa? -hấn nhẹ giọng nhắc nhở nó

_Tôi biết rồi! -nó bĩu môi nói

_Ăn xong rồi, tôi đi dọn đây -nói xong hấn đứng dậy xoay người bước đi thì bỗng khựng lại vì nó đang nắm lấy một tay của hấn.

_Tôi...tôi xin lỗi vì đã ko nghe lời khuyên của anh -nó cúi đầu xấu hổ nói

Hấn im lặng một lúc, sau đó quay lại xoa đầu nó:

_Ngốc, lúc đó, cô cũng ko biết rõ My ra sao mà. Cô chỉ làm theo tình cảm mình thôi, tôi ko có trách cô đâu! -hấn cưng chiều nói

Mặt nó khê ửng hồng. Đây là lần đầu tiên nó thấy bộ mặt dịu dàng của hấn. Tim nó giờ đây đang nhảy loạn xạ. Có lẽ, nó đã cảm nắng hấn rồi. Lúc này, ngoài cửa phòng bắt ngờ xuất hiện hai bóng người, đó là Vy và Tùng.

_Hi em, em thấy trong người thế nào rồi? -Tùng hỏi thăm nó

_Dạ, em cũng khỏe hơn rồi ạ -rồi nó quay sang Vy, lém lỉnh hỏi - Không gặp tao mấy ngày nay, mày có nhớ tao không?

_Có chứ, tao nhớ mày lắm lắm luôn ấy! -Nói xong, Vy chạy lại ôm chầm lấy nó

_Ừi, đau tao quá mày, con gái con đứa gì đâu mà ko biết nhẹ nhàng gì cả -nó khẽ rên

_Tao xin lỗi, tại tao xúc động quá, mày có sao ko? -Vy lo lắng nhìn nó

_Ko sao, chỉ hơi đau thôi -nó cười đáp

_Àh, tao có mang quà ày á, đợi tao một tí -Vy vui vẻ cười

Bên ngoài lúc này cũng xuất hiện một người đi vô với một đồng đồ trên tay.

_Ah, Bảo, mày cũng đến hả? -Tùng ngạc nhiên khi thấy Bảo

_Ờ, em sao rồi Nhi, khỏe hơn chút nào chưa? -Bảo nhìn nó hỏi

_Dạ em khỏe rồi ạ, cảm ơn anh! -nó đỏ mặt khi trả lời, chỉ cần nhìn thấy Bảo là mặt nó cứ đỏ cả lên

Nãy giờ quan sát nó, thấy nó đỏ mặt khi nói chuyện với Bảo làm Hoàng khó chịu quay qua nhìn Bảo với đồng đồ trên tay:

_Mấy túi đồ này là sao đây?

_Cái này là của Vy làm đấy, tao chỉ xách dùm thôi -Bảo nhún vai trả lời

_Đúng vậy, cái này là em làm, mang cho Nhi tắm bổ -Vy gật đầu nói

_Tại sao em lại đưa đồ cho Bảo cầm nhỉ? Từ khi nào thì hai người thân thiết với nhau vậy? -Tùng khó chịu khi Vy nhờ Bảo xách dùm mà không phải mình

_Tại em...em...-Vy khẽ gãi đầu khó xử, quay sang nhìn Bảo cầu cứu

_Tại em gì? -Tùng cảm thấy mặt mình nóng hơn

_Thôi, đừng làm khó Vy nữa, thật ra, hai tụi tao là anh em -Bảo chậm rãi nói

_Mày có em gái từ khi nào vậy? -Tùng và hấn đồng thanh hỏi

_Thì tao cũng kể cho tụi bay nghe tao có một đứa em gái còn gì, với lại tụi bay đâu có hỏi? -Bảo trầm tĩnh trả lời

_Vậy là tụi tao ko hỏi thì mày cũng tính ko nói cho tụi tao biết luôn hả? -Tùng trở mặt hỏi

_Có lẽ vậy -Bảo thản nhiên trả lời

_Mày...mày...tao thiệt ko còn gì để nói -Tùng như muốn điên lên

Bảo phớt lờ Tùng, nó trầm ngâm suy nghĩ, rồi gật gù nói:

_Giờ nghĩ lại thì tên hai người, một là Lâm Thế Bảo, hai là Lâm Vy Vy, cùng một họ, hai người là anh em thiệt hả? -nó vẫn còn ko tin tưởng cho lắm

_Ừ, đúng vậy, tụi tao là anh em ruột cùng cha cùng mẹ sinh ra -Vy nháy mắt tinh nghịch nói

_Ko ngờ đấy nha -Nó nói

Nó với Vy hai đứa đùa giỡn vui vẻ với nhau. Bảo lại gần Hoàng, thì thầm điều gì đó, Hoàng chỉ khẽ nhún mày lại thôi. Tùng chạy đến bên những túi đồ của Vy mang tới, chỉ vào hỏi:

_Những thứ này là gì vậy?

Vy lúc này mới để ý đến mấy túi đồ mà “àh” ra:

_Cái này là tao làm đem đến ày tắm bổ -Vy vui vẻ mở túi đồ ra đưa cho Nhi

_Hix, cảm động quá đi -Nhi sụt sịt mũi

Vy nhìn con bạn mình, khẽ mỉm cười:

_Mày ăn cái này đi cho nóng nè, tao làm nhiều lắm đấy!

_Ừ, mà mọi người cùng ăn luôn cho vui, dù sao thì cũng nhiều, mình em ăn thì buồn lắm -nó quay qua hỏi bạn hẳn

_Vây anh ko khách sáo đâu nhé! -Tùng cười đùa nói, lâu lắm rồi anh cũng ko được ăn món ăn Vy làm

Nó vui vẻ cùng mọi người ăn. Công nhận là những món Vy làm ăn rất ngon. Cả bọn cứ như vậy mà ngồi ăn uống, đùa giỡn với nhau. Nó cảm thấy thật hạnh phúc khi mà mọi người ai nấy đều quan tâm đến nó. Và nó thật mong rằng tình cảm này sẽ mãi như vậy.

10. Chap 21

Nó cũng đã xuất viện được một tuần rồi. Hẳn cũng chăm lo, quan tâm nó nhiều hơn trước. Nhưng mà việc về My vẫn làm cho nó cảm thấy tò mò ko biết đã được giải quyết ra sao. Nó gắng hỏi mọi người mà chẳng ai thèm trả lời cho nó biết. Nó hậm hực mấy ngày nay cũng vì cái chuyện này. Bực mình, nó cứ lăm bằm, lăm bầu trong miệng:

_Hừ, bực quá đi, sao lại ko có ai trả lời cho tôi hết vậy? Đều đáng ghét như nhau hết!!!!!!!!!!!!

Vy vì chịu sự tra tấn lỗi tai mấy ngày nay bởi tính lải nhải của Vy mà phát bực, quay sang nói con bạn thân của mình:

_Mày bị cái gì vậy Nhi? Sao suốt ngày lăm bằm như bà điên vậy hả?

_Tao đang rất chi là bức xúc là tại sao tao ko được quyền biết mọi chuyện, trong khi tao chính là nạn nhân? -nó bực dọc hỏi

_Chuyện gì mà mày ko được biết hả? -Vy bắt đầu cảm thấy khó chịu

_Thì chính là cái chuyện do My tạo ra đó! -nó nói

_Ừ uôi, tưởng gì hay ho, chuyện đó sao mày ko hỏi con trước mắt mày nè? -Vy liếc xéo nó

_Mày thì biết được cái gì? -nó bĩu môi

_E hèm, mày quên tao là em gái anh Bảo hả? Và lại hôm bữa tao cũng tham gia vào việc của My nữa mà! -Vy hắng giọng

_Ồ ha, tao quên mất, sorry bạn yêu, kể tao nghe đi -Nó lấy tay gõ vào đầu một cái

_Nãy có đứa nào vừa bảo tao ko biết gì cơ mà? -Vy mĩa nó

_Hix, cho em xin lỗi, hìhì, bạn Vy dễ thương, xinh xắn, đáng yêu, hiền lành, tốt bụng làm ơn kể ỉnh nghe đi -nó làm bộ mặt cún con nấp tay Vy năn nỉ

Vy nhìn bộ dạng làm nũng siêu đáng sợ của nó mà cảm thấy sờn cả gai ốc.

_Được rồi, sợ mày luôn, tao kể ày nghe -Vy thở dài

”Trong khi nó vẫn đang hôn mê trong bệnh viện thì tại một căn nhà kho cũ kĩ bốc mùi, tiếng la hét, chửi rủa của một đứa con gái cứ vang lên:

_Này, các anh bắt tôi đến đây làm gì thế hả? -My hét lên

_Giả danh tôi, còn cả gan đụng đến người của tôi nữa, cô có phải hay ko muốn chết? -hắn gằn giọng nói

_Hừ, cái đó thì phải hỏi lại anh đó! Anh dám tát tôi, bỏ rơi tôi chỉ vì một con vịt xấu xí đó thôi, anh nghĩ xem tôi có thể chịu nổi ko? -My nhếch miệng cười đều

_Cô cũng mạnh miệng dữ, để tôi xem cô sẽ như thế nào.

Hoàng lạnh giọng nói rồi quay sang bọn đàn em ra lệnh:

_Tụi mày mang bọn đó ném ra đây cho tao!

Trong chốc lát, một đám gồm năm sáu thằng con trai được mang ra, khóc lóc, quỳ gối cầu xin Hoàng:

_Anh ơi, tụi em biết sai rồi, anh tha thứ cho tụi em đi!

_Sao tao phải tha thứ ày nhỉ? -Hoàng làm bộ mặt bỡn cợt - Nói tao nghe, thằng nào là đứa đưa tấm thư đó cho Tổ Nhi, có phải là mày ko? -hắn chỉ tay vào một tên gần đó

_Dạ...dạ...ko phải em...là thằng Thành nó làm -tên đó run bần bật vội chỉ tội thằng đã đưa bức thư đó cho nó

_Là mày làm sao? -Hoàng nhú mày nhìn Thành hỏi

_Dạ...dạ...anh tha cho em...cái này ko phải em muốn làm...em bị sai làm thôi...tất cả là do chủ ý của My! -Thành run rẩy, sợ hãi vội vã chỉ tội My

_Cái thằng phản bội này, mày im mồm cho tao! -My thét lên chói tai

_Cô im đi, tôi nhịn cô hết nổi rồi, anh à...chính cô ta mới là người chủ mưu ấy! -Thành ko còn nhịn nổi tính đồng đảng của My thêm nữa, cúi đầu kể tội với Hoàng

Hoàng nhếch lên một nụ cười nửa miệng đầy lạnh lùng. Dám làm cho Vịt con của anh ra nông nổi này, tất cả phải trả giá cho những việc ấy.

_Không cần phải nói nhiều lời, tụi mày ai nấy đều sẽ bị xử tội hết. Tụi mày mang bọn này ra đánh cho tao, còn thằng Thành thì cái tội giả danh tao, còn dám bước vào sân sau trường - lãnh địa của tụi tao, mày nên biết trước cái giá của nó -Hoàng sai đàn em mình xử bọn đã bắt và đánh đập nó

_Anh...anh...tha cho em đi...em ko biết gì hết...-Thành tha thiết xin tha

_Tùng giao ày thằng này, thích làm gì thì làm đi -Hoàng nhìn Tùng nói

_Ok, thằng này giao tao, lâu rồi tao cũng chưa xử đứa nào -Tùng vui vẻ cười lạnh

Thành thấy Tùng càng sát lại gần thì càng lo sợ và cầu xin tha tội. Bộ dạng Tùng lúc này thật sự đáng sợ. _Mày dám giả danh Hoàng thì đồng nghĩa đụng đến bang K bọn tao, bây giờ tao sẽ ày biết cái giá phải trả của nó! -Tùng âm lãnh nói

_Aaaaaaaa -Tiếng thét thảm thiết của Thành vang lên

Chỉ với một động tác nhẹ nhàng, Tùng đã khiến Thành bị phé bỏ hai tay. Vẻ chứng kiến một màn như vậy mà ko khỏi khiếp đảm. Bình thường, Tùng là người vui tính và dễ hoà đồng nhất trong bộ ba, ko ngờ lại có một mặt trái như vậy. Khi đã thực sự nổi điên lên thì Tùng còn đáng sợ hơn cả Hoàng lẫn Bảo nhiều. Vẻ biết rằng bang K nổi tiếng là một bang tàn nhẫn và máu lạnh, nhưng mà được thấy ngay trước mắt thì cũng ko khỏi sợ hãi. Nhìn sang My, cô ta mặt cũng ko còn giọt máu nào khi thấy Tùng vậy. Đây là lần đầu tiên cô ta thấy được bộ mặt đáng sợ của Tùng và Hoàng. Bảo là người trầm tĩnh và im lặng nhất nhóm. Chỉ khi nào có những vụ việc quan trọng hay là Bảo muốn làm thì anh mới đứng ra giải quyết. Hoàng lên tiếng:

_Cô, đã dám đi đến bước này rồi thì cô nên nhận hậu quả của nó đi! Rất may cho cô là Bảo mới chế tạo ra một loại thuốc mới, ko biết nên chọn ai làm thử nghiệm, giờ cô tự mò đến. Tôi sẽ cho cô biết cảm giác của nó mang lại là gì.

Hoàng nhìn Bảo, Bảo hiểu ý lấy trong túi ra một viên thuốc, nâng cằm My lên và nhét vào. My giãy dụa muốn trốn khỏi sức ép của Bảo nhưng điều đó lại tạo thuận lợi cho viên thuốc nuốt xuống nhiều hơn. My mặt đỏ ngầu tức giận quát:

_Anh vừa cho tôi uống cái thứ gì đó hả?

_Cô cũng đừng có lo lắng nhiều quá. Nó chỉ mỗi ngày lấy đi ở cô một ít sức lực cho đến khi cô ko chịu được nữa, lúc đó thì cô vĩnh viễn cũng ko còn ở trên đời -Bảo lạnh lùng trả lời

_Sao các anh dám làm như thế với tôi? -My thều thào nói

_Mang cô ta ra ngoài cho tao! -Hoàng ko thèm nhìn My mà thẳng tay ra lệnh cho đàn em

Vy quăm sát nãy giờ, cũng thật ko ngờ anh trai mình lại có thể ra tay lạnh lùng như thế. Cả ba bọn hắn cứ như là biến thành một người hoàn toàn khác vậy. Sau này Vy tra ra được, nhà My giờ cũng đã bị phá sản rồi, My thì trở nên điên điên khùng khùng. Thật ra thì My cô ta cũng rất tội nghiệp. Vì tình yêu mà trở nên điên cuồng, sai trái. Cái giá mà cô ta phải trả thật sự rất đắt.”

Nó nghe xong mà người ko khỏi toát mồ hôi lạnh. Hix, thì ra bọn hắn là đại ca bang K, lần này nó lại đụng trúng phải thú dữ nữa. Đã vậy nó còn hay chửi và chọc tức hắn ta nữa chứ. Ôi mẹ ơi, đời con rồi sẽ ra sao đây? Mà My thì dù gì đi nữa cũng từng xem nhau là bạn, cô ta bị như vậy, nó cũng cảm thấy đau lòng thay. Tình yêu là cái gì mà nó lại khiến cho con người ta trở nên một cách đáng sợ như thế nhỉ? Có lẽ, nó vẫn phải tránh xa nắm mồ tình yêu này thì hay hơn.

11. Chap 22

Hắn dạo này có cảm giác là nó đang né tránh hắn. Ko biết vì sao cái loại cảm giác này làm hắn khó chịu đến thế. Nó thì từ ngày mà nó biết được hắn là đại ca bang K thì nó cũng đã bắt đầu lo ngại, cứ cố né tránh hắn. Vì thế mà hắn ra sức sai bảo nó làm việc:

_Này Vịt, lấy cho tôi ly nước!

Nó chạy vô bếp rót một ly nước rồi vội nhanh đưa cho hắn. Hắn thô lỗ lấy ly nước từ tay nó. Nhấp một ngụm nước, hắn tiếp tục sai nó:

_Cô ra bế Bé Bự lại đây!

Nó lon ton ra bế Bé Bự đưa cho hắn. Hắn ngồi vuốt ve, chơi đùa với Bé Bự, khẽ nhích đầu quay sang nó hỏi:

_Nè Vịt, chuyển đi chơi ngoại khóa đợt này cô có đi ko?

_Ừm, chắc ko đâu -nó trả lời

_Cô ko thích đi chơi với trường mình à? -Hắn nheo mắt hỏi

_Làm gì có, tôi rất muốn đi đó chứ, mà anh cũng biết đó, tôi làm gì có tiền mà đi -nó buồn bã

_Vậy từ trước giờ cô có đi chơi đâu xa chưa? -hắn tò mò

_Có, nhưng mà cũng ko hẳn là có. Từ bé đến giờ tôi cũng đi chơi du lịch nhưng mà hầu như là chỉ về quê thăm họ hàng hay công chuyện thôi, cũng ko hẳn là tính đi chơi - nó kể

_Vậy nếu tôi nói tôi sẽ tài trợ để cô đi chuyến này với trường thì sao? -hắn hỏi

_Tại sao anh lại tài trợ cho tôi? -nó thắc mắc

Hắn im lặng trước câu hỏi của nó. Hắn cũng ko biết sao mình lại nói vậy nữa, chỉ biết là khi nghe nó nói vậy thì hắn tự nhiên muốn giúp nó được đi chơi. Hắn nghĩ đại một cái cố rồi nói:

_Thì cô là ôsin của tôi, cô phải đi theo để chăm sóc tôi.

_Xùy, ôsin nữa cơ đấy nhưng mà anh có lòng tốt vậy thì tôi cũng ko nỡ từ chối -nó lè lưỡi đáng yêu nói

“Cô ngốc thật đấy Vịt” Hắn cảm thấy vui vẻ hơn bởi vì một câu nói của hắn thôi mà nó đã đồng ý. Điều đó chứng tỏ mức độ tin tưởng hắn trong lòng nó ko hề nhỏ.

Đến lúc này nó như nhận ra điều gì đấy, lắc tay hấn ta:

_Này, anh cũng chưa ăn gì mà phải ko? Tôi mới học làm bánh, anh ăn thử nó ko? -bộ dạng nó như cún con

_Tôi ko muốn làm chuột thí nghiệm, hơn nữa tôi ko muốn vô bệnh viện -hấn trêu nó

_Ko có đâu, tôi đảm bảo đấy, đi nào -ko đợi hấn trả lời, nó đã ra nắm lấy tay hấn kéo đi

Cảm giác lâng lâng khi được nó nắm tay kéo đi thật là tuyệt. Cứ mãi như vậy thì tốt biết mấy.

_Cái này là gì đây? -hấn thốt lên đầy ngạc nhiên khi thấy trên bàn ăn là một chiếc bánh kem với dòng chữ “HPBD tên đáng ghét!!!”

_À thì sinh nhật anh đó, tui ko biết tặng gì hết nên làm bánh tặng anh, dù gì thì trong những ngày qua anh đã giúp tôi rất nhiều -nó vui vẻ trả lời

Hấn nhíu mày hỏi lại - Ko phải sinh nhật tôi một tháng nữa mới tới sao?

_Tôi nghe anh Tùng nói cái đó ko phải là ngày sinh nhật thật của anh, hôm nay mới là ngày sinh nhật của anh -nó nói

_Cái thằng nhiều chuyện này...-hấn tự mình lẩm bẩm

_Nè anh, anh mau mau ước rồi thổi nến cắt bánh ăn đi

Hấn ậm ờ, nhắm mắt lại khế ước một điều gì đó rồi thổi nến.

_Anh ước điều gì vậy?

_Bí mật, ko cho cô biết.

_Xùy, tôi ko thèm -nó bĩu môi

Nó cắt một miếng bánh đưa cho hấn. Nó hỏi hấn ko biết là bánh nó làm có ngon hay ko? Hấn đưa miếng bánh đến gần miệng rồi, định ăn nhưng mà thấy nó cứ nhìn mình chằm chằm, hấn mới hỏi:

_Sao cô cứ nhìn tôi vậy sao tôi dám ăn nữa chứ?

_Tại lần đầu tôi làm bánh ko biết ăn ra sao? -nó ngượng ngùng xoa đầu

Nhìn thấy bộ dạng đáng yêu này của nó mà hấn cảm thấy vui vẻ hấn lên. Hằng năm, ngày sinh nhật thật của hấn cũng chỉ có ba mẹ, Tùng, Bảo và một người nữa là biết đến, hầu như còn lại là chỉ biết đến ngày sinh nhật một tháng sau của hấn. Bởi vì, hấn chỉ muốn ngày sinh nhật thật của mình được biết bởi những người hấn tin tưởng thôi. Mà vào ngày này, ba mẹ hấn cũng chỉ gọi điện chúc mừng hay cũng quên luôn bởi họ rất bận. Hấn thì muốn yên tĩnh trong ngày này cho nên là Tùng và Bảo để luôn đến ngày sinh nhật một tháng sau rồi quây luôn. Có lẽ, đây là lần sinh nhật âm áp nhất của hấn. Hấn ăn thử miếng bánh, một vị đắng đọng lại ở đầu lưỡi làm hấn cảm thấy rất tuyệt.

_Anh ăn được ko? Tôi làm theo hương vị sôcôla đắng mà anh thích đấy! -nó lo lắng hỏi

_Ừm, ăn ngon lắm, cô muốn ăn thử ko? -hấn dứt cho nó một miếng bánh

Nó hơi ngại nhưng mà cũng kệ vì nó thật sự là muốn ăn thử lắm rồi. Cảm nhận vị đắng từ miếng bánh truyền đến khiến nó khế nhăn mặt.

_Sao vậy? -hấn hỏi khi thấy bộ dạng nó

_Tại đắng quá -nó lè lưỡi

_Cô ko thích sôcôla đắng sao?

_Ko phải là ko thích, tại tôi thích ăn vani hơn, mùi vị của nó rất ngọt ngào chứ ko đắng như thế này. Mà tại sao anh lại thích sôcôla đắng vậy? -nó hỏi

_Sôcôla đắng tuy rất đắng nhưng nếu cô cảm nhận nó thì cô sẽ thấy được giá trị thật của nó đem lại. Khi mới ăn vào, nó sẽ đem lại vị đắng nhưng ngay sau đó lại là một vị ngọt mà ít ai để ý đến -hấn kể cho nó nghe

_Vậy sao, giờ tôi mới biết đấy! Vậy sau này tôi cũng thử thích sôcôla đắng, chắc là sẽ rất tuyệt -nó ngây ngô cười

_Tất nhiên rồi -hắn chắc chắn

Và có lẽ một ngày nào đó hắn cũng thích vani đi. Ngoài trời mưa lất phất nhưng cảm giác ấm áp và tràn đầy tiếng cười của căn nhà cũng khiến ta hạnh phúc. Từ ngày có nó, hắn có cảm giác như đây là một gia đình vậy. Không còn cô đơn lạnh lẽo nữa. Cảm ơn cô vì đã cho tôi cảm giác này, Vịt con à!

12. Chap 23 + 24

Sau một lúc lâu ngồi trên xe thì giờ tụi nó cũng đã đến nơi học ngoại khóa đợt này. Đây là một hòn đảo nhỏ, trước mặt là biển xanh bao la. Khẽ ngước mặt nhìn lên trời cao, nó hít sâu một hơi, một hương vị mặn mòi của biển cả luồng sâu vào trong mũi. Nó thích thú kéo Vy chạy dọc bờ biển, hai tụi nó vui đùa không may sơ ý đứng phải một cô gái. Cô gái ấy rất xinh đẹp. Cô có một làn da trắng, đôi mắt màu xanh và một mái tóc dài bóng bệ. Trông cô ấy hoàn hảo như một thiên thần vậy.

_Ủi, tụi em xin lỗi chị, chị có bị làm sao ko? -hai đứa nó cuống quýt

_Hi, không sao đâu, chị ổn mà -cô gái dịu dàng cười đáp lại

_Phù, thế thì may quá -nó an tâm

_Hai em là học sinh trường WK à? -cô gái chậm rãi nhìn qua đồng phục học sinh trường nó rồi hỏi

_Vâng đúng vậy ạ, có chuyện gì không chị? -Vy lên tiếng

_Cũng không có gì quan trọng cả, chỉ là chị đang đứng đợi người bạn cũng học trường WK, hẹn chị ở đây mà này giờ không thấy đâu cả, gọi điện thì cũng không bắt máy -cô gái vui vẻ trả lời

_Vậy sao? Tụi em cũng đang tính về, hay là chúng em dẫn chị về chỗ nghỉ của tụi em luôn, có gì chị có thể liên lạc với cậu ấy ở đó cũng nên -nó đề nghị

_Vậy thì còn gì bằng, cảm ơn hai em - cô gái ấy vui vẻ gật đầu nhận lời

Sau khi quay trở lại resort, bọn nó nói sẽ giúp cô gái đi tìm bạn mình nhưng cô ấy bảo là việc đó cứ để cô ấy làm, có gì sau này gặp lại. Hai tụi nó cũng lưỡng lự nhưng cũng vui vẻ gật đầu chào tạm biệt.

Buổi tối hôm đó, bọn hắn đến rủ tụi nó đi dạo phố biển. Không khí về đêm ở đây rất yên bình và thoải mái. Cả đám kéo nhau vào một khu hội chợ, ở đây rất đông đúc, tấp nập. Bọn hắn phải bám sát lấy tụi nó để không có đứa nào bị lọt thỏm trong đám đông này.

Nhưng mà người tính không bằng trời tính, cuối cùng thì nó cũng bị lạc khỏi bọn hắn. Đang lo lắng ngó đồng hồ tây tìm kiếm mà vẫn không tìm thấy ai. Nó rất sợ, rất sợ bị bỏ rơi, mắt nó bắt đầu ươn ướt, nhưng mà sau đó lại nghe thấy tiếng gọi:

_Này Vịt con, cô đang ở đâu vậy? -hắn khi này không nhìn thấy nó đâu thì hắn lo lắng chạy đi tìm

Nghe được giọng nói quen thuộc, nó vui mừng hét lên: “Tôi ở đây này!” rồi chạy đến ôm chặt hắn, làm hắn chưng lại vài giây:

_Tôi rất sợ mọi người bỏ tôi đi -nó nghẹn ngào

_Ngốc, không ai quên đâu mà bỏ -hắn cốc nhẹ đầu nó

_Ui đau, mà mọi người đâu hết rồi? -nó nhìn xem quanh không thấy mọi người đâu mới hỏi hắn

_À, này giờ đi tìm cô mà quên luôn tụi nó rồi, chắc giờ tụi nó đang tìm tụi mình đó! -hắn trả lời

_Vậy thì anh gọi điện nói với họ một tiếng đi - nó nói

_Ừ, nhưng mà ra khỏi đây đã -nói rồi hấn kéo lấy tay nó một mạch rồi khỏi hội chợ

Hấn nói chuyện với Tùng, Tùng bảo hấn và nó cứ đi đâu chơi đi rồi hẹn nhau trước cổng resort vì Tùng và mọi người vẫn còn đang kẹt trong hội chợ. Hai người vui vẻ dạo quanh biển thì mắt nó bỗng loé sáng lên, quay qua nhìn hấn hỏi:

_Này, anh có biết đi xe đạp ko?

_Biết, cô hỏi làm chi? -hấn lạnh lùng hỏi

_Thì cái kia kia, chúng ta chơi đi -nó hướng tay về chỗ cho thuê xe đạp đôi

_Ko thích, cái đó dành cho con nít chơi -hấn thẳng lời nói

_Nhưng mà tôi chỉ thấy xe đạp đôi trên TV thôi, chưa bao giờ được thử hết, năn nỉ anh đấy -nó nhõng nhẽo

_Kệ cô, tôi ko thích! -hấn lạnh nhạt

_Thì ko chơi nữa -nó phụng phịu

Nó bực mình, vừa đi vừa càu nhàu. “Biết vậy nãy đi theo VyVy luôn rồi, còn có thể cùng nhau đạp xe nữa.” Nó dậm chân rồi liếc hấn một cái.

Bộ dạng tức giận của nó thật đáng yêu. Nhìn nó bây giờ mà lòng hấn cũng nhẹ xuống, vì thế mà hấn đã làm một việc rất điên rồ.

_Thật là bực mình mà!!! Hấn ta thật khó ưa -nó khịt mũi

Nói xong, nó quay lại thì phát hiện là hấn ta đã đi đâu mất rồi. Không phải chứ, hấn ta bỏ lại nó à? Đừng mà, nó biết nó sai rồi, ko nên tỏ ra tức giận như vậy, đừng bỏ nó mà.

_Tên đáng ghét, anh đâu rồi, mau ra đây đi -nó hoảng sợ đi tìm

Cùng lúc đó, ở xa xa truyền đến tiếng còi “bíp bíp”, nó ngẩng mặt lên nhìn. Có phải nó đang nhìn nhầm ko? Hấn ta thế nhưng đang lái chiếc xe đạp đôi thiệt. Hấn thẳng xe lại, nhìn gương mặt đang ngây ngô của nó mà hấn buồn cười hỏi:

_Sao vậy Vịt?

_Anh đạp xe thiệt à? -nó ngu ngơ hỏi

_Ừ, chỉ vì cái bộ mặt giận dữ của ai đấy rất xấu nên tôi mới vậy, mau lên xe đi -hấn ta lè lưỡi nói

Mặt nó đỏ ngậy, ngượng ngùng cúi đầu.

_Nè Vịt, có đi ko thì mau lên -hấn thúc giục

_Ồ, ờ có chứ! -nó nhanh chóng leo lên xe nhưng lại nghĩ ra gì đó, khuôn mặt cún con hỏi hấn - Hì, anh cho tôi lái thử được ko?

_Cũng được -hấn đưa xe cho nó

Sau khoảng nửa tiếng, hấn mới biết mình sai lầm cỡ nào khi đưa nó cầm lái. Nó ko những đụng gốc cây, thùng rác, băng ghế đá mà còn suýt đụng trúng người đi đường. Hấn ko thể giao mạng sống của mình cho nó nên đã giành lại làm người cầm lái. Tuy nó cũng buồn một tí nhưng mà mạng sống quan trọng hơn, nó ngoan ngoãn nghe lời.

Vui quá đi, không khí buổi tối thật mát mẻ trong lành. Nó giang hai cánh tay rộng ra đón lấy gió.

_Này cô có đạp xe ko vậy? -hấn có cảm giác là nó chẳng đạp gì hết ấy

_Có, có mà, tôi đang đạp nè -nói vậy thôi chứ nó cũng ko đạp xe mà ngồi hưởng thụ tại hấn bắt nạt nó chi, nó vu vơ hát:

”Tiếng tim đập vội vã

Muôn màu sắc và muôn lời hẹn thề

Làm sao để em có thể mạnh mẽ
Làm sao để em có thể yêu anh nếu
như em sợ rằng
Mình sẽ yêu anh
Nhưng khi nhìn anh đứng đó cô đơn
Tất cả những ngờ vực của em
Bỗng nhiên tan biến hết
Gần thêm một bước nữa thôi!
Em héo úa từng ngày
Chờ đợi anh
Người yêu dấu hỡi, chớ lo lắng
Em đã yêu anh từ một ngàn năm rồi
Và em sẽ yêu anh, thêm một ngàn
năm nữa
Thời gian như ngưng đọng lại
Cô ấy thật xinh đẹp
Em sẽ can đảm
Em sẽ không để bất cứ thứ gì vượt
khỏi bàn tay
Nhất là người đang đứng trước mặt
em đây
Từng hơi thở
Từng chờ đợi đến giây phút này
Gần thêm một bước nữa thôi!"

Hắn nghe nó ngân nga mà miệng khê cong lên. Hắn biết là nó ko có đạp xe, thôi thì cho nó ngồi hát đấy, giọng hát nó rất hay và êm tai. Nó nhìn khuôn mặt lấm tấm mồ hôi của hắn mà thấy hạnh phúc. Nhìn kĩ thì hắn cũng rất đẹp trai, tính tình tuy có cọc cằn nhưng lại là một người rất tốt. Nó thật sự trúng tiếng sét ái tình với hắn rồi.

Chap 24 (nói về VyVy và Tùng nhé)

Bên Tùng thì lúc này mới thoát ra được khỏi đám đông. Tùng rủ mọi người đi chơi, dù sao thì giờ vẫn còn sớm. Tùng chở Bảo và Vy đi quanh một vòng hòn đảo, cùng lúc này thì Bảo điện thoại reo lên:

_Alo, ai vậy? Ủm... có chuyện gì ko?...Được rồi...đến liền. -Bảo nói chuyện

_À Tùng, mày chở tao đến phía trước là được rồi, tao phải ra đây một tí - Bảo quay sang nói Tùng

_Anh hai đi đâu vậy? -Vy tò mò

_Ko có gì đâu, em đi chơi với Bảo đi nhá -Bảo trả lời, quay sang Bảo dặn dò - Nè, mày trông con Vy dùm tao nhá, nó mà có chuyện gì là chết với tao!

_Dạ em biết rồi thưa anh - Tùng cười giỡn

_Hai người cứ coi em như là con nít vậy - Vy bĩu môi nói

_Thì em vốn là con nít mà - Tùng trêu

_Xì, ko phải -Vy phản biện

Không khí trên xe vui vẻ hẳn lên nhưng từ khi Bảo xuống xe thì cứ như hoàn toàn khác đi vậy. Tùng dẫn Vy đến một quán bar nổi tiếng gần đó. Thái độ Tùng thay đổi khi bước vào quán bar, anh trở nên lạnh lùng hơn. Vy lặng lẽ đi theo sau, khẽ thở dài.

_Anh Tùng, lâu rồi mới gặp đó nha -một cô gái sexy choàng vai Tùng

_À, lâu rồi mới gặp -Tùng nhìn cô gái trước mặt trả lời

_Anh đi đâu mà giờ mới xuất hiện vậy, người ta nhớ anh chết đi được -cô ta ông ẹo

_Đêm nay đi chơi với anh đi, dù sao thôi cũng đang chán -Tùng ôm eo cô ta nói

_Được thôi -mắt cô ta sáng lên

Tùng nhếch miệng cười khinh miệt. Loại phụ nữ này chỉ lo đến túi tiền của hắn, làm gì cũng làm. Tùng cùng cô ta và Vy bước lên xe.

Trên xe, cô ta cùng Tùng luôn có những cử chỉ hết sức thân mật. Họ cứ như là Vy ko tồn tại trên xe vậy. Chứng kiến một màn như vậy Vy ko khỏi chạnh lòng. Cô gái lẳng lơ khẽ liếc nhìn Vy, chán ghét nói:

_Cô là ai vậy? Hay là bạn gái của anh Tùng?

_Chuyện đó ko liên quan đến cô! -Vy nói

_Có chuyện gì đâu, tôi nhìn cô cũng ko có gì đặc biệt lắm -cô ta mỉa mai nó, quay sang ông ẹo với Tùng - Tùng à, anh khi nào lại thích loại con gái này? Cô ta nhìn chẳng có gì hấp dẫn cả.

Vy nhin ko nổi con nhỏ ông ẹo này nữa, quay sang dần mặt cô ta:

_Cô có thể im mồm và biến khỏi đây được ko?

_Hừ, cô là cái thá gì mà đuổi tôi đi chớ, cùng lắm thì anh Tùng chơi chán rồi mà mặt dày vẫn bám theo, cái thứ trơ trên! -Cô ta khinh miệt nói

_Cô nói ai trơ trên hả? -Vy tức sôi máu, giơ tay định tát cho cô ta một bạt tai thì đã bị Tùng chặn lại

_Cô ko được đụng đến những người con gái bên cạnh tôi -Tùng lạnh lùng nói với Vy

_Tại sao, tại sao chứ? Em làm rất nhiều thứ vì anh mà, em cũng rất yêu anh -Vy chua xót nói

_Nhưng tôi ko yêu cô, cô chẳng qua là em gái của Bảo nên tôi mới có thể để cho cô bên cạnh tôi đến ngày hôm nay -Tùng nói những lời cay độc đâm thẳng vào tim Vy

_Vì em là em gái anh Bảo sao? Vậy trước giờ là em ngộ nhận sao? Là em sai sao? -Vy cười bản thân ngu ngốc khi lại tin vào con người này nữa

_Bây giờ thì cô mau biến khỏi xe của tôi đi, tôi ko muốn nhìn thấy mặt cô chút nào -Tùng vô tình nói

_Anh thật sự từ trước giờ ko thích em sao? Thật sự ko muốn nhìn mặt em sao? Tất cả là giả dối sao? -Vy cố gắng níu kéo một cái gì đó

_Đúng vậy, tất cả là giả dối -Tùng buông lời nói

_Thì ra là thế, em xin lỗi vì đã làm phiền đến anh lâu như vậy. Sau này em sẽ cố gắng ko để anh bắt gặp nữa đâu, cũng sẽ ko làm phiền đến anh nữa, em thật sự xin lỗi.

Vy cố gắng nén đi những giọt nước mắt sắp tràn ra khoé mi. Vy vội mở cửa xe và chạy đi trong đêm tối. Sau khi Vy đi, con nhỏ ông ẹo nhếch miệng đắc thắng, ngồi sát vào Tùng nói:

_Anh đuổi nhỏ đó đi là đúng rồi, thật là người ko biết điều mà.

_Cô cũng xuống xe cho tôi -Tùng gạt tay nhỏ ra khỏi người mình

_Nhưng mà em...-cô ta ấp úng

_Xuống mau! -Tùng giận dữ

Cô ta tính nói thêm gì đó nhưng nhìn thấy thái độ âm trầm của Tùng làm cô ta sợ hãi, nhanh chóng xuống xe. Trong khoang xe lúc này, Tùng cảm thấy mình như vừa đánh mất đi một cái gì đó rất quan trọng...

Cùng lúc đó, Vy vừa chạy vừa khóc mà không để ý đến chiếc xe sắp dừng đến gần mình. Vy nhắm mắt lại, tay buông xuôi, có lẽ ông trời cũng thấy nó phiền đi. Tưởng như sẽ đau đớn lắm, nhưng hình như có người nào đó kéo nó lại.

_Này em bị làm sao vậy? Sao mặt mũi lại tèm nhem thế kia? -Cô gái hỏi

_Chị là ai? -nó nấc nhẹ

_Cô gái nhìn sáng trên bãi biển nè, em nhớ ko? -Cô gái dịu dàng trả lời, móc trong túi ra một tờ khăn giấy đưa cho Vy - Em lau khô nước mắt đi.

_Cám ơn chị -Vy nhận lấy tờ khăn giấy

_Cô bé ngốc, sao em lại khóc khó coi như thế này, còn không cẩn thận nhìn đường nữa chứ?

_Dạ...không có...chuyện...giờ...hết...-nó nghẹn ngào

Cô gái thấy Vy không muốn nói cũng không hỏi thêm gì nữa. Vy cũng đã bình tĩnh hơn rồi. Cô gái ấy cũng rất tốt, đã cho Vy nhiều lời khuyên thiết thực. Cuối cùng cô ấy còn bắt cho Vy một chiếc taxi chở Vy về khách sạn nữa.

Về đến khách sạn, Vy mệt mỏi về phòng, nhắn tin cho Nhi bảo mình đi ngủ sớm, không đợi mọi người trước cửa được.

Sau khi nhận tin nhắn từ Vy thì nó cũng không nghĩ gì nhiều, quay qua nói với mọi người:

_Vy nó về phòng ngủ trước rồi, chúng ta cũng đi nghỉ ngơi thôi.

Bảo và hấn chia tay nó lên phòng nghỉ. Còn riêng Tùng thì nó quan sát từ lúc về đến giờ có gì đó hơi khác với mọi ngày. Chẳng lẽ Vy và Tùng có chuyện gì sao ta?

Lúc ba tụi hấn đi về đến phía cửa phòng thì giật mình khi thấy sự xuất hiện của một người. “Người ấy” đã trở về rồi sao?

_Đã lâu không gặp -người ấy nói

Cả ba nhanh chóng mỉm cười với người trước mặt mình...

13. Chap 25

Hôm nay là buổi cuối cùng của buổi học ngoại khóa của trường nó.

_Thế là mai phải về rồi sao? -nó thở dài

Dù sao thì mấy ngày ở đây cũng vui lắm, vậy mà chưa gì đã hết rồi, nó cũng thấy tiếc.

_Ừ, mà mà tính không đi dự buổi dạ hội hoá trang tối nay sao? -Vy hỏi

_Tao có trang phục dạ hội đâu mà đi, với lại tao không muốn đi với bộ dạng như con vẹt thế này -nó than thở

_Đi đi, tao ày mượn trang phục, okie -Vy nháy mắt

_Không đi đâu, tao không muốn trở thành trò cười

_Ngốc, đã nói là hoá trang mà, đâu ai biết mày là ai đâu mà lo -Vy cốc cho nó một cái vào đầu

_Ừm...tao cũng không biết nữa -nó lưỡng lự

_Hỏi suy nghĩ nữa, đi thôi -Vy kéo nó đi sửa soạn

Hơn mấy tiếng đồng hồ sửa soạn thì cuối cùng tụi nó đã xong. Đứng trước gương, nó hồi hộp muốn biết mình ra sao. Từ từ mở đôi mắt, một cô gái xinh đẹp trong gương hiện lên trước mắt nó. Một bộ váy đầm đen được thiết kế ôm lấy thân hình làm cho người mặc càng tôn lên nước da trắng sáng và một thân hình nuột nà. Khác với vẻ ngoài thường ngày của mình, mái tóc xoăn rối giờ đã được uốn thành những lọn tóc xoắn nhẹ. Cặp mắt kính to dùng đã được tháo ra nhường cho đôi mắt đen to tròn, long lanh rất đẹp. Đôi môi đỏ mọng khẽ nói:

_Là tao thiệt hả? -nó quá bất ngờ

_Thiệt chứ sao! Sao, ngưỡng mộ trước tài make up của tao hả? -Vy trêu đùa con bạn

_Ừ, sau này mày mà thất nghiệp thì cũng có nghề tay trái rồi - Nhi quay sang cù lét con bạn

_Này mấy cô, xong hết chưa vậy? - Bảo ở bên ngoài cầu nhau, đúng thật là con gái mà, sửa soạn gì đâu mà lâu thế ko biết.

_Dạ tụi em ra liền, anh đợi một tí! - Tụi nó đồng thanh đáp

Khi cánh cửa phòng mở ra, Bảo ko khỏi bất ngờ nhìn nó. Tuy là trước đó cũng biết Vy và nó cá cược hoá trang giả dạng xấu xí, cũng biết qua nó rất đẹp qua những tấm hình em gai khoe về hai đứa. Nhưng mà giờ khi chứng kiến trước mặt thì tất nhiên là ko khỏi giật mình. Một nét đẹp ngây thơ, trong sáng nhưng cũng ko kém phần quyến rũ.

_Này anh Hai, sao anh đơ như cây cơ vậy hả? -Vy quơ quơ tay trước mặt Bảo

_Ồ hờ. Trông em đẹp quá! -Bảo ngượng ngùng

_Em cảm ơn -nó đỏ mặt

_Nè nè hai người, bộ em ko đẹp sao hả? -Vy dỗi

_Hi hi, mày là đẹp nhất, sư tỷ của tao -nó trêu chọc

_Tha ày đó -Vy nhéo mũi nó một cái

_Thôi chúng ta đi thôi, buổi dạ hội bắt đầu rồi đó hai cô nương -Bảo nhẹ giọng nhắc nhở

_Ừ đi thôi -hai nó đồng thanh

_Hai người còn quên thứ này nè _Bảo cầm hai cái mặt nạ lên trước mặt

Phù, suýt chút nữa vì vội quá mà quên mất. Chiếc mặt nạ màu tím của Vy thì che lấp đi nửa khuôn mặt xinh đẹp. Còn của nó thì là một chiếc mặt nạ màu bạc, che đi nửa trên khuôn mặt, để lộ đôi môi đỏ mọng đầy sức quyến rũ và ngọt ngào. Giờ thì đã hoàn tất mọi việc rồi, đã đến lúc phải đi tới buổi dạ hội, lòng nó tràn đầy lo lắng.

14. Chap 26+27

Chap 26

Khi cánh cổng hội trường mở ra, tất cả mọi người như bị thôi miên bởi hai cô gái xinh đẹp phía trước. Bảo nhanh chóng dẫn hai người đi đến bên chỗ bọn hắn. Từ từ nhìn thấy cô gái xinh đẹp đi bên cạnh Bảo mà chợt nhả nói:

_Nè Bảo, bạn gái mới mày hả? Trông xinh xắn đấy!

Nó khẽ đỏ mặt. Hắn ta thì nhìn xung quanh ko thấy con vịt xấu xí của mình đâu mà thay vào đó là cô bạn gái xinh đẹp của Bảo. Hắn sốt ruột hỏi:

_Nè, hôm nay Vịt con ko đến hả?

_À, cô ấy nói mệt nên là ở lại phòng nghỉ ngơi rồi -Bảo cười trả lời

_Ừ - giọng hân hoan thất vọng

Cùng lúc này thì có một cô gái đẹp như tranh vẽ đi lại chỗ này. Cô ấy tự nhiên dịu dàng hỏi thăm:

_Ngày mấy đứa đang nói chuyện gì vậy?

_Chị là...- Vy thắc mắc

_À, xin lỗi chị quên giới thiệu. Chị là chị họ của Hoàng, mới từ bên Mỹ trở về. Tên của chị là An Vy Nguyễn, nhưng mà em cứ gọi chị là Ann cho thoải mái - Ann dịu dàng nói

_Dạ, em là VyVy, rất vui được gặp chị -Vy vui vẻ nhìn Ann

_Hi, phải là gặp lại đó chứ! Chị là cô gái bãi biển nè, em còn nhớ ko? -Ann nói

_Cô gái bãi biển...A! Chị là chị gái thiên thần -Vy bật thốt

_“Chị gái thiên thần” haha, cô chưa thấy bộ mặt ác ma đáng sợ của chị ta đâu, giờ nghỉ thôi cũng khủng khiếp -Hoàng châm chọc

_Nguyễn Hoàng, em câm miệng cho chị, tí nữa về em chết với chị! -Ann bộ dáng thét ra lửa đe dọa Hoàng, nhưng nhanh chóng lấy lại vẻ ngây thơ trong sáng hướng Vy nói - Em đừng để tâm những lời nói nhảm nhí của nó, thôi chúng ta cùng ra nhảy đi!

_Dạ - Vy gật đầu nói, nhưng trong lòng lại đang tự nhủ: “Bộ dạng thay đổi 180° của chị ấy thật ghê người, quá nhanh, quá nhanh”

Hội trường bắt đầu với bản nhạc khiêu vũ ngọt ngào mà quyến rũ. Các cặp nhảy bây giờ là:

Cặp đầu tiên: nó và Bảo

Khi bắt cặp với Bảo, tim nó đập liên hồi. Dù gì thì Bảo cũng là mẫu người hoàn hảo như ý nó. Nhưng mà cảm giác vẫn thiếu gì đó.

_Em có vẻ như đang không tập trung lắm thì phải? -Bảo cúi người hỏi

_Dạ...em xin lỗi -nó xấu hổ

_Không sao, đang nghĩ gì thế? -Bảo nhẹ nhàng nói

_Ko có gì, mà anh này, chị Ann trông dễ thương nhỉ? -nó lảng tránh đi câu hỏi của Bảo

_Ừ, chị ấy như là chị gái anh vậy. Con người chị ấy rất đơn giản lại rất tốt -Bảo khen ngợi

_Vậy sao? Chị ấy đúng là rất tuyệt -nó cười tươi nói

_Phải, rất tuyệt. Mà chị ấy sẽ chuyển đến trường mình học đấy -Bảo nói

_Ôi, tuyệt thật -nó vui vẻ

Cặp thứ hai: VyVy và Hoàng

_Nè, cô có biết nhảy ko vậy? Đạp hết lên chân tôi rồi nè -Hoàng nhăn nhó

_Hix, tôi xin lỗi -Vy chớp mắt nói

Nhìn bộ dáng đang nín cười còn giả bộ vô tội trước mặt, hẳn ta thực muốn bóp chết VyVy, nhưng mà nghĩ lại ko nên chấp phụ nữ, nếu ko người thiệt chỉ là mình:

_Thôi ko nói nữa, con Vịt kia cô ta thực sự mệt hả? -hắn hỏi thăm

_Hả, à ừ, nó mệt quá nên ở lại phòng ngủ một giấc rồi -Vy trả lời

__Cô ta ko phải sáng nay còn khoẻ lắm à, chưa gì đã mệt nhanh vậy sao? -Hấn nheo mắt hỏi

__Thì...chắc nó hoạt động nhiều quá nên mệt muốn nghỉ ngơi thôi. Nhưng mà sao anh hỏi chuyện nó nhiều vậy? Bộ anh thích nó rồi hả? -Vy trêu chọc

__Gì chứ, cô đừng nói lung tung, tập trung mà nhảy đi kìa -Hấn đỏ bừng cả mặt, gắt gỏng nói

__Xùy, đùa tí thôi, mà chị họ anh thật tốt nha -Vy quay mặt nhìn liếc qua Ann

__Ừ, chị ấy rất tốt. Cũng nhờ chị ấy mà Tùng mới có thể thoát ra khỏi bức tường mà nó xây ra quanh nó -hấn thâm sâu nói

__“Bức tường” ý anh là gì? -Vy ko hiểu hỏi lại

__À, chuyện đó dài dòng lắm nhưng mà có thể nói rằng chị Ann như là một thiên sứ bảo hộ của Tùng vậy, đó cũng là mối tình đầu của nó -hấn thở dài nói

__“Tình đầu” sao? Thì ra là thế -Vy lẩm bẩm trong miệng

Cứ nghĩ rằng mình có thể làm cho Tùng yêu thích mình, nhưng mà lại là do mình quá đa tình, có phải ông trời đang trêu chọc lòng người? Nghĩ kĩ lại thì tên Tiếng Việt của Ann là An Vy. “An Vy” và “VyVy”, thì ra là trùng tên sao? Vậy thì mình là cái con ngu ngốc thay thế cho người ta. Ngu ngốc thiệt, cô cười lạnh trong lòng. Tâm đau như cắt. Thì ra yêu đơn phương một người cũng chính là cái cảm giác này, đau đến tê tâm liệt phế. Vành mắt cô hơi hơi đỏ lại. Tâm trạng bây giờ của cô thật giống với lời bài hát “Em đã sai vì em tin” của Bích Phương, hạnh phúc thật sự xa vời...

”Lần đầu anh nói câu chúng ta không hợp

Vậy mà em đã vội tin vào điều đó

Và từng ngày cố gắng để anh hiểu

được, để xứng đáng với anh

Vì em tự thấy chưa làm anh vui, để

bên cạnh em và yêu mỗi em

Nhưng đó không phải là lý do anh

đổi thay.

Hôm nay, em đã được nhìn thấu anh

Anh ơi làm sao em có thể vui

Nhìn anh hạnh phúc bên ai không

phải em

Là lúc thật khổ để em vượt qua

Tự trách ban đầu em đã sai vì em

Ngày xưa mình đến với nhau rất hợp

nhau

Giờ chỉ mình em nói câu ”em cần

anh”

Trong cả cuộc đời, ngốc nghếch tin

vào một người.

Anh từng nói ta không thể tốt hơn

nếu đến với nhau

Và anh chỉ mong em sẽ tìm ai khác
tốt hơn anh bây giờ
Nhưng đó không phải là lý do anh
đổi thay.

Chuyện tình yêu đôi khi chỉ là
chuyện tình của một người
Nhìn ai đó hạnh phúc, chẳng còn gì
tiếc nuối
Chuyện tình yêu đôi khi chia tay chỉ
là sớm hay muộn
Mình không thể hàn gắn, xin đừng
nhắc lại ngày xưa.”

Đến lúc cô phải buông tay rồi. Tình yêu của cô thật bé nhỏ để anh ko nhận ra được. Bởi vì cuộc sống của anh vốn ko có hai chữ “VyVy” tồn tại, trước đó ko, bây giờ cũng ko...

Cặp thứ ba: Ann và Tùng

_Chị thấy cô bé ấy cũng được mà -Ann nói

_Chị đang nói ai? -Tùng lạnh băng trả lời

_Thì cô bé tên Vy ấy, rất đáng yêu. Tối hôm trước chị còn thấy cô bé khóc đến đôi mắt sưng đỏ cả lên, đi trên đường ko để ý nên suýt bị xe đâm đấy, may mắn là chị cũng ở gần đấy nên đã kịp thời kéo cô bé lại
-Ann cười nói

Tuy cũng chột dạ khi nghe xong, cũng thấy trong lòng dâng lên một cảm giác xót xa nhưng Tùng vẫn cố tỏ ra vẻ hời hợt, cợt nhả:

_Vậy thì sao?

_Thì rất hợp với em -Ann ý vị nói

_“Hợp” sao? -Tùng cười lạnh -Chị cũng biết rằng trên đời này em cũng chỉ yêu có một người mà thôi -Tùng nhìn thẳng vào mắt Ann mà nói

_Haizz, em thật là cứng đầu mà. Em mà cứ như vậy thì sẽ đánh mất đi hạnh phúc của mình đó -Ann thở dài nói

Ann vốn chỉ coi Tùng là một người em trai mà thôi. Nhưng mà ko ngờ là sự giúp đỡ của mình trong việc xưa ấy lại làm ình trở thành mối tình đầu của Tùng. Chuyện này thực nhức hết cả đầu đi mà.

Ko chịu nổi áp lực từ ánh mắt sắc bén của Tùng, Ann đành phải yêu cầu đổi bạn nhảy:

_Ngày mọi người đổi bạn nhảy tí đi!

Vừa nói xong Ann xoay một vòng rơi vào tay Bảo. Thế nên là các cặp hiện giờ sẽ là:

+Ann và Bảo

+VyVy và Tùng

+Nó và Hoàng

Cặp Ann và Bảo:

_Nhìn hai nó đẹp đôi nhỉ? -Ann nhìn qua Vy và Tùng nói

_Ừ, nhưng mà cả hai lại có quá nhiều khúc mắc -Bảo thở dài

_Thật ra thì Tùng cũng thích cô bé nhưng lại cố chấp ko thừa nhận -Ann đau lòng nói

_Chuyện này chỉ có người trong cuộc mới có thể tự tỉnh ngộ ra mà thôi.

Bảo tiếc nuối nói ra. Dù sao thì một bên là em gái anh yêu quý nhất, một bên lại là người anh em chí cốt của anh. Thật khó mà có thể giải quyết mà.

Ann nhìn biểu hiện lưỡng lự, khó xử trên khuôn mặt của Bảo nên cũng đành im lặng ko nói nữa, thôi thì chuyện của bọn họ thì bọn họ tự mình giải quyết đi.

Cặp Vy và Tùng:

Lúc bị chuyển qua nhảy với Tùng, Vy thực sự run rẩy. Cô đã vùng vẫy muốn chạy trốn đi nhưng mà Tùng cứ nắm chặt lấy tay mình ko cho cô thoát ra. Anh khẽ cúi đầu xuống ngang lỗ tai Vy mà thì thầm:

_Chuyện hôm đó, anh thực sự xin lỗi em.

_Ko...ko sao, hi, anh đừng lo lắng quá, em hiểu mà. Sau này em sẽ ko đến quấy nhiễu anh nữa đâu -Vy cười hướng Tùng nói

_Ý anh ko phải là vậy...-Tùng chưa nói hết đã bị Vy ngắt lại

_Anh ko cần nói nữa đâu, chúng ta tiếp tục nhảy đi, coi như đây là lần cuối cùng em làm phiền anh vậy -Vy thấp giọng nói, có trời mới biết khi cô nói ra những lời nói đó có biết bao nhiêu là đau lòng

Tùng lẳng lẳng ko nói nữa, anh biết giờ nói gì thì cũng ko thể giải quyết được vấn đề. Khi cô nói sẽ không làm phiền đến cuộc sống anh, anh có cảm giác như mình vừa đánh mất đi một thứ quan trọng vậy. Chính là ko biết đó là cảm giác gì nên anh rất khó chịu. Rốt cuộc thì ngày đó anh đã nói những lời tổn thương nào mà để cô phải bực lấy một cái kén quanh mình vậy. Anh nhìn cô, lặng lẽ bước theo từng bước nhảy của cô. Ko biết họ còn có thể như xưa ko?

Cặp Nhi và Hoàng

Xấu hổ chết mất. Tại sao lúc xoay người chuyển bạn nhảy nó lại nắm trúng tay của hấn ta? Nãy giờ con người của hấn ta cứ nhìn chằm chằm nó làm nó bối rối hết sức. Không khí nghẹt thở bao trùm xung quanh, nó đành lên tiếng phá vỡ đi sự ngột ngạt này:

_Anh có vẻ như là có điều gì muốn nói với tôi sao?

_Tôi thật sự ko ngờ là Bảo sẽ dẫn bạn gái cậu ta đi cùng -hấn nói

_Tại sao lại ko ngờ? -nó nhún mày

Hấn im lặng ko trả lời lấy câu hỏi của nó. Không khí lại rơi vào một khoảng trầm mặc. Hấn ta sao có thể thay đổi nhanh như thế nhỉ? Làm mình uống công xem hấn ta hôm nay như mỹ nam.

_Tôi nhìn cô rất giống với một người bạn của tôi, cảm giác rất thân quen -hấn ta bỗng nhiên nói làm nó giật cả mình

_Chắc có lẽ anh nhầm đi, hôm nay là lần đầu tiên tôi gặp anh mà -nó nuốt nước miếng nói

_Ừ - giọng hấn đượm buồn

_Có vẻ như anh đang đợi chờ ai đấy thì phải?

_Đúng vậy, nhưng rất tiếc cô ấy ko có tới.

“Cô ấy” liệu có phải là mình ko nhỉ? Thế là nó hỏi hấn một câu ngớ ngẩn:

_Chắc cô gái ấy phải đẹp lắm nên anh mới có thể để anh đợi chờ?

Nó tắc lưỡi, nếu mà đẹp thì làm sao có thể nào là nó được. Sao mình lại tự tin thế nhỉ, đừng nghĩ lung tung nữa Tổ Nhi à! Hấn ta chỉ thích mấy cô hot girl chân dài,xinh xắn thôi, làm gì mà đến lượt mày chứ! Nhưng mà câu trả lời của hấn lại ngoài mong đợi của nó.

_Cô ấy cũng ko có đẹp như cô, còn rất xấu xí nữa, lại ngốc nghếch, có phần cứng đầu nhưng lại rất thiện lương, có phần giống như một đứa con nít -khoẻ miệng hần cũng khẽ nhắc khi kể về nó nhưng lại ko ai để ý đến điều đó

Xấu xí? Ngốc nghếch? Thiện lương? Hần ta nói về mình sao? Nghĩ đến điều này thôi là mặt nó đỏ hết cả lên. Nó tò mò, suy xét hỏi một câu mà nó nghĩ lại chỉ muốn tăt vào mặt mình mấy cái:

_Hình như là anh rất yêu thích cô ấy?

Hần hơi khựng lại mấy giây nhưng sau đó lại khôi phục lại bộ dáng lạnh lùng như trước. Ko có trả lời lấy câu hỏi nó đặt ra. Nó nhìn hần khẽ bĩu môi rồi cũng ko nói thêm điều gì nữa. Dù sao thì hần ta cũng sẽ ko trả lời câu hỏi này đâu. Xùy, cái đồ ích kỉ, nhỏ nhen.

Hai người hoà quyện vào bản nhạc du dương, nhẹ nhàng. Cả hai đều rơi vào khoảng suy nghĩ rồi ren...

Chap 27

Điều nhảy cũng kết thúc, thay vì hoà vào không khí náo nhiệt của buổi vũ hội hoá trang thì nó lại chọn ình một nơi im lặng và yên ắng ở bên ngoài hành lang sân thượng. Đứng ở đây có thể ngắm nhìn những vì sao trên bầu trời. Ko gian yên tĩnh, có thể nghe được tiếng sóng vỗ nhẹ vào bờ. Những lời nói lúc nãy của hần làm cho nhịp tim của nó đập thình thịch. Về mặt sau lớp mặt nạ đã ứng đỏ một mảng. Sao hần lại có thể nói những lời nói đó để người khác có thể xấu hổ thế nhỉ? Nó cũng chẳng biết sao mình lại hồi hộp khi đợi câu trả lời của hần, mãi suy nghĩ tìm ra vấn đề này nhưng đúng lúc này thì điện thoại của nó đổ chuông. Mở điện thoại ra, a, là mẹ gọi. Rất ít khi mẹ gọi cho nó vì mẹ bận rất nhiều việc để lo kiếm tiền lo sống gia đình. Nó vui vẻ nhắc điện thoại lên nghe:

_Alo, mẹ à, mẹ gọi điện cho con có gì ko?

_Mẹ...mẹ nói gì? Chuyện...chuyện này đùa ko vui tí nào...ko thể nào xảy ra được...-Giọng nói nó khẽ nắc, từng giọt nước mắt tuôn rơi

Nó ko suy nghĩ gì nhiều mà chạy như bay ra ngoài. Vì chạy nhanh quá mà nó đã bị vấp té. Đúng lúc Bảo đang đi tìm thấy nó thì thấy nó đang chật vật đứng lên. Bảo chạy vội ra đỡ lấy nó. Bảo hơi tức giận vì bộ dạng này của nó:

_Sao em lại chạy ra đây để biến mình thành như vậy hả?

_Em...hức...hức...ba em xảy ra chuyện rồi, em phải về thành phố nó tức nước vỡ bờ, khóc ngày càng lớn hơn.

Bảo kéo cô vào lòng ôm thật chặt.Nhẹ xoa lưng cho cô để cô bình tĩnh hơn. Bảo dịu dàng an ủi:

_Em bình tĩnh lại rồi anh và em cùng về thành phố với ba em.

_Em...em bình tĩnh rồi, chúng ta đi thôi anh -nó khó nhọc dặn ra từng chữ

Bảo đau lòng nhìn nó. Mau chóng đi lấy xe phóng nhanh trong đêm tối để về thành phố. Bàn tay nó siết chặt đến trắng bạch. Nó đang rất lo lắng và sợ hãi. Bảo gỡ đi mặt nạ hoá trang của nó, đau lòng khi thấy khuôn mặt tèm lem nước mắt của nó, hai khốc mắt đã sưng đỏ vì khóc quá nhiều. Bảo nắm lấy đôi bàn tay đang siết chặt kia của nó dường như muốn truyền thêm sức mạnh cho nó, anh khẽ tay choàng lấy nó, kéo vào lồng ngực to lớn của mình, để nó dựa vào mà bớt đi nỗi sợ hãi.

Lúc bọn nó đi xa rồi thì một bóng đen núp sau hàng cây đi ra. Không ai khác cái bóng đen này chính là Hoàng. Thật ra hần đã theo nó từ lúc nó trốn mình ở ngoài hành lang cơ. Cho đến khi nó nhận điện thoại rồi chạy nhanh đi. Do quá vội vã nên đã đánh rơi một cái lắc tay nhỏ móc vào điện thoại. Hần bước tới gần nhặt sợi dây lên. Sợi dây này nhìn rất quen. Hần cố gắng lục lại trí nhớ của mình, bỗng mắt hần sáng lên, cái này ko phải là cái đồ chứ. Xin kể tí về câu chuyện bên lề:

”Nhớ lại buổi tối hôm bữa ở chợ đêm, nó háo hức đi ngắm đồ lưu niệm. Trong một quầy hàng bán đồ trang sức , nó nhìn trúng một sợi lắc tay mảnh mai và dễ thương. Chị bán hàng vui vẻ chào mời:

_Em có mắt nhìn thật đấy! Cái đó chị chỉ có một sợi thôi, em đeo thử vào tay đi, trông nó hợp với em lắm đấy!

_Dạ, hì, cảm ơn chị, em chỉ xem thôi -nó trả lại sợi lắc

Cũng hơi tiếc một chút nhưng mà thật xấu hổ là nó quên mang theo ví tiền rồi.

Những hành động đã rơi hết vào mắt của một người. Đợi nó rời đi, hắn ta mới bước tới quầy hàng đó, cầm lên sợi lắc tay mà nãy nó đã chọn. Sợi lắc tay có hình nửa chiếc cánh thiên sứ, trông cũng được. Nhưng mà sao cô ta ko chọn cái có đủ hai cánh ấy mà chỉ chọn một thôi? Nào cô ta có vấn đề à? Đang lúc suy nghĩ vẩn vơ thì chị bán hàng lại lên tiếng:

_Cậu muốn mua tặng bạn gái sao? Sợi đeo tay này rất đặc biệt nha, lúc nãy cũng được một cô bé nhìn trúng nhưng lại tiếc là ko mua nó -chị bán hàng hơi tiếc nuối

_“Đặc biệt” là ý gì? -Hắn nhíu mày hỏi

_Câu đừng nhìn sợi dây này mà cho nó là tầm thường. Nó có thể mang đến ình hạnh phúc và dẫn lối đi tìm nửa kia a! -Chị bán hàng nói

_Có linh nghiệm thật ko? -hắn hỏi

_Tôi ko lừa cậu đâu -chị bán hàng mỉm cười nói

Hắn thừa biết là những lời này đều là lừa gạt những người ngây thơ, ngốc nghếch nhưng mà Vịt con thích. Thôi thì làm người tốt một bữa, mua tặng cô ta.

_Được, tôi lấy sợi này, chị làm ơn gói lại dùm tôi!

_Ai là bạn gái cậu thì thật là hạnh phúc -Chị bán hàng gói lại đưa cho hắn

Hắn ko nói gì nhưng mà miệng hắn đã nhếch lên, có thể nói tâm trạng của hắn. Lúc xoay người đi, chị bán hàng còn nói với theo hắn:

“Chúc em hạnh phúc với bạn gái mình nhé!!!!”

~Bỏ đi khúc nó bị lạc và hắn đã tìm được nó (chap 23-24)

~~Hai đứa nó đạp xe ra bãi biển dạo chơi. Nó lấy chân đá đá cát lên rồi cười hì hì, y chang như con khờ. Nhìn nó vậy hắn cũng phì cười, lấy trong túi quần ra sợi lắc chìa ra trước mắt nó, cộc lốc nói:

_Cho cô!

_Gì đây? -nó xòe tay ra nhận lấy, sao nhìn quen thế này - A! Sợi lắc tay ở chợ mà!

_Đúng rồi đó!

_Nhưng sao mà anh lại có thể mua được một thứ mà đối với anh là đó chỉ là một thứ rẻ tiền thôi chứ? -nó choáng trước món quà này

_À thì...mà thôi cô cứ nhận đi, ko thích thì trả lại! -hắn học hắn nói

_Thích, thích mà! -nó chăm chú nhìn sợi dây này rồi nói

_Cô có thể nói cho tôi tại sao cô lại thích nó ko? -hắn thật muốn biết là tại sao lúc ấy nó lại chọn sợi dây này

_Tôi nói cho anh nghe nhưng anh đừng nói cho ai nghe nha! -nó tỏ ra kì bí

_Ok, ok, nói đi -hắn nói nhanh

_Nửa cánh thiên sứ này cho tôi cảm giác như nó ko hoàn mỹ. Bởi vì từ trước giờ, ko ai là hoàn hảo hết. Nhưng mà trọng tâm là nửa cánh này giống như chiếc cánh thiên sứ bị bể gãy vậy, ko hoàn mỹ nhưng lại rất đẹp!

_“Thiên sứ bị gãy cánh” ? Cô thật có tâm hồn thơ mộng -hắn cố gắng nhin cười

_Đi tiếp đi! -nó nhìn bộ dạng nín cười của hấn mà tức giận

Biết là nó giận rồi nên là hấn im luôn, lẻo đẻo dắt xe theo nó.

Thật ra chiếc cánh làm cho nó đến một sự việc mà việc đó đã làm cho nó ko còn mang theo đôi cánh thiên sứ này nữa thôi...”

—Hồi tưởng kết thúc—

Ko trùng hợp đến thế chứ? Lẽ nào cô gái ấy là Vịt con. Nhưng nếu cô ấy là Vịt con thật thì... Cảm giác chạm vào tay cô ấy lúc nhảy rất quen thuộc. Thật sự thì rất giống với Vịt con. Nếu thật là Vịt con thì thú vị thật. Vịt con thì ra lại là Thiên nga, thú vị thật. Cô ta dám gạt mình một khoảng thời gian dài rồi, đợt này cô chết chắc rồi Vịt...

Sau hơn hai tiếng chạy như bay mà giờ nó đã đến bệnh viện rồi. Bộ dạng run rẩy chạy vào bên trong bệnh viện của nó khiến người ta nhìn thấy thôi là đau lòng. Bảo cũng chạy theo nó. Đến trước cửa phòng bệnh, nó sợ hãi mở cửa bước vào. Nó nhìn thấy mẹ đang ngồi ôm lấy Bi khóc rất thảm thiết.

_Mẹ...-nó nấc nhẹ

_Nhi, ba con ông ấy đã qua đời rồi! -mẹ nó thấy nó đến thì chạy ra ôm lấy nó khóc càng lớn hơn

_Mẹ...ba ko sao mà phải ko? Mẹ nói đi chứ, nói đây ko phải sự thật đi! -nó lắc đầu ko tin, chạy đến bên cạnh giường ôm lấy ba nó mà lắc - Ba...ba tỉnh lại đi, ba đừng ngủ nữa mà. Con đến thăm ba nè, ba tỉnh dậy đi mà!!!!!!

_Bác sĩ nói ba con đã đến giai đoạn cuối của căn bệnh, chỉ còn sống được khoảng 3 tháng. Mẹ cũng đã biết điều này, nhưng ba ko ẹ nói với con, lo ảnh hưởng đến việc học của con -mẹ nó đau lòng tiến lên vỗ vai nó an ủi

Sao có thể như thế? Ba nó đã kì vọng ở nó rất nhiều mà nó lại nhỡ nhơ trong 3 tháng qua. Ba ơi, con biết lỗi rồi, con biết lỗi rồi...

Mẹ nói trước khi ba nó nhắm mắt là mong nó được sống hạnh phúc và trở thành tài. Nó sẽ cố gắng ko làm cho ba nó thất vọng, tuyệt đối ko! Nó đau khổ gục vào bên cạnh ba nó giờ đã lạnh băng ko còn hơi ấm nào. Nó khóc như chưa bao giờ được khóc, làm cho những người đi qua cửa phòng nhìn vô mà đau hết đau lòng thay nó. Tiếng khóc như cửa vào tìm gan mỗi người.

Bảo chứng kiến cảnh đau thương này thì cũng chỉ biết âm thầm an ủi, trấn an nó thôi. Cuộc sống thật kì lạ, cho người ta cái này thì lại nấy đi của người ta cái khác. Mất mát này thực sự quá lớn đối với nó. Ko biết nó còn có thể tươi cười vui vẻ như trước hay ko. Mong là nó có thể vượt qua nỗi đau này...

°

15. Chap 28

Hôm đi chơi về, hấn được thông báo là Bảo và nó đã về trước rồi nên hấn càng khẳng định được cô gái xinh đẹp đó là nó. Từ ngày đó đến nay tính ra là cũng đã được hơn nửa tháng rồi mà nó vẫn chưa có tin tức gì. Hấn có hỏi qua Bảo nhưng mà Bảo vẫn cứ luôn tìm cơ ko chịu nói. Nó bực hơi lâu vậy rồi mà sao còn chưa chịu xuất hiện. Điều đó làm cho hấn rất chi là bực mình.

Nhìn mấy món ăn trên bàn mà hấn ngán ngẩm. Tuy là những thứ này cũng chẳng khác gì mấy món ăn mà nó làm nhưng mà mùi vị ko giống tí nào. Hai tháng qua ít nhiều thì hấn cũng đã thích ứng được với những thứ liên quan đến nó.

_Chị đẹp hết đi, tôi hiện tại ko muốn ăn tí nào!

Nó xin nghỉ phép nên đi Hoà có cử một nữ giúp việc khác thay thế nó cho đến khi nó trở về. Haiz, chán chết, ko có nó ko khí trong căn nhà này nhạt nhẽo.

_Bé Bự, sao chị mày còn chưa về nữa hả? -hắn ta cưng chiều xoa đầu Bé Bự

_Haizz, mày nói đi, có phải hay ko cô ta quên luôn hai người chúng ta rồi?

Dường như cũng hiểu những lời của hắn ta mà Bé Bự thông minh ngoan ngoãn grừ nhẹ một tiếng “gâu gâu” rồi rúc vào người Hoàng làm nũng. Giờ này thì hắn chỉ mong sao Vịt con của hắn nhanh nhanh quay trở về.

_Mẹ, mẹ với Bi về quê sống phải cẩn thận đấy nhá! -Nó ôm lấy mẹ nó nói

_Ừm, mẹ biết rồi, con đừng quá lo lắng. Chỉ tại mẹ ko tốt nên giờ nhà mình mẹ cũng ko giữ lấy được -Mẹ nó thở dài đau xót

Vì lo cho chi phí và tiền thuốc than cho ba nó mà mẹ nó đã tìm đến bọn cho vay nặng lãi. Nhưng mà số tiền lãi bọn họ lấy thực sự quá nhiều. Mẹ nó ko xoay sở nổi nên đành ngâm đắng nuốt cay mà thế chấp đi ngôi nhà. Vì ko còn nhà nữa nên mẹ nó và Bi đành phải về dưới quê ngoại mà sống. Còn nó thì hiện tại vẫn còn đang đi học tại WK, ngôi trường mà ba nó mong muốn nên nó vẫn sẽ cố gắng tiếp tục học. Về nơi ở thì có lẽ vẫn phải quay về làm “ôsin” cho hắn. Cuộc sống sau này sẽ vất vả lắm đây.

_Bảo à, cô nhờ con chăm sóc hộ cho con Nhi nhà bác nhé! -mẹ nó quay sang nắm lấy tay Bảo nói

_Bác yên tâm, con sẽ chăm sóc tốt cho Nhi, bác và Bi đi đường cũng phải bảo trọng! -Bảo vui vẻ mỉm cười nói

_Cám ơn con nha! -Mẹ nó nhìn Bảo vừa ý cười, rồi quay sang nó dặn dò - Mẹ đi rồi thì phải tự mình chăm sóc cẩn thận, ở nhà người ta làm công thì phải biết điều nghe chưa, con đừng có mà nổi điên vô cớ đấy nhá!

_Mẹ, con nhớ mà! Thôi đến giờ lên xe rồi, mẹ và Bi đi được cẩn trọng -nó nhắc nhở

_Ừm, mẹ biết rồi, con ở lại mạnh khoẻ nhá -mẹ nó nghẹn ngào

_Bi này, em phải chăm sóc mẹ thay phần chị đấy nhé, cũng phải biết tự chăm sóc ỉnh nữa đấy! -nó ôm lấy Bi vào lòng mà dặn dò

_Dạ, em biết rồi! Chị hai nhớ rảnh phải xuống dưới quê thăm mẹ và em, với lại còn có cả bà ngoại nữa! -Giọng non nớt đáng yêu của Bi vang lên

_Ừ, chị nhớ rồi, hai người đi cẩn thận nhá! -nó nén khóc

Nó vẫy tay nhìn theo bóng mà vẫn pg xe khuất xa, trong lòng ko khỏi một trận chua xót. Bắt đầu từ giờ nó phải quen với cuộc sống tự lập này. Gánh nặng chăm lo gia đình nó cũng phải gánh trách nhiệm một phần. Nó đã hứa với ba mình phải chăm sóc tốt ẹ và Bi, phải luôn mỉm cười mà sống tiếp, ko được khóc nữa. Nó ngược nhìn lên trời, thì thầm nói: “Ba à, con sẽ chăm lo cho gia đình mình, ba hãy truyền thêm cho con sức mạnh nhé!”. Bảo nhìn bóng lưng cô đơn kia của nó mà cảm thấy đau lòng. Nó chắc phải đau lòng lắm vậy mà vẫn cứ cố gắng gượng chống đỡ. Tay siết chặt, Bảo thầm hứa sẽ chăm sóc tốt cho nó.

Sau khi tiễn mẹ nó đi, Bảo chở nó về nhà Bảo ở lại. Vì ngôi nhà của nó đã bị mang ra thế chấp nên nó ko thể sống ở đó nữa. Bước xuống xe đã thấy một cô gái xinh đẹp đã đứng trước cổng đợi.

_Mày sao rồi? Có hay ko còn đau lòng? -Vy bước đến ôm nó

_Cám ơn mày, tao ko sao nữa rồi, chúng ta vào nhà đi! -Nó vui vẻ kéo Vy vào nhà

Vy biết là nó đang che giấu cảm xúc thật của mình. Dù gì cũng là bạn thân mấy năm nay, chẳng lẽ ko biết trong lòng nó đang nghĩ gì. Nhưng vì ko muốn lộ mặt nó. Thử hỏi nếu ba mình đột ngột qua đời, sau đó nhà mình bị siết nợ mang đi thế chấp, mẹ và em trai đành phải xuống dưới quê sống, còn mình thì một mình sống ở đây. Phải biết rằng cần đến bao nhiêu là nghị lực mới có thể tự trấn an mình. Vy chỉ đành có

thể ở đây mà an ủi, động viên cô bạn thân mình từ phía sau thôi. Mong là sẽ lại thấy nụ cười tươi trên đôi môi của nó.

Ở phòng ăn nhà Bảo:

_Nè Nhi, ăn cái này vào, mấy ngày nay em ốm đi nhiều rồi đấy! -Bảo tốt bụng gấp đồ ăn cho nó

_Dạ, em cảm ơn -nó vui vẻ

_Ăn nhiều vào nhá! -Vy cũng vui vẻ gấp thức ăn cho nó

Nó vui vẻ ăn những món ăn mà Bảo và Vy gấp cho.

_Công việc làm của em ở đâu vậy? Có chỗ bao ăn, bao ở luôn sao?

_Ừ, em làm ở đây cũng được 3 tháng rồi, chỗ làm đấy tốt lắm! -Nhi vẫn chưa nói ọi người biết sự thật rằng chỗ làm đấy chính là nhà của hắn ta

_Nhưng tao lại ko thấy an tâm gì cả, hay mày sang nhà tao ở đi -Nhi đề nghị

_Ko được, mày hiểu rõ tao mà, tao sẽ ko sao đâu! -Nó kiên quyết

_Vậy thì nếu xảy ra chuyện gì thì phải nói liền cho anh biết đấy nhá! -Bảo nói

_Dạ...-nó thật cảm động với sự quan tâm của Bảo và Vy

_A! Nhi kì hạn 3 tháng hết rồi, mày có thể trở lại xinh đẹp rồi! -Vy à lên

_Nhắc mới nhớ đấy! Nhưng mà như thế thì tao thắng rồi, ko phải mày nên thực hiện lời hứa rồi hả? - Nó cười đều nói

_À thì mày muốn gì đây? -Vy liếc bạn thân mình

_Hiện giờ chưa nghĩ ra, mốt có rồi thì tao nói -Nó lè lưỡi đáng yêu

_Ừ, tốt nhất là mày quên luôn -Vy hóm hỉnh nói

Bảo nhìn đứa em gái mình yêu quý và nó nói chuyện mà cảm thấy tâm tình tốt hẳn lên. Có nó không khí luôn luôn ấm áp. Chính vì thế mà Bảo đã ra quyết định phải tra rõ nơi nó đang làm việc. Ko biết ở đó có ai đang để ý đến nó như anh ko? Nếu vậy thì phải nhanh mang nó kéo về bên mình thôi!

16. Chap 29

Cổng trường WK xôn xao cả lên bởi cô gái xinh đẹp đi cạnh bên Bảo và Vy. Ko phải là học sinh mới đấy chứ? Vậy thì cô gái này chắc sẽ khiến cho nhiều người ghen tị đây. Làn da trắng mịn, thân hình gọn gàng, khuôn mặt xinh xắn nhưng lại toát ra vẻ kiêu ngạo, lạnh lùng. Thật là khiến ọi người khiêu kì muốn biết mà.

Nó khê nhếch miệng cười. Đúng là xinh đẹp thì người ta sẽ thay đổi cách nhìn với bạn mà. Nhìn đi, nhìn đi, tôi là Tổ Nhi đấy, các người ko nhận ra à? Nó khinh bỉ trong lòng.

Lúc nó bước vào lớp cùng Vy còn ầm ĩ hơn nữa cơ. Cả lớp nó nhốn nhào cả lên. Đơn giản là giờ nó ko còn mang theo bộ dạng xấu xí kia nữa nên trong lớp ko ai nhận ra. Bụng nó sung sướng cười hả hê.

_Học sinh mới sao tụi bay, xinh thế nhĩ -mấy đứa con trai xì xầm

_Ê bạn, sang đây ngồi với mình nè! -Bạn A

_Ko, bạn sang đây ngồi với tôi nè! -Bạn B

_Ko ko, ngồi cạnh tao là hợp lý nhất! Tụi bay ko xứng đâu! -Bạn C

Còn mấy đứa con gái thì nhìn nó với ánh mắt ghen tị có, ngưỡng mộ có. Nó nhìn thấy cảnh này cũng bất đắc dĩ thở dài. Một mỗi đi về chỗ ngồi của mình và Vy. Lúc nó ngồi xuống đột nhiên ko khí trong lớp im lặng lạ thường.

Chỗ ngồi đó là của con vịt xấu xí kia ngồi mà, sao cô gái xinh đẹp này lại ngồi vào chỗ ấy? Chẳng lẽ cô ta là...CON VỊT XẤU XÍ !!!!! Ko thể nào, con vịt kia sửa soạn mấy thì cũng chỉ dừng lại ở mức vịt thôi. Ko thể nào tiến xa hơn được. Đúng thế, ko thể nào là cô ta. Mọi người trong lớp ai nấy cũng đều đặt nghi vấn. Chịu ko nổi tò mò, Bảo Hân cũng đã thay mặt cả lớp đi chào hỏi. Cả lớp đều nín thở hồi hộp lắng nghe.

_Cô có biết chỗ ngồi này là của ai ko mà ngồi vào? -Bảo Hân đi đến trước bàn nó hỏi

Nó ngược lên nhìn cô gái trước mặt mình khẽ cười lạnh. “Bảo Hân, lúc trước tôi đã nhìn cô lâu rồi đấy, bây giờ thì tôi chẳng cần phải đóng giả ai nữa, cô chết chắc với tôi rồi, hahaha” -nó suy nghĩ trả đũa

_Đương nhiên là biết rồi, đây là chỗ ngồi của tôi! -nó lạnh lùng nói

_“Của tôi” nha, vậy cô là ai? -Hân trào phúng nói

_Tôi ư? Tôi là TRẦN TỔ NHI, có phải là rất quen ko? -nó đáp

Cả lớp há hốc mồm khi nghe câu trả lời của nó. Bảo Hân run rẩy chỉ tay vào nó:

_Con vịt xấu xí, thật là cô sao?

_Là tôi, sao, ko phải mấy người luôn xem tôi là con vịt xấu xí sao? Hôm nay tôi quay về với bộ dáng thật sự rồi nên ngạc nhiên lắm đúng ko? -Nó rũ mắt quét cả lớp

_Cô ko có khả năng xinh đẹp đến thế này -Hân tức tối

_Sao lại ko? Hay cô sợ tôi cướp đi danh hiệu hoa khôi của cô? -nó thách thức

_Cô...cô đợi đấy, tôi sẽ ko bỏ qua chuyện này đâu! -Hân bốc hỏa đi về chỗ mình

Vy nhìn cảnh này mà trong lòng ko nhịn được cười. Cuối cùng thì khi nhỏ bạn thân mình lấy lại bộ dạng thực sự thì tính khí kiêu ngạo cùng với ko dễ bị bắt nạt cũng trở về theo. Tâm tình thật là tốt quá đi à!!!!

Tốc độ truyền tin công nhận là nhanh thật. Chỉ với hơn 30 phút sau khi biết nó chính con vịt kia mà cả toàn trường đã biết được. Cũng phải cảm ơn các bạn trong lớp đã nỗ lực nhắn tin truyền đi như vậy. Con nhà giàu đúng là nhàn rồi thiệt.

Vì có quá nhiều người kéo đến xem nó như sinh vật lạ nên việc trốn thoát là một điều rất khó. Nhưng may sao là nó đã trốn ra khỏi cái đám ồn ào ấy mà chạy đến sau sân trường yên tĩnh. Nó thông thả nằm xuống thảm cỏ xanh mà tận hưởng ánh mặt trời ấm áp cùng hương vị cỏ tự nhiên. Cảm giác thật thoải mái. Nó cũng nhớ nơi này còn là nơi mà nó và hần lần đầu giao dịch. Công nhận là việc giao dịch lần đó quá ngốc nghếch. Nó khê nhúu mày, ánh mặt trời ấm áp đâu rồi? Khó chịu mở mắt, nó sững sờ nhìn người đứng chắn ánh nắng của nó. Đã hơn hai tuần ko gặp mà hần đã ốm đi một chút hay sao ấy!

_Cô quả nhiên đúng là Vịt con! -hần cười nói

Trời có biết khi hần nhìn thấy nó ở cổng trường đã muốn bước đến xác định sự thật. Lúc nhận được tin nhắn báo lại đúng là nó hần xúc động muốn chết. Hần thực sự rất nhớ nó. Lúc ấy chỉ muốn chạy đến ôm nó thật chặt mà thôi.

_Anh biết rồi sao? Công nhận tốc độ truyền tin thật là nhanh -nó ngồi dậy

_Tại sao lại giấu tôi? -hần ngồi xuống bên cạnh nó

_Vì cá cược -nó nhẹ nói

_Cá cược? -hần trở mắt nhìn nó

_Đúng vậy, là cá cược, tôi thắng nên về với bộ dạng này -nó giải thích

_Cô đúng là ngu ngốc! -hắn cốc đầu nó một cái

_Đau lắm đấy! Mà anh thấy tôi thế nào, có phải rất xinh đẹp ko? -nó ôm đầu lè lưỡi đáng yêu nói

_Dù cô có trở về bộ dáng trước đây thì cô vẫn chỉ là Vịt con mà thôi! -hắn nói

_Anh đúng là ko có mắt thẩm mỹ mà -nó bấu môi nói thầm

_Này nói cái gì đấy? -hắn đe dọa

_Đâu có gì đâu, hìhì -nó chột dạ

Nhìn bộ dạng vui vẻ này của nó hắn cảm thấy ko thật. Hắn bỗng thay đổi thái độ cười đùa mà trở nên nghiêm túc.

_Chuyện đó...cô còn rất đau lòng phải ko?

_“Chuyện đó” là chuyện gì? -nó nhú mày

_Thì chuyện khiến cô hơn hai tuần nay phải nghỉ học -hắn nhìn nó nói

_Sao anh...biết? -nó giật mình

_Dì Hòa nói cho tôi. Cô có phải còn rất đau lòng ko? -hắn hỏi

_Ko có -nó ngậm ngùi

_Mắt đã đỏ đến thế kia rồi mà vẫn cố chấp ko chịu nhận là sao? Cần gì phải giả bộ kiên cường như thế? Nhìn cô vậy tôi đau lòng lắm, biết ko? -hắn ôn nhu nói

_Tôi ko muốn...ko muốn -cuối cùng thì nó cũng chịu ko được mà bật khóc

Hắn nhẹ kéo nó vào trong lòng mình, để cho những giọt nước mắt kia thấm đẫm trên áo.

_Tôi ghét anh...hức hức...chỉ tại anh tôi mới khóc thành thế này...tại anh hết -nó dùng hết sức lực đánh vào hắn, mỗi một cái đánh đều là áp lực trong những ngày qua của nó

_Là tại tôi, tại tôi -hắn nhẹ vỗ lưng nó cho nó bớt mệt

_Anh...là đồ xấu xa, đáng ghét, khó ưa, chuyên bắt nạt tôi...hức hức -nó ngược mặt đấm nước mắt lên nhìn hắn

Nhìn bộ mặt khóc đến thương tâm mà vẫn ko ngừng lên án hắn của nó thật làm cho hắn vừa buồn cười, vừa đau lòng. Thật là cố chấp, hắn thở dài.

_Ngoan, đừng khóc nữa, mắt sưng hết lên rồi, rất xấu, sẽ bị người khác phát hiện đấy -hắn dỗ dành

_Tại anh tôi mới khóc...sao anh bảo đừng là phải đừng hả? Anh đừng tưởng tôi...Á!

Ko để cho nó nói hết hắn đã chặn lại cái miệng ương bướng kia của nó bằng đôi môi hắn. Nó mở to mắt nhìn hắn. Ko phải chứ? Sao hắn ta lại hôn mình? Tâm hồn nó đã lơ đãng dạo chơi trên mây rồi. Hắn hài lòng với bộ dáng giật mình này của nó. Đợi nó bình tĩnh hơn hắn mới luyến tiếc rời khỏi môi nó.

_Đã bình tĩnh chưa? -Hắn hỏi

_Ồ...rồi -nó đỏ mặt ngượng ngùng

_Vậy chúng ta về nhà thôi -hắn đứng dậy

_Nhưng giờ chưa tan học mà? -nó kinh ngạc hỏi

_Ko sao, đi thôi, tôi đói lắm rồi, về nấu gì cho tôi ăn đi! -hắn lại hếch hàm ra lịch

_Tôi ko muốn! -nó cũng đứng dậy

_Cô nói sao? -mặt hắn đen lại - Cô tin hay ko tiền lương tháng này của cô ko có luôn ko?

Tiền lương. Nó còn phải gửi về ẹ và Bi nữa, còn tiền học phí, đúng là hấn ta bắt nạt người quá đáng mà. Mới này nó còn tưởng hấn ta tốt bụng lắm, quay lại hấn ta lại ra về chủ nhân rồi. Grừ, thật muốn cắn chết hấn mà!

_Được, vậy chúng ta đi về -nó thỏa hiệp

_Vậy mới ngoan chứ! -tâm tình hấn vui vẻ hấn lên, nhanh nắm tay nó mà kéo đi

_Anh bỏ tay ra...tôi tự đi được -nó cúi đầu ngượng ngừng nói

_Tôi thích thế này, đi nhanh lên, tôi đói lắm rồi!

Dạ dày hấn ngày càng khô khốc. May mà nó đã về, nếu ko thì hấn sẽ chết mất. Cuối cùng dạ dày hấn đã được cứu rồi. Hấn vui vẻ nắm tay nó. Tay nó rất nhỏ, lại còn mềm mại, ấm áp. Hấn thực muốn ngày nào cũng nắm tay nó như thế này. Nó nhìn hấn cứ thế mà nắm lấy tay nó kéo đi, cảm xúc rối bời. Có phải này gọi là “Yêu” ko? Nó cũng chẳng biết. Thôi thì đi đến đâu hay đến đấy.

Khuất xa trong một góc tường, Bảo nắm chặt tay mình thành nắm đấm. Khuôn mặt đau khổ, thì thầm tự giễu:

_Mình lại đến trễ nữa rồi...

17. Chap 30(1)

“Reng...reng...reng” - Tiếng chuông báo giờ nghỉ giải lao vang lên. Học sinh của mỗi lớp dường như đã ra phân nửa nhưng riêng lớp 10A2 thì vẫn còn vang lên tiếng bài giảng giáo viên.

_Các anh, chị đã hiểu hết đoạn này chưa? -Tiếng cô Văn vang lên

_Dạ rồi! -Cả lớp uể oải ngáp ngủ đáp

_Được rồi, các anh, chị nghỉ đi -cô Văn nghiêm mặt nói

Cuối cùng cũng kết thúc, buồn ngủ chết đi được, huhu. Nó mừng quá trời. Nó giơ tay lên liếc nhìn đồng hồ, thôi chết, muộn rồi! Nó tức tốc mở cặp xách lấy ra một túi đồ ăn được đóng gói xinh xắn, nhanh chóng chạy đi.

_Nè, mày đi đâu thế? -Nhìn nó hấp chạy đi vậy mà Vy nhú mi hỏi

_Ồ, chạy ra đây một tí! -nó quay đầu nói

_Ê...-Vy định nói tiếp nhưng mà thấy nó đã chạy đi mất nên đành thở dài, con nhỏ này càng bí ẩn mà

~***

_Nè, cơm của anh đấy! -Nó thở hồng hộc

_Trễ 10 phút đấy! -hấn ko vui nói

_Xin lỗi, tại lớp tôi thầy cho ra trễ nên vậy...

_Được rồi, cô ngồi nghỉ ngơi đi! -hấn chỉ chỗ ngồi bên cạnh mình

_Ừm, cảm ơn -nó ngồi xuống thở

Hấn tâm tình vui vẻ mà mở hộp cơm nó chuẩn bị ra ăn. Mùi vị ko tệ, haha.

_Lần sau nhớ làm món nào mới lạ nha! -hấn vừa nuốt một miếng thức ăn, vừa nói

_Grừ...lần sau hạ độc cho anh chết luôn! -nó ai oán

_Cô vừa nói gì? -hắn lườm nó

_A, tôi nói lần sau sẽ làm món mới cho anh bất ngờ ấy mà, hihi!

Nó ba phải nói, dù sao hắn ta cũng là chủ nhà, phải nịnh thì tiền lương tháng này mới có khả năng tăng. Hắn thấy tính ba phải của nó mà phải mím cả môi nhin cả cười. Thật là, cô gái ngây thơ, cứng đầu, cũng có hơi ngốc. Vịt con của hắn càng ngày càng đáng yêu. Hắn vừa nghĩ cơ? “Của hắn”? Hắn bị làm sao thế này? Càng ngày càng kì lạ mà, thôi quên đi, ăn tiếp thôi. Ngon quá đi

~Tuy là hắn ta bắt mình phải dậy sớm chuẩn bị bữa ăn sáng cho hắn nhưng mà khi nhìn hắn ăn ngon miệng như thế thì nó lại rất nhanh hài lòng, miệng nhanh nở nụ cười hạnh phúc. Cùng lúc này thì Tùng và Ann cũng đến.

_Nè hai đứa, ở đây làm gì thế? -Ann tiến lại gần hỏi

_Nhìn ko biết sao? Ăn cơm đó! -Hoàng khó chịu

Cái đám phá hoại này xuất hiện ở đây làm chi? Thật mất hứng.

_Nói chuyện với chị kiểu đó hả? -Ann vừa nói vừa nhéo má Hoàng

_Ê...đau lắm đấy! -Hoàng gạt tay Ann ra, xoa lấy đôi má đau của mình

_Xùy -Ann bĩu môi, quay qua nó tươi cười nói - Em gái, lâu ko gặp, nhìn em đẹp quá, nhận ko ra đâu đấy!

_Hi, cảm ơn chị! -nó ngượng ngùng

Đầu nó cúi thấp xuống vì xấu hổ. Nhưng mà kì lạ, sao nó lại có cảm thấy mình đang bị người ta nhìn chăm chăm thế nhỉ? Len lén ngẩng đầu tìm kiếm, chỉ thấy Tùng đang mở to mắt nhìn chăm chăm nó. Tại sao lại nhìn kiểu như muốn lột mặt ra thế kia? Nó ngập ngừng mở miệng:

_Lâu rồi ko gặp, chào anh Tùng!

Tùng vẫn còn đang ngẩn ngơ suy nghĩ nên ko nghe thấy tiếng của nó. Ann thấy vậy nên thúc vào lưng Tùng cho Tùng tỉnh táo lại. Tùng như trong cơn mê bừng tỉnh lại, thoáng bối rối nhưng nhanh lấy lại phong độ chào hỏi:

_Em có thật là Tố Nhi - Vịt xấu xí mà anh quen ko?

_Hự hự -nó kho khan hai tiếng rồi mới trả lời - Chính là em!

_Ko thể nào như thế được. Trong trí nhớ của anh thì bộ dạng của Vịt con kia ko xinh đẹp được như em nha, có hay chẳng là mấy ngày nay em trốn đi thẩm mỹ viện nào chỉnh sửa? -Tùng tưởng tượng

Nghe xong câu hỏi này mà Ann và Hoàng run run vai nhin cười. Sắc mặt nó tối sầm lại, đuôi mắt co giật. “Người này quả nhiên là có trí tưởng tượng phong phú quá rồi!”. Nhin cơn tức, nó cố gắng giải thích:

_Vốn là hình tượng Vịt xấu xí đấy là do em cố tình tạo ra bởi một lời cá cược, nhưng mà bây giờ em lại muốn quay về với bộ dáng thực sự, lại vừa đúng thời điểm kết thúc cá cược nên ko cần phải giả dạng ấy nữa.

_Lời này em nói là thật sao? Nếu từ đầu anh biết em xinh đẹp thế này thì đã kéo em về làm bạn gái anh rồi, tiếc thật đó! Nhưng mà bây giờ lời kéo vẫn chưa muộn nhỉ? -Tùng cười cười tiến lại gần nó

Chưa kịp Tùng đến cạnh nó đã bị một bóng lưng to lớn che chắn trước mặt. Tùng thế nhưng giật mình với hành động này của Hoàng. Ko ngờ thẳng bạn thân mình cũng có lúc như vậy nên là máu chộc người lại nổi lên.

_Sao vậy Hoàng, nhìn mày cứ như gà mẹ đang bảo vệ con mình ấy!

_Tránh xa cô ấy ra một tí, mày về lại với chỗ chị Ann đi -hắn lạnh giọng nói

_Nhưng mà tao đang có chuyện muốn nói với Nhi nha! -Tùng đùa cợt

Sắc mặt Hoàng càng thêm vài cái vạch đen trên mặt.

_Đạo này hình như mày đang rảnh phải ko? Có cần tao làm ít chuyện ày đỡ nhàn rồi?

Tùng có ngu mới tiếp tục chọc hấn. Tuy là lời nói hời hợt nhưng mà nồng nặc mùi đe dọa. Tùng đành ngượng ngùng lùi lại chỗ Ann. Cũng đúng lúc Bảo và Vy đi tới thấy được. Vy vừa nhìn thấy Tùng là đôi mắt liền rũ xuống. Sao anh ấy cũng ở đây? Còn có cả chị Ann nữa. Ko khí cũng trở nên ngột ngạt khác thường. Bảo thì giương đôi mắt buồn nhìn nó. Ann là người thông minh nên đã giúp gỡ bỏ đi ko khí này.

_Lâu lâu mới được bữa đầy đủ mọi người vậy, hay là tối nay chúng ta đi chơi đi, nhân tiện bồi đắp tình cảm, haha -Ann cười nói

_Ý kiến ko tồi! -Nó hứng khởi

_Bar Blue đi, như mọi lần -Tùng nói

_Tao sao cũng được -Hoàng bất cần trả lời

_Tao cũng vậy, có gì tối nay tao chờ Vy, hẹn ở đó đi! À, mà em có đi chung luôn ko Nhi? -Bảo hỏi

_À.....chuyện này....-nó lưỡng lự ko biết trả lời làm sao vì đã lỡ hứa chiều nay cùng hấn dẫn Bé Bự đi thú y định kì

_Cô ấy để tao chờ cho! -Hoàng nói

_Anh/Mày chờ Nhi? -Cả Vy cùng Tùng trở mắt hỏi

Vy ko ngờ là Tùng và mình cùng đồng thanh hỏi như thế làm cho Vy có chút khó chịu. Nhưng mà Vy vẫn tò mò muốn biết tại sao Hoàng lại chờ nó đi, hướng ánh mắt nhìn chăm chăm hấn ta như sinh vật lạ, đợi chờ câu trả lời của hấn.

_Cô ta và tôi có chút chuyện riêng phải giải quyết nên thuận đường chờ đi luôn -Hoàng thản nhiên nói

_Chuyện riêng? Hai người thì có chuyện riêng gì cơ chứ? -Tùng trằm chọc

_Ko nên quá nhiều chuyện -giọng hấn nhẹ nhàng nhả ra nhưng lại mang theo vài tia ko vui

Tùng nghe câu trả lời xong thì cũng ko nhắc lại nữa. Dù gì chuyện của người ta mình ko nên can thiệp vào. Vy thì quay hướng sang nhìn chăm chăm bạn thân mình tìm ra điểm ko thích hợp. Nó vẫn chưa thoát khỏi trạng thái ngây như ngỗng. Nó ko ngờ hấn lại trả lời vậy nên vẫn có phần chưa thích ứng được. Còn Ann và Bảo vẫn giữ nguyên bình tĩnh, như đã sớm đoán được câu trả lời của Hoàng. Đôi mắt sâu thẳm của Bảo thoáng lên một tia đau thương nhưng rất nhanh đã được che dấu đi.

Cuộc nói chuyện của mọi người kết thúc trong im lặng. Mỗi người đều đang có những ý kiến riêng của mình. Mong là cuộc hẹn đi chơi tối nay sẽ giúp họ hiểu được nhau hơn.

18. Chap 30(2)

Tối 8 giờ tại bar Blue, mọi người đã đến mặt đầy đủ và mở một bữa tiệc ăn mừng hoành tráng. Hôm nay cũng có sự góp mặt của một số đàn em của K và một vài bạn học trong trường. Trong khi Ann đang lo tiếp mọi người thì bọn hấn lại nhàn nhã, lười biếng dựa vào ghế sofa ngồi xem. Mà nó thì mặt đang bí xị cả lên, mắt nhìn chăm chăm đến các thứ đồ uống đặt trên bàn. Toàn là những thứ đồ uống có nồng độ cồn cao, mà những thứ này tất nhiên là nó chưa bao giờ đụng qua và cũng ko muốn đụng qua. Bảo thấy vậy nên nhẹ nhàng gọi phục mang đến một ly sữa tươi. Lúc Bảo đưa cho nó ly sữa nó vô cùng ngạc nhiên hỏi:

_Ko phải là ở bar chỉ có rượu thôi sao? Sao anh lại gọi được sữa vậy?

_Đây là ly sữa đặc biệt, ở trong này chỉ có một ly thôi nên em lo uống đi -Bảo cười trả lời nó

_Thật sao? Vậy thì em phải uống hết rồi, mà công nhận sữa này rất ngon! -nó vui vẻ uống một ngụm sữa

Bảo dịu dàng nhìn nó uống ly sữa nhưng tâm tình lại có chút trống rỗng. Một bên Hoàng ngồi xem hai người mà liếc nhìn nó đến bóng cả mắt. Hắn ta cũng định kêu cho nó một ly sữa nhưng mà lúc đang định mở miệng đã bị Bảo cướp lời gọi luôn rồi. Thiệt tức chết hần!

Nó đang uống sữa ngon lành thì cảm nhận được sát khí, nó đâu có hại ai đâu nha? Ngó ngó xung quanh nó phát hiện ra mặt hắn đang tối xầm lại nhìn mình như muốn ăn tươi nuốt sống. Ai đắc tội với hắn à? Sao lại nhìn mình như thế? Hay là người mình dính cái gì? Đâu có, rất sạch sẽ. Hắn ta chắc bị điên rồi, nó cũng trừng đôi mắt to tròn mà nhìn lại hắn. Hắn ko ngờ nó cũng trừng lại mình như thế, vừa tức lại vừa buồn cười, Vịt con của hắn cư nhiên là ngày càng lộ bản chất thật của mình, rất đáng yêu, haha

~Khác với nó, Vy lại có thể điềm nhiên nâng ly whisky lên uống. Nó còn ngạc nhiên vì điều này của bạn mình. Ko ngờ con bạn hiền lành của mình cũng có thể đựng đến thứ đồ uống hại sức khỏe này. Nó cau mày khó chịu. Biết là nó lại lo lắng ỉn nên Vy đã trấn an nó bằng cách nói mình ko sao, vì cũng thường xuyên phải đi dự những buổi tiệc trong giới kinh doanh cùng với ba mẹ mình nên việc uống những thứ đồ uống như thế này cô cũng phải tập làm quen. Nhưng mà khi Tùng thấy Vy uống như vậy lại có cảm giác khó chịu trong lòng. “Sao lại uống nhiều như vậy? Ko biết mình là con gái à, lỡ có chuyện gì thì sao? Cô là ngốc hay ko biết sợ là gì?” những suy nghĩ này của Tùng lại khiến cho anh sợ hãi. Tại sao lại lo lắng cho Vy quá như vậy? Ko nên nghĩ nhiều về vấn đề này nữa, chắc là tình cảm thoáng qua thôi. Chính là vì nghĩ nó là thứ tình cảm thoáng qua nên sau này đã khiến cho Tùng tiếc nuối rất nhiều.

Xuất hiện nhân vật mới nè mọi người /

Ngồi được một lúc nó xin phép đi vô nhà vệ sinh. Cảm nhận được sự lạnh lẽo của những giọt nước tát lên trên mặt đã khiến nó cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều. Ngẩng đầu lên nhìn trên tấm gương, nó bỗng ngạc nhiên, miệng há hốc ra, lắp bắp nói:

_Sao.....anh.....lại xuất hiện ở đây?

Người con trai có dáng người cao ráo, gương mặt tuấn tú dễ nhìn, miệng cong lên một nụ cười, khẽ trả lời:

_Là anh rất nhớ em nên đi tìm gặp em đó!

_Thiệt sao? Tôi còn tưởng anh chết đâu luôn rồi? -nó lấy lại bình tĩnh, chăm chọc nói

_Sao em lại nói như vậy? Anh nhớ em lắm đó Honey!

_Tôi đã bảo anh ko được gọi tôi là Honey mà! -nó ko vui nói

_Nhưng mà em là Honey của anh cơ mà? -Anh ta ủy khuất nói

_Cái đó là đã từng!

Đúng vậy, con người trước mặt nó chính là người bạn trai cũ kiêm luôn thầy dạy võ cho nó. Anh ta tên là Minh Tú. Con người anh ta rất quái đản. Luôn thích trêu chọc người khác. Cũng ko thể biết sao ngày trước nó lại có thể thích được anh ta.

_Em nói vậy làm anh đau lòng lắm đấy!

_Mặc xác anh!

Nói xong nó cũng ko thèm liếc mắt nhìn anh ta một cái mà đi ra khỏi nhà vệ sinh. Tú đúng là mặt dày, thể mà vẫn bám theo nó . Ko kiêng kị những ánh mắt tò mò bắn về phía mình, Tú thản nhiên đứng bên cạnh nó nói chuyện. Khi hắn ta thấy nó đi ra với một người con trai lạ mặt đã sinh ra cảm giác cực kì khó chịu. Tính ra hồi nó anh ta là ai nhưng Ann đã nhanh hơn một bước, chạy ra hỏi:

_Sao anh lại ở đây? -Ann khó chịu nói

Tú khinh bỉ liếc Ann một cái. Anh và Ann đều là học sinh mới chuyển đến trường vào học kì này. Nhưng mà hai người cứ như nước với lửa, mới vừa gặp nhau đã cãi lên cãi xuống rất nhiều. Tú chỉ có thể thầm than trời tại sao lại để một người đẹp trai như anh lại đụng phải một cô nàng đồng đẳng như Ann.

_Tôi thích đến đây, cô làm gì tôi? -Tú khiêu khích

_Anh...nhưng tôi đã bao trọn nơi này rồi -Ann cũng ko thua kém

_Xin lỗi hưng quán bar này là do nhà tôi quản lí, vì thế mà tôi có thể tùy tiện ra vào -Tú lười biếng giải thích

_Anh đúng là mặt dày!

Ann tức giận nói rồi quay sang nó bên cạnh nhắc nhở:

_Em gái, em ko nên nhìn bộ mặt thánh thiện của hấn ta mà nhân tưởng hấn tốt đẹp, hấn ta chính là cái dạng hứng thú nhất thời với em, chán rồi sẽ quay ra đá em đó, chị khuyên em nên tránh xa hấn ra một chút!

_Này cô, tôi ko cho cô nói xấu tôi trước mặt Honey, định chia rẽ tình cảm chúng tôi à? -Tú bực dọc nói -“Honey” ? -mọi người đồng thanh ngạc nhiên

_Này anh, tôi biết anh rất đẹp trai nhưng cũng ko cần tự ki đến mức vơ đại người làm Honey đâu! -Vy châm chọc

_Cô ấy chính là Honey của tôi, ko tin cô hỏi thử cô ấy đi! -Tú kiêu căng nói

_Hấn ta nói là thật sao? -Vy vẫn ko tin

_Haiz, anh ta là bạn trai cũ của em, mà mặt anh ta rất dày, có xua đuổi cỡ nào cũng ko chịu đi -nó bắt đắc dĩ trả lời

Đột này ai nấy đều quá đỗi bất ngờ vì câu trả lời của nó. Ko ngờ nó cũng đã từng yêu đương. Hấn ta thì nắm chặt tay thành nắm đấm. Phải biết rằng khi hấn nghe nó nói “bạn trai cũ” hận đến nghiến răng nghiến lợi. Cư nhiên mỗi tình đầu của nó lại là người khác, mà cái con người này lại đang xuất hiện ở đây, thật chướng tai gai mắt mà.

_“Bạn trai cũ” ? Mày từ khi nào thì có bạn trai? Sao tao lại ko biết gì? -Vy tức giận nói

_Cái này đã rất lâu rồi. Tại lúc đó tao đang trong trạng thái suy sụp mà anh ta lại xuất hiện, thế là ma xui quỷ khiến tao và anh ta quen nhau -nó giải thích

_Nhưng mày đã giấu tao nha! -Vy nói

_Thật xin lỗi mày -nó nói

Vy nhìn bộ dạng thành thật của nó cũng ko hỏi thêm gì nữa.

Tú lúc này cũng rất sáng khoái vui mừng. Tuy là nó và Tú đã chia tay, nó cũng sẽ rất tức giận mỗi lần khi gặp mình nhưng mà Tú hiểu rằng, con người của nó thật ra rất tốt. Hai người chia tay rồi ko có nghĩa là ko còn là gì của nhau. Tú và nó lại xem nhau như anh em, bạn bè thân thiết. Tình cảm cũng ko đến mức tệ. Nhìn bề ngoài có vẻ như nó rất ghét Tú nhưng mà trong lòng hai người đều rất rõ một điều, họ đều là những người bạn tốt của nhau. Anh cũng rất thích chọc tức nó, đó là thú vui của anh. Tú khẽ mân môi cười khẽ.

Cuộc sống sau này chắc chắn sẽ còn rất thú vị đây, vì trò chơi bây giờ mới chính thức bắt đầu mà thôi.....

19. Chap 31

Nó với hấn ta hiện giờ đang hết sức thân thiết. Quan hệ cũng có thể xem là trên mức bình thường đi. Hấn dạo này cứ bám theo nó miết, nhất là lúc Tú xuất hiện bên cạnh nó là y như rằng hấn ta cố tình tách nó ra khỏi Tú. Nó thấy hấn chẳng khác gì bị điên cả. Nhưng mà trong tâm nó lại có một tia hạnh phúc. Giống như hôm nay vậy, tự nhiên hấn ta cùng nó ngồi coi bộ phim tình cảm sướt mướt trên TV. Nếu như bình thường, hấn ta sẽ ném cho nó một ánh mắt coi thường và bảo nó con nít. Nhưng mà hôm nay lại ko như

vậy. Hắn ko những ko làm như thế mà còn chủ động ôm theo Bé Bự ngồi xuống bên cạnh nó cùng nhau ngồi xem phim. Tình huống này là sao đây? Nó vẫn còn đang suy nghĩ vẫn vơ thì hắn ta đã mở miệng hỏi:

_Nè Vịt, cô thật ra thì còn thích cái tên Tú đó nữa ko vậy?

Đầu nó choáng váng, hắn vừa hỏi gì cơ? Kì lạ, kì lạ quá đi. Thấy mặt nó ngu ngơ chưa trả lời, hắn ta có hơi tức giận hỏi lại:

_Tôi hỏi cô đó! Cô còn thích cái tên Tú đó nữa ko hả?

_Hả? Sao anh lại hỏi tôi cái này? -Nó giật mình sững sốt

_Thì...thì...cô cứ trả lời tôi trước đi! Dù gì tôi cũng là người hỏi trước mà -hắn chống chế

_Haizz, nhưng mà tôi ko muốn nói! -nó tỉnh queo nói

_Nhưng mà tôi muốn biết!

Hắn nói xong mà hơi hận tự trách mình. Sao lúc đó lại có thể ko suy nghĩ mà nói luôn ra chứ! Xấu hổ chết mất, chắc là Vịt con đang cười thúi mặt hắn luôn rồi. Ngu ngốc quá đi mất thôi. Hắn ủ rũ vò vò tóc mình.

Nó dường như cũng giật mình khi hắn tự nhiên hét lên như thế. Sao lại nổi đóa lên thế kia? Chẳng khác gì bộ dáng đang ghen tuông cả. Sao? “Ghen tuông”? Làm sao có thể đây? Nhưng mà nếu có thật thì...mình thật là muốn chọc hắn ta quá đi. Nó lém lỉnh lườm hắn một cái nói:

_Ngày anh, sao lại hét lên như thế? Làm tôi còn tưởng anh đang ghen ấy chứ!

_Tôi.....-Hắn ấp úng

Sao có thể là ghen chứ? Chuyện này thật mắc cười quá đi, ko thể nào có chuyện đó được. Nhưng mà nếu ko phải là ghen thì tại sao mình lại có thể khó chịu đến như vậy? Thiệt là, bị ám cái gì nè vậy trời? Aaaaaaa.....! Nhưng nếu thật sự là mình đang ghen vậy thì cứ thừa nhận với nó luôn đi. Đến lúc đó cũng đỡ phải lo lắng bị làm phiền, đỡ tốn công dẹp loạn mấy cái ăng-ten đáng chết kia. Ok, nói thôi! Sau một hồi do dự thì hắn ta cũng đã bắt đầu bộc lộ tình cảm của mình rồi.

_Đúng vậy! Tôi đang ghen lắm đây! Cho nên là cô nên nói rõ mối quan hệ của cô với cái tên Tú kia đi!

_Hả? Anh ghen? -nó cũng ko nghĩ tới cái đáp án này

_Ồ, nên cô mau nói rõ đi! -Hắn bá đạo nói

_Anh ghen vậy anh thích tôi sao? -Nó mở miệng hỏi

_Em thật là chậm hiểu quá đấy Vịt con -hắn thở dài

Hắn thầm mắng nó ngu ngốc quá! Để nó ko kịp suy nghĩ gì thì đã bị hắn kéo lại ôm chặt vào lồng ngực ấm áp của hắn. Đầu óc nó trì độn. Nó ngưỡng cái đầu nhỏ xinh của mình lên mở miệng nói:

_Anh là đang nghiêm túc hay sao?

Nhìn người con gái xinh đẹp nhỏ nhắn trong lòng mình mang theo vẻ mặt mờ mịt ửng hồng hỏi mà hắn ta cảm thấy đáng yêu vô cùng. Sao lúc trước ko nói ra sớm một chút thì có lẽ đã thấy cái bộ dáng này rồi. Hắn khẽ cúi xuống, để chóp mũi mình chạm lên chóp mũi nó, nhẹ nhàng mở lời:

_Là anh đang rất nghiêm túc, vậy cho nên em nhanh nhanh mà nhận lời đi. Còn nữa, phải nói rõ chuyện của em với tên Tú kia nữa, hiểu ko?

Nó như bị bỏ bùa ngao ngao gật đầu. Lời nói của hắn thật sự rất mê hoặc. Cực kì mê hoặc. Hắn ta tổ tình thật rất bá đạo lại nói nó phải nhanh chóng nhận lời. Như vậy nó mới biết được thật ra thì mình cũng đã thích hắn từ lúc nào đó cũng ko biết. Có thể là lúc đạp xe trên bãi biển hay là lúc sinh nhật hắn cũng có thể là lúc hắn an ủi nó ở sau sân trường ngày ấy? Cũng chẳng biết đi vì bây giờ nó đang thật sự rất cảm động. Vì nó cũng đã bắt đầu bước vào cái vòng tình cảm luan quẩn này rồi, ko thể thoát ra được nữa. Mắt nó long lanh, những giọt lệ như muốn tràn ra khỏi mi nhưng nó vẫn cố nén lại.

_Anh....thật sự thích em sao? -nó vẫn ko tin tưởng lắm

__Thật sự! -hắn nhanh chóng đáp rồi cúi đầu hôn lên môi nó

Tình cảm của họ ko quá phô trương. Có lẽ một nụ hôn đơn giản như vậy cũng đã đủ. Hạnh phúc thì ra là như vậy. Chỉ cần hai người họ thật lòng trân trọng nó là được rồi.

Sau khi hôn xong, nó ngại ngần kể cho hắn nghe về quan hệ với Tú và hấp dẫn hơn là vì một bí mật của Tú khi anh muốn chuyển về trường này. Lúc đầu, hắn ta còn rất chăm chú nghe nhưng đến cuối cùng lại há hốc mồm nói:

__Em...nói thật sao?

__Thật đấy! Đến em còn ko tin nữa mà -nó gật đầu nói

__Vậy thì sắp tới có người lại khổ sở rồi -hắn choàng tay ôm lấy nó

__Dù sao thì cũng mong mọi chuyện tốt đẹp! -nó vui vẻ nói

__Ừ, cũng mong là em nhớ rõ từ nay em là hoa đã có chủ! -hắn đặt cằm mình lên trên đầu nó mà tuyên bố

__Ko rõ gì hết -nó lè lưỡi đáng yêu rồi nhanh chóng thoát khỏi vòng tay hắn chạy trốn

__Nè Vịt, em thật ko nghe lời mà, phải xử phạt mới được! -nói xong hắn cũng đuổi theo nó

Hai người vui vẻ rượt bắt nhau quanh nhà. Đường như cũng cảm nhận được niềm vui của chủ nhân mà Bé Bự cũng tham gia vào. Thế là cả nhà hai người cùng với một chú chó mập mập rượt bắt nhau. Tiếng cười cứ thế lan rộng ra khắp căn nhà càng làm cho căn nhà tràn ngập ko khí hạnh phúc cùng ấm áp. Hạnh phúc này ko biết sẽ tốt đẹp mãi như thế ko nhưng chắc rằng một điều đây chính là một kỉ niệm đẹp trong cuộc đời họ.

20. Chap 32

Rốt cuộc mà câu chuyện làm cho Hoàng ngạc nhiên lần trước là gì? Thật ra thì chuyện này thật rất khó có thể tin tưởng nhưng mà sự thật ngay trước mắt làm sao lại ko tin đây? Nó và hắn cùng nhìn cảnh tượng trước mắt mình mà ko nhận nổi buồn cười, một cô gái xinh đẹp đang bị một anh chàng cao ráo bám theo sau lưng.

__Em đi chậm lại một tí kéo ngã đó bây giờ! -giọng chàng trai có chút lo lắng

__Ko cần anh quan tâm,tốt nhất là anh đừng bám theo tôi nữa!

__Sao có thể, haha, anh rất thích làm cái đuôi của em nha! -chàng trai cười đùa nói

__Thật ko biết xấu hổ! Mặt anh thật dày mà -cô gái tức giận, bước chân càng nhanh hơn

__Đợi tí!...-chàng trai ấy vội đuổi theo

Mà hai người nọ ko ai khác chính là VyVy và Tú. Tú thì ra là bị trúng tiếng sét ái tình với Vy. Ngay lần đầu tiên gặp mặt ở ven đường, lúc ấy anh cũng chẳng biết Vy là ai nhưng mà cô đã làm một việc khiến cho anh có một ấn tượng rất tốt đẹp.

”Hôm đó ngoài trời mưa rất to, anh lại quên mang theo dù nên anh đã bị dính nước mưa trông rất tội nghiệp. Anh ngồi xuống vỉa hè bên đường nhìn những hạt mưa đang rơi rớt xuống. Ko phải anh ko muốn tìm chỗ trú mưa mà anh muốn thử cái cảm giác lạnh lạnh này. Nói con người anh như thế nào nhỉ? Là loại người tùy hứng. Nhưng mà lại có một cô gái cầm theo một cây dù chạy ra che mưa cho anh. Cô gái đó trông rất đáng yêu. Anh đang thắc mắc muốn hỏi cô gái xa lạ này tại sao lại che dù ình nhưng câu nói của cô lại làm cho anh đỡ khóc đỡ cười. Lúc đó cô ấy nói với anh:

__Anh trông đẹp trai thế này mà giờ ướt như chuột lột ấy, mắt hình tượng quá, thôi để tôi làm người tốt giúp anh che dù vậy!

_Vậy có phải tôi đây nên cảm ơn cô sao? -Tú buồn cười nói

_Ko cần, tôi đã nói rồi, hôm nay tôi làm người tốt, ko đòi trả công - cô kiêu ngạo nói

Tú cảm thấy cô gái này rất thú vị. Bản thân anh luôn có những cô gái xinh đẹp bu quanh nhưng anh biết họ chỉ mê vẻ bề ngoài của anh hay là tiền của gia đình anh. Nhưng mà cô gái trước mặt này, tuy lời nói có vẻ như quan tâm nhưng cái bộ mặt hờ hững kia của cô làm anh có cảm giác khó chịu. Điều đó đã làm cho bản tính trêu chọc của anh trở dậy. Anh thông dong đứng lên, bỏ hai tay vào túi quần mở miệng hỏi:

_Cô tên gì?

_Hử? Anh ko cần biết đâu -Cô lạnh nhạt nói

_Tại sao? -Tú nhún mày

_Chúng ta chỉ là tiện đường bắt gặp nhau thôi, ko thân thích, tôi chỉ là tốt bụng giúp đỡ, sau này chưa chắc đã gặp lại cho nên anh ko cần biết tên tôi làm chi -cô nhàn nhạt nói

Cô gái này thật là kì lạ. Thôi thì cứ như cô nói đi, coi như là tiện đường bắt gặp nhau, sau này chưa chắc gặp lại. Anh mỉm cười với cô một cái nhưng mà cô lại chỉ liếc nhìn qua anh một cái cũng ko có nói gì. Đúng lúc có một cơn gió thổi ngang qua làm cho anh run cả người mà hắt xì một cái.

_Thấy chưa, ko biết là anh có bị bệnh thần kinh ko mà ngồi đây dầm mưa hay là anh nghĩ làm vậy để đi cua gái -cô coi thường khừ nhẹ

_Tôi ko có...hắt xì!

_Trông anh thăm hại đến thế kia kìa, đi theo tôi đến tiệm cafe phía trước uống một ly cho nó ấm người -Cô kéo tay anh đi theo mình phía sau

_Nè...hắt xì...cô dẫn tôi đi đâu...

Cô chẳng thèm trả lời anh mà cứ dẫn một mạch vào thẳng trong tiệm cafe mới thôi. Sau đó cô còn gọi riêng cho anh một ly nước trà gừng ấm còn mình thì uống một ly Matcha. Cô bắt anh phải uống hết ly trà khi nó còn nóng. Khi anh nhăn mày ko uống vì mùi của nó rất khó chịu thì cô sẽ lập tức lải nhải làm anh nhức hết tai phải uống hết mới thôi. Nhìn anh uống hết ly trà cô mới an tâm ngồi thưởng thức ly Matcha của mình. Tuy là rất khó chịu vì cái vị trà gừng, định uống xong sẽ xử cô nhưng mà lại thấy được cái bộ dạng u sầu nhìn ngẩn ngơ bên ngoài cửa sổ kia của cô cũng có chút động lòng. Hình như là cô gái trước mặt mình đây đang có tâm sự. Tò mò muốn biết chuyện gì đã làm cho cô phiền muộn nên anh đã hỏi:

_Hình như cô có tâm sự, có muốn cùng tôi giải bày ko?

_Ừm...Nếu như có một cô gái thích một chàng trai lại thích những hơn ba năm mà người đó lại đi thích một người con gái xinh đẹp khác thì thế nào? -cô khuấy ly nước hỏi

_Cô gái đó là cô! -Tú khẳng định

_Ừm, có phải là tôi rất khờ phải ko?

_Cũng ko hẳn là vậy, haizzz, cô gái tốt như cô mà thằng nào ko nhìn thấy thì chắc thằng đó bị mù rồi! -Tú chép miệng nói

_Anh đang an ủi tôi à -cô phì cười

_Tôi nói sự thật mà! -Tú bắt mồm - Nhưng mà tôi cho cô lời khuyên nè, cô trông đẹp vậy, tính tình tuy có hơi dữ dằn nhưng cũng biết quan tâm người khác, thiếu gì người cho cô chọn.

_Nhưng mà tôi lại muốn anh ấy...-Cô buồn rầu nói

_Haizzz, đúng thiệt là...thôi dù sao hôm nay coi như cô giúp tôi che mưa còn dẫn tôi đến một quán cafe ấm áp này, châu này tôi trả -Tú mỉm cười nói

Cô chỉ nhìn anh cười một cái cũng ko nói thêm gì nữa. Quay mặt qua ngắm cơn mưa đang rơi ngoài cửa sổ, trong lòng rối bời. Cô cũng muốn quên anh đi nhưng mà nói thì dễ chứ làm thì rất khó. Dù gì cô cũng đã thích anh hơn ba năm nay, sao có thể nói quên là quên chứ!

Tú dường như cũng hiểu những suy nghĩ kia của cô, thôi thì anh chỉ có thể trò chuyện với cô để cô bớt buồn rầu thôi. Đợi cơn mưa tạnh hẳn, cô chào tạm biệt anh rồi nhanh rời khỏi quán. Cô cũng ko để lại số điện thoại liên lạc hay là tên của cô. Cô nói đó chỉ là tình cờ gặp nhau trên đường, nếu sau này có gặp lại nhau thì đó là cơ duyên, khi đó cô sẽ cho anh biết tên mình.

Sau này do có lần anh đi ngang qua một quán ăn có thấy cô đang ngồi ăn với bạn mà người bạn này chẳng phải là người xa lạ gì mà là bạn gái trước của anh - Trần Tổ Nhi. Nên tối đó anh đã gọi điện cho Nhi hỏi về cô gái ấy. Cô ấy thì ra học ở WK nên anh đã làm thủ tục chuyển sang đây học và anh cũng biết được tên cô rồi. Đợt này anh quyết tâm theo đuổi cô.

Lúc gặp lại cô ở bar Blue cô đã hoàn toàn quên mất anh. Tâm tình anh lúc đó có hơi tức giận. Ko phải là mới có một tháng thôi sao, làm gì mà quên anh nhanh như vậy? Thật ko để anh vào mắt mà! Mãi cho đến mấy ngày trước, anh ko chịu cái vẻ ngó lơ kia của cô mới mặt dày mà ra chào hỏi cũng tỏ rõ ý định theo đuổi cô. Cô ko những tức giận mà còn luôn trốn anh làm anh đuổi theo mệt chết đi được. Nhưng mà anh là ai? Là Minh Tú đó, ko dễ gì bỏ cuộc đâu! ”

Cùng lúc Ann cũng đi ngang qua, chạy lại kéo Vy về phía mình, quay sang châm chọc Tú:

_Nè Minh Tú, tôi nói thiệt con người như anh ko hề xứng đáng với VyVy đâu nên anh mau tránh cho xa ra!

Vốn cũng chẳng ưa gì Tú, lại thấy Vy chỉ hợp với Tùng nên Ann tuyệt ko chấp nhận chuyện này. Tú thấy mặt Ann lại y như rằng đen thui lại. Có phải kiếp trước do anh mắc nợ với Ann hay ko mà kiếp này cô ta bám anh như bám tà vậy? Tú giọng cực kì khó chịu nói:

_Sao cô luôn muốn phá hư chuyện của tôi thế hả?

_Vậy sao anh ko hỏi tại sao anh lại mang cái bộ mặt lừa gạt ko đáng tin tưởng kia? -Ann ngẩng cao đầu nói

_Cô là đang ghen tị với tôi sao? Cô có tu trăm năm nữa cũng ko đạt đến trình độ đẹp như tôi đâu -Tú khoái trá cười

_Tự kỉ! Tôi mới ko muốn giống cái vẻ đẹp như chó gặm của anh!!!! -Ann bùng nổ

_“Chó gặm”? Cô muốn chết sao? -Tú nghiêng răng nói

_Tôi thách anh đấy! -Ann hất hàm nói

_Cô...!!! -Tú tức đến nổ đom đóm mắt

” ^\$%:~**(@;/**(^/*@~# \$ ” - Một đồng âm thanh chửi rửa, cãi nhau mãi ko ngừng của hai người vang lên, nhờ vậy mà Vy chót lọt trốn khỏi hiện trường, chạy một mạch lên sân thượng hóng mát. Ko khí mát lạnh ở đây làm cho cô rất dễ chịu. Lúc cô ko để ý nhìn thì có tiếng nói vang lên ở trong góc:

_Chuyện của em, anh cũng biết rồi.

Cô giật mình tiến đến nơi phát ra tiếng nói, miệng ko khỏi nhếch lên một tí:

_Sao anh lại ở đây?

_Anh ko được ở đây sao? -Tùng đứng lên phủi bụi trên người

_Em ko có ý đó...

_Được rồi, Tú và em rất vui vẻ thì phải?

_Hả, ko phải như vậy đâu...em...-Vy muốn giải thích nhưng lại bị Tùng chặn lại

_Tú trông rất được, anh hy vọng em và anh ấy sẽ hạnh phúc! -Tùng nhắm mắt nói

_Sao...anh thật mong như vậy sao? -Vy như rơi xuống vực thẳm

_Đúng vậy! Dù gì thì anh ấy sẽ mang cho em được hạnh phúc!

_Vậy còn anh thì sao? anh chẳng lẽ ko cho em được hạnh phúc sao? -Vy hét lên

_Anh xin lỗi, chúng ta ko được... -Tùng nhẹ nói

Trái tim Vy như bị dấm nát. Vết thương cũ chưa lành thì vết thương mới lại xuất hiện. Cứ phải hành hạ cô thế này thì ông trời mới chịu được hay sao? Quá trình từ lúc quen biết anh đi đến thích anh rồi trải qua một chặng tình cảm con nít kia cho đến khi cô theo đuổi anh lại đến lúc anh gạt bỏ cô lần nữa, cô đã hiểu. Con người máu lạnh như anh sẽ ko bao giờ khắc sâu cái tên Lâm VyVy đâu. Câu nói “Chúng ta ko được” kia của anh thật sự khóa đi trái tim cô. Cô sẽ làm như anh muốn.

__Em đã hiểu, mong rằng sau này anh sẽ ko hối hận!

Nói xong cô xoay người rời khỏi nơi ngột ngạt này. Anh làm sao thế này? Sao khi thấy cô xoay lưng rồi đi anh lại cảm thấy ko ổn? Anh sẽ hối hận như lời cô nói sao? Ko thể nào có chuyện đó! Người con gái anh yêu là Ann ko phải là VyVy nhưng tại sao lại tràn ngập cảm giác ko đành lòng vậy? Rốt cuộc là chuyện gì đây? Anh tức giận dấm vào tường một cái. Khốn khiếp! Khi nào thì anh bắt đầu vì cô mà lo lắng suy tư? Anh thật làm đúng ko...

Con người nhiều lúc rất hay tự ình là đúng, bởi cái cái suy nghĩ này mà họ luôn đánh mất đi một phần quan trọng bên mình. Tình yêu rất khó kiểm được, có lẽ trong ngàn người mới có một người là nửa kia mà ông trời đã an bài. Đôi lúc thói quen thật đáng sợ. Hai chúng ta luôn đứng gần nhau nhưng chỉ một cái quay đầu anh đã ko thấy được em nữa rồi.....

21. Chap 33

Hôm nay bà Thư nổi hứng muốn đến thăm cậu con trai cưng lâu ngày ko gặp của mình. Nghe báo cáo của dì Hoà thì Hoàng sống cũng tốt lắm, với lại, bên cạnh con trai mình còn có một cô bé giúp việc đáng yêu lắm thì phải? Bà là đang rất tò mò ko biết cô gái nào có thể ở chung với con trai mình lâu như thế mà ko có việc gì. Chỉ cần hỏi tường lại những chuyện trước đây thôi, con trai bà đã ko biết đã đuổi đi bao nhiêu cô giúp việc thôi mà nhức hết cả đầu. Bà cũng mua rất nhiều đồ ăn mang đến dự trữ cho con mình. Bà xách một lúc liền 5-6 túi đồ rất cực khổ, đúng lúc lại có một cô bé chạy ra giúp bà làm cho bà có hảo cảm ko thôi.

__Dì ơi, để con xách phụ ột tay!

__Thật sao? Vậy thì tốt quá! -Bà Thư vui vẻ

__Dì cũng sống ở chung cư này sao? -cô hỏi

__À, con trai dì nó sống ở đây. Lâu lắm rồi nó ko có về nhà nên dì đến thăm nó đó mà - bà hiền lành nói

__Dì quả là một người mẹ tốt! Con trai gì thật có phước khi có một người mẹ như dì.

__Con quá khen rồi! -bà vui vẻ hẳn lên

Nó cũng rất nhớ mẹ nó và bé Bi. Vì ở dưới quê nên nó với mẹ chỉ có thể gọi điện thoại hỏi thăm nhau thôi. Hiện giờ mẹ cũng tìm được một công việc phụ giúp ở dưới quê, lâu lâu còn gửi tiền lên cho nó nữa. Nhiều lần nó bảo mẹ cứ giữ lấy tiền mà xài, còn lo cho Bi nữa nhưng mẹ nó chỉ nói cuộc sống trên thành phố cần nhiều tiền hơn, có dư thì mua cái gì đó mình thích, mẹ và Bi ở dưới này sống cũng tốt lắm, bảo nó đừng quá lo lắng làm cho cả buổi tối nó khóc quá trời làm cho Hoàng phải nghĩ cách dỗ dành nó mà luống cuống hết cả tay. Bà Thư nhìn thấy cô trầm mặc suy nghĩ cũng ko nói gì nhiều mà khẽ đánh giá cô. Cô có đôi mắt to tròn, làn da trắng, tính tình lại rất tốt. Có thể giới thiệu cho con trai bà cũng được. Cả hai vợ chồng bà đều mong con trai mình thực sự sẽ yêu được một cô gái tốt, ko cần phải môn đăng hộ đối như các gia đình nhà giàu khác. Miễn cho con trai mình cảm thấy vui vẻ, hạnh phúc là được rồi. Nhưng mà cô gái ấy phải thực sự là người tốt mới được. Thang máy dừng lại ở tầng Hoàng ở, bà Thư tiếc nuối chào tạm biệt cô bé tốt bụng nhưng ko ngờ nhà cô bé cũng ở tầng này. Lúc bà hỏi thì hoá ra cô bé chính là người giúp việc bên cạnh con mình. Thảo nào con trai bà lại ở lâu với cô bé này được, bởi vì nhìn cô rất thiện lương lại xinh đẹp, rất vừa mắt bà. Bà cũng nghe sơ qua gia cảnh nhà nó, làm cho bà rất đau lòng cùng thương cảm.

Thật là một cô bé kiên cường, dũng cảm. Nhưng mà ko biết cậu nhóc con trai bà có giống bà ko? Tâm dù gì thì cũng rất vui vẻ, yên tâm khi nó ở bên cạnh Hoàng.

Khác với tâm trạng của bà, nó lại lo lắng khi biết bà chính là mẹ của Hoàng. Lần đầu gặp mặt ko biết có để lại ấn tượng gì ko? Nó vội vàng mời bà vào phòng khách nghỉ ngơi còn mình thì lại chạy nhanh vào nhà bếp rót nước, gọt trái cây. Dù gì thì “dì ấy” cũng là bà chủ của mình, phải làm thật tốt ko để có sơ sót gì. Nếu ko công việc này của nó cũng khó có thể giữ mà nó cũng ko được ở bên chăm sóc cho người “bạn trai” như con nít kia. Mau chóng bày trái cây và nước uống lên bàn, nó nhẹ nhàng mời:

_Dì...à ko, bà chủ uống nước ăn trái cây.

_Con cứ gọi dì là dì đi, đừng gọi bà chủ -bà Thư nhắc ly nước lên uống một ngụm lại nói tiếp - Thăng Hoàng nó đi đâu rồi?

_Dạ, bà chủ... -nó đang tính nói tiếp thì nhận được ánh mắt ko hài lòng của bà Thư, vội vàng sửa lại - Dạ thưa dì, anh Hoàng chở Bé Bự đi khám định kì rồi ạ, chắc khoảng một tiếng nữa anh ấy mới về.

_“Bé Bự” ? Là con chó các con nuôi phải ko? -bà Thư hưng phấn hỏi

_Dạ phải -nó ngạc nhiên với phản ứng của bà

_Tuyệt thật! Nó mà cũng đồng ý nuôi thú vật, con quả nhiên có sức ảnh hưởng! -bà cười rất thoải mái.

_Anh ấy ko thích nuôi thú sao? -nó mờ mịt hỏi

_Nó ấy, suốt ngày tụ hội ăn chơi la cà, làm gì có thời gian đi chăm sóc cho vật nuôi -bà ai oán - Nhưng mà giờ nó lại chở thú cưng đi khám bệnh định kì thì đã có sự thay đổi lớn rồi!

_Thể nào...

Nó nhớ lại lúc trước khi nó xin hắt nuôi Bé Bự, hắt nói nó muốn nuôi thì phải tự đi chăm sóc, lúc ấy nó còn nghĩ thầm trong lòng hắt nhỏ mọn nhưng ai ngờ hắt lại như vậy. Nhưng mà bây giờ tốt rồi, ít ra hắt ko còn lui tới những nơi ăn chơi kia nữa, lòng nó cũng vui lên một mảng.

Bà Thư như nghĩ ra gì thú vị, lôi kéo nó cùng đứng lên, tâm tình vui vẻ nói:

_Hay là hai chúng ta cùng nhau xuống bếp nấu một bữa đi!

_Dạ cũng được -nó ngoan ngoãn gật đầu

Tài nấu nướng của bà Thư phải nói là rất tệ. Ko làm cháy đen miếng thịt sườn thì làm cho nồi canh quá mặn. Bởi vì bà được sinh ra trong một gia đình luôn có những người làm hết những công việc này nên bà từ bé chính là một cô công chúa nhỏ được mọi người cưng chiều, yêu thương. Thật ra thì bà rất muốn nấu những món ăn ngon cho chồng mình cùng con trai thưởng thức nhưng mà lần nào bà vào bếp cũng làm rối tung lên mọi thứ khiến ọi người lo lắng, nhất là chồng bà, cản dận người làm tuyệt đối ko cho bà đụng tay vô bếp làm bà cảm thấy buồn vô cùng. Nó thấy thế cũng ko cản bà làm tiếp mà nhẹ nhàng quan tâm hướng dẫn cách nấu cho bà.

_Dì phải cho phi tỏi lên trước rồi mới cho thịt vào xào thì mới món ăn mới thơm ngon.

_Như thế này sao? -Bà Thư chăm chú làm theo hướng dẫn của nó

_Dạ phải, còn món này phải làm như thế này.....-nó vừa tỉ mỉ chỉ cho bà, vừa nhanh chóng hoàn thành món ăn của mình.

Sau khi vật lộn trong bếp một hồi, cuối cùng hai người cũng đã hoàn thành bữa ăn của mình. Nhìn thành quả mình làm ra mà bà Thư rơm rớm nước mắt. Vừa kịp lúc tiếng chuông cửa reng lên, có lẽ là Hoàng về, bà muốn tạo bất ngờ cho con trai mình nên đã tự mình ra mở cửa. Cánh cửa vừa mở ra là một giọng nói trách cứ vang lên:

_Sao em ra lâu thế làm cho anh lo có chuyện gì ko nữa...ơ...mẹ sao lại ở đây? -hắt đang tính xử tội Vịt con của hắt nào ngờ đầu lại là mẹ hắt

_Ko vui khi thấy mẹ đến sao? Xem ra con vui vẻ quá quên luôn người mẹ này rồi -bà hờn dỗi nói

_Ko phải vậy, nhưng mà mẹ tự nhiên xuất hiện làm con giật mình thôi -hắn bế Bé Bự vào nhà

_Hừ! Đây là “Bé Bự” à? Trông đáng yêu thiệt -bà nhìn chú chó mập trên tay Hoàng

_Dạ phải, mà nãy giờ mẹ có làm gì ko đấy? -hắn thả Bé Bự xuống, ngó nhìn tìm kiếm thân ảnh nhỏ xinh của người nào đó

_Làm gì là làm gì? Con sợ mẹ làm gì hả? Mẹ chỉ nấu có vài món ăn cho con thôi mà.

_Mẹ!!!!!!

_Hả? Sao tự nhiên nổi giận vậy?

_Mẹ lại chạy vào bếp hả? Vậy chắc hôm nay phải nhịn đói rồi -hắn ỉu xiu

_Bốp! Thăng nhóc này nói vậy là có ý gì, muốn ăn đòn ko? -bà cốc vào đầu hắn một cái rồ đau

_Haizz, mẹ dữ như vậy coi chừng mau có nếp nhăn đấy -Hoàng bĩu môi

Bà Thư nghe con trai nói vậy cũng ko nói gì nhiều nữa. Bà là một người phụ nữ ưa cái đẹp tất nhiên sẽ ko làm ỉnh bị xuất hiện mấy cái nếp nhăn xấu xí. Nó cũng vừa lúc dọn dẹp sạch sẽ nhà bếp vui vẻ chạy ra.

_Anh mới về à, vậy cùng vào ăn luôn đi!

_Nhưng mà anh chỉ thích ăn đồ em nấu thôi -hắn buồn hiu

_Hi, hôm nay anh có lộc ăn lắm đấy! Dì và em nấu cả một bàn tiệc cho anh luôn -nó hào hứng kể

_Thật sao? Nấu cơm với mẹ anh chắc là em mệt lắm rồi, tài nấu nướng của mẹ anh thật đáng sợ mà phải ko? -hắn cứng chiều nói

_E hèm...hai đứa con tính coi ta là người vô hình hả? Nguyễn Hoàng có phải con là con trai mẹ ko đấy, lại đi nói xấu mẹ như vậy, mà Nhi nè, dì có làm phiền con ko đó? -bà oán trách

_Tất nhiên là ko rồi! Chúng ta vào ăn đi, nhân tiện thưởng thức tài nghệ của mẹ anh -nó nói

Lúc hắn nhìn thấy bàn ăn đầy ắp những món ăn đẹp mắt làm hắn sôi cả bụng. Sáng giờ mới ăn được có một lát bánh mì, bây giờ cũng đã đói rồi. Mọi người nhanh chóng ngồi vào bàn ăn. Mẹ hắn liền nhanh giới thiệu những món ăn mình làm cho hắn, làm hắn gấp ăn liên tục, no căng cả bụng. Công nhận đợt này mẹ hắn nấu ăn rất được. Tuy ko hắn là xuất sắc nhưng mà ăn cũng rất vừa miệng. Ăn uống xong xuôi, nó lo dọn dẹp còn hắn cùng bà Thư thì ra ngoài xem TV nghỉ ngơi. Mẹ hắn nãy giờ cũng để ý đến thái độ của hắn đối với nó. Có khi nào con trai bà thực sự thích cô bé này ko? Nếu mà như vậy thì sau này bà chắc chắn có thêm một đứa con gái cùng với bà vào bếp rồi, nghĩ ko thôi mà thấy vui rồi.

_Nè con trai, thích cô bé sao? -bà Thư khuyếch tay hắn hỏi

_Sao nào, mẹ định ngăn cản sao? -hắn lười biếng dựa đầu vào ghế sofa

_Làm sao có chuyện đó được, mẹ còn mong con mau có bạn gái nữa là -bà cười cười nói

_Để bạn gái con bị mẹ bóc lột à? -hắn nói

_Nè con thực muốn chết phải ko? Trả lời đi, con với cô bé là sao đây? -bà nghiêm túc hỏi

_Thì là bạn trai, bạn gái. Nhưng mà mẹ ko nên bóc lột bạn gái con đâu nhá!

_Có phải có bạn gái rồi nên ẹ rớt hạng rồi ko? -tuy nói vậy nhưng mà miệng bà đã cười to hết cỡ

Có một người bạn gái tốt như vậy thì con trai bà hạnh phúc rồi. Trước đây nó toàn quen với những đứa con gái ăn chơi làm cho bà lo lắng quá trời. Bây giờ thì tốt rồi, con trai bà giờ lại có cuộc sống lành mạnh. Bà lại có thêm một đứa con gái nữa, sau này tha hồ dẫn nó đi chơi. Bà rất muốn sinh thêm một đứa con gái nhưng do điều kiện sức khỏe ko cho phép nên đành nhờ vào con trai thôi. Trò chuyện thêm một lúc nữa bà tạm biệt hai người họ rồi ra về.

Nó nhẹ nhàng thở ra hơi. Quá áp lực! Nhưng may sao bà Thư cũng là một người dễ gần. Hắn búng nhẹ mũi nó một cái, nói:

_Sao rồi, thấy mẹ anh làm sao?

_Rất đẹp, tính tình có giống con nít, nói chung là em rất thích mẹ anh! -Nó vòng tay ôm lấy hân

Hân vui vẻ hài lòng. Đúng lúc này lại có điện thoại gọi đến cho nó, làm nó ngại ngần thoát khỏi hân ra nghe điện thoại.

_Alô, Vy hả? Có chuyện gì ko vậy?...Ừm...nhưng mà mà...thôi được rồi, tao đồng ý, mà mà muốn tao làm gì đây?...Ừ tao hiểu rồi!

_Có chuyện gì vậy? -Hân hỏi

_Vy nó rủ mình mai đi cắm trại cùng với mọi người đấy!

_Cũng tốt, dù gì thì lâu rồi cũng ko đi dã ngoại.

_Ừm, vậy chúng ta chuẩn bị đồ đi chơi đi, ngủ sớm lấy sức còn đi chơi nữa.

_Ừ, em ngủ ngon, anh về phòng mình đây -hân xoa đầu nó

_Em biết rồi, anh cũng ngủ ngon! -nó tỉnh ngịch nhón chân lên hôn chụt một cái vào má hân rồi phóng như bay về phòng mình

Hân sống người một lúc rồi lại lấy tay sờ lướt qua chỗ nó vừa hôn, buồn cười nhìn cánh cửa phòng đang đóng kín kia thêu thào nói: “Đồ ngốc!”

22. Chap 34(1)

Buổi cắm trại hôm nay của mọi người được tổ chức tại khu du lịch sinh thái của nhà Bảo mở. Ở đây ko khí trong lành, cảnh lại đẹp, rất tốt ột buổi dã ngoại. Mọi người quyết định dựng lều trên một thảm cỏ gần một dòng suối nhỏ. Buổi cắm trại ba ngày hai đêm này mong muốn có thể hiểu rõ và gắn bó mọi người với nhau hơn.

_Vy nè, em đi bộ này giờ mệt rồi, uống ít nước cho đỡ mệt -Tú sẵn sóc nói

_Cám ơn anh -Vy lấy tay quạt đi vài giọt mồ hôi lấm tấm trên trán mình

_Ko cần cám ơn anh đâu, được chăm sóc em là điều anh muốn mà, bạn gái nhỏ -Tú trêu chọc

Mặt Vy xấu hổ đỏ bừng. Chính là ngày hôm Vy dứt khoát từ bỏ tình cảm với Tùng trên sân thượng kia cũng là lúc cô quyết định quen với Tú. Dù gì một phần cũng là mong muốn của Tùng, cô sẽ làm theo ý anh, một phần cô cũng thực sự cần một người để quên đi sự vô tình của Tùng. Tú rất dịu dàng quan tâm làm cho Vy cảm thấy mình thật tốt khi có một người quan tâm như vậy.

Tùng ở một bên tuy gương mặt ko lộ ra cảm xúc gì nhưng anh biết, anh bây giờ đã thực sự mất đi Vy. Nhiều lúc tự hỏi làm vậy là đúng hay là sai nhưng làm thì cũng đã làm rồi, còn tiếc nuối gì nữa. Ann đứng ở bên cạnh cũng một phần đoán được lòng của Tùng. Chơi với nhau từ bé đến lớn, nhìn nét mặt thôi là cũng biết đang suy nghĩ gì. Ann thật ko biết Tùng có suy nghĩ gì mà đẩy Vy cho Tú. Ác cảm đối với Tú của Ann ko có dấu hiệu ngừng mà chỉ ngày càng tăng cao. Ann mở miệng châm chọc:

_Tú à? Nói thật một câu là tôi thấy cậu chẳng hợp với Vy đâu.

Tú lườm Ann một cái. Từ ngày mà Vy và anh bắt đầu hẹn hò thì cái con nhỏ Ann Nguyễn này luôn ra sức phá hoại. Lúc đầu, Tú cũng phản bác lại Ann nhưng riết rồi quen nên bơ luôn. Ann tức tối vì dám bị Tú bơ như vậy nên cũng ko yếu thế mà thêm một câu:

_Im lặng như vậy là nói đúng rồi chứ gì? Nhìn cái mặt đẹp trai chuyên lừa gạt tình cảm của người khác như cậu là tôi biết rồi!

Tú thật điên lên với sự lải nhải của Ann, gần giọng nói:

_Cô bớt ngay đi cái kiểu nói chuyện đó, còn nữa, đừng có gọi tôi là “cậu” nghe mà nổi cả da gà!

_Thấy chưa? Cộc cằn như vậy thì làm sao chắc là Vy sẽ hạnh phúc đây?

_Cô...

_Chị Ann à, em biết chị quan tâm em nhưng mà em cảm thấy bây giờ rất tốt, chị đừng quá lo lắng mà -Vy một mình nói

_Nhưng sự thật là anh ta ko hợp với em tí nào cả! -Ann ko phục nói

_Nhưng em thật sự cảm thấy anh Tú rất tốt, em mong là chuyện này đến đây là chấm dứt -Vy kiên định

_Ừ...chị biết rồi -Ann ỉu xìu nói

Tú hất mặt lên với Ann một cái. Dám chia rẽ tình cảm hai người hả, ném mùi lợi hại đi, hahaha. Tùng cũng ko nghĩ rằng Vy sẽ lên tiếng lại nói như vậy nữa, trong lòng bỗng dâng lên cảm giác bất an.

Lúc này ở bên nó gồm có Hấn và Bảo đang chăm chỉ dựng lều lên. Nó bởi vì quá chú tâm nên bất cẩn hụt chân may mà có Bảo đỡ dùm ko thì nó có mức giờ đang bị u đầu rồi. Hấn ta một bên thấy vậy mặt mày xanh mét lại, kéo tay nó sang bên mình đứng, cũng ko quên rầy nó mấy câu:

_Em ấy, ko cần thận gì hết, may mà có Bảo đỡ nhá!

_Sorry, hìhì, lần sau sẽ ko như vậy nữa đâu -Nó ngoan ngoãn nói

_Còn lần sau nữa hả? -hấn trợn tròn mắt

Nó cúi đầu nhận lỗi ko nói nữa. Hix, hấn ta thật là dữ quá đi. Nhưng mà dù sao cũng biết quan tâm mình, cộng cho anh một điểm. Bảo nhìn theo bóng hai con người phía trước mặt mình mà cười khỏ, thôi thì cũng nên buông tay để hạnh phúc đến.

Đốt lửa trại buổi tối khiến ọi người cùng quay quần bên nhóm lửa hồng trò chuyện vui vẻ. Ann nghĩ ra trò hát chèo, người thua sẽ phải kể về mối tình đầu của mình. Lần hát đầu tiên, Vy trúng phải. Vy lắp ba lắp bắp nói về chuyện của mình.

_Bí mật của em là...em đã từng có một mối tình đầu ko được trọn vẹn cho lắm. Ba năm trước em đã từng bị anh ấy đá đi ko thương tiếc, haizzz, đó là một kỉ niệm buồn -Vy nhẹ nhàng nói

_Anh ghen tị quá đi! Nào thằng đó có vấn đề khi dám đá em! -Tú tức giận nói

-Chị cũng thấy cậu ta ngu ngốc khi bỏ qua em! -Ann cũng bất bình

_Có phải là người mà mày nói là vừa yêu vừa hận đúng ko? -nó hỏi

_Ừ, là anh ta -Vy trả lời

Nó ko nói nữa. Có một thời gian Vy gầy đi mấy kí làm nó lo quá trời hỏi mãi Vy mới chịu nói vừa thất tình nhưng mà cũng may sao mà sau ấy Vy lại phục hồi lại cuộc sống ban đầu. Bảo cũng biết vụ việc này của em gái, cũng biết luôn là do bạn tốt mình gây ra nhưng Vy cản ko cho anh nói mọi việc với Tùng. Tính cách em gái anh, anh biết, là một cô gái cực kì cứng đầu, đã quyết định việc gì rồi là sẽ ko thay đổi. Tùng một bên nghe rất ngạc nhiên. Cô ấy từng có một mối tình đầu đau khổ như vậy mà mình lại nói những lời nói kia hấn là sẽ rất đau lòng rồi.

Lượt tiếp theo Tú.

_Đó là một cô gái xinh đẹp, tốt bụng nhưng hóa ra sự thật là cô ta tiếp cận tôi chỉ vì tiền -Tú ảo não nói

Cái này thì mọi người biết, những người con gái ham hư vinh kia thì bọn hấn đã xem đến mòn mắt.

Tiếp là Bảo với mối tình đầu đơn phương. Ai nghe xong cũng giật cả mình, đều hỏi cô gái đó là ai nhưng Bảo muốn giữ bí mật nên mọi người đành tiếc nuối. Còn phần nó chính là cái tên Tú lưu manh. Hoàng, Ann và cả Vy đều hòa vô mắng Tú một trận. Về phần mấy người kia may mắn ko bị trúng phải.

Chơi thêm một lúc lâu nữa rồi mọi người giải tán về lều ngủ lấy sức sáng mai đi chơi tiếp. Nữ một bên, nam một bên. Nhưng mà trước khi ngủ nó cũ ko quên chúc hần ngủ ngon làm mọi người nhìn thấy mà ganh tị chộc hai người họ. Nó xấu hổ đỏ bừng mặt chạy nhanh vào lều làm hần vui vẻ sảng khoái cười một cái nhưng cũng ko quên lườm đăm người dám chộc Vịt con của hần bỏ chạy. Mọi người nhanh biết ý liền chuồn nhanh vào bên trong lều. Ai nấy đều mong rằng ngày mai sẽ là một buổi đi chơi nhiều thú vị và kỉ niệm.

23. Chap 34(2)

Sáng sớm, mọi người ai nấy cũng đều có năng lượng tràn đầy sẵn sàng ột ngày đi chơi đầy thú vị. Mọi người quyết định chơi ở khu rừng kế bên khu du lịch. Ở đây cây cối rậm rạp che khuất cả đường đi. Còn có tiếng chim chóc và côn trùng kêu nữa, đậm chất hoang dã. Cảm giác rất tuyệt vời. Nó thích thú chạy nhảy xung quanh. Nhiều lúc còn bất cẩn suýt té mấy lần làm cho hần lo muốn chết, tiến đến túm lấy cổ áo nó kéo đi theo mình. Nó tự nhiên bị kéo đi vậy chu môi mà bất mãn nói:

_Nè anh tính kéo em đi đâu? Em chưa xem đã mà!

_Còn muốn đi nữa? Em xem, tay em bị xước chảy máu rồi nè! -vừa nói vừa lấy trong balô ra một miếng băng keo cá nhân dán cho nó

Nó im lặng để mặc cho hần băng bó mình. Cảm động quá đi! Ai ngờ hần cũng có lúc làm những việc này cơ chứ. Thật sự càng ngày nó càng thích hần. Hơn nữa, càng ngày càng nó càng phụ thuộc vào hần. Nhưng mà nếu một ngày khi biết được sự thật thì hần còn yêu thích mình ko?

_Tốt nhất là bây giờ em nên nghe lời, bước sát theo anh nghe rõ chưa? -hần uy hiếp

_Rõ rồi - nó nhỏ giọng trả lời

Hần hài lòng với câu trả lời của nó. Vịt con đã được hần dạy dỗ ngày càng biết nghe lời, lại rất đáng yêu, hần thấy mình thật tốt số khi có một người bạn gái như vậy. Hai người nắm tay cùng nhau theo bước mọi người.

Ann rất chăm chỉ quan sát cặp đôi Tú-Vy. Nói giỡn, làm sao Ann có thể dễ dàng thỏa hiệp cho hai người họ. Rõ ràng cô nhìn thấy rõ trong đôi mắt Vy là sự che giấu thứ tình cảm ko muốn ai phát hiện. Thật là cố chấp! Tùng và Vy rõ ràng là luôn nghĩ đến nhau nhưng luôn ép buộc mình phải đi thích người khác. Thật sự rất ngu ngốc.

Đúng lúc cơ hội đến, Vy đang mãi mê chụp những con côn trùng màu sắc sặc sỡ còn Tú thì đứng đó cách rất xa. Ann chạy lại bên Tú xin nhờ giúp đỡ.

_Nè Tú, tôi nhờ anh một việc!

_Việc gì? -Tú nhú mày hỏi

_À, tôi nhớ ra hình như nãy ngồi nghỉ chân tôi đã để quên điện thoại ở đây luôn hay sao í!

_Vậy ý cô là giờ tôi giúp cô quay lại tìm sao? -Tú hỏi

_Đúng vậy, anh giúp tôi đi -Ann mắt long lanh

_Sorry, tôi ko thích. Cô rủ thử Tùng đi! -Tú liếc Ann một cái

_Tùng đi chụp hình rồi, có mỗi anh đang rảnh, giúp tôi đi mà -Ann năn nỉ

Tú vẫn còn đang do dự. Ai nói anh rảnh chứ? Anh đang lo ngắnh nhìn VyVy của anh, tự nhiên bị Ann ra phá rối à. Ann nhìn theo hướng của Tú thấy anh cứ nhìn theo từng cử chỉ của Vy. Haizz, rõ là si tình. Thật xin lỗi anh nhưng sự thật là hai người ko phù hợp.

_Anh giúp tôi đi, mọi người sẽ lo cho Vy mà, làm ơn đó!

Ann nói xong cũng ko để ý đến câu trả lời của Tú mà kéo anh đi một mạch. Tú sững sốt một lúc mới ý thức lại. Cô ta cứ nhiên ko đợi anh đồng ý đã lôi đi như vậy, thật ko nể mặt. Tú giằng tay ra hỏi Vy, tức giận nói:

_Nè, cô thực sự muốn chết à?

Tự nhiên bị Tú giằng tay ra làm chp tay mình bị vướng vào một cành cây mà xước một mảnh làm Ann đau đến mức chảy cả nước mắt, uất ức nhìn Tú:

_Anh giở chứng gì vậy?

_Thì...tôi...thôi, tay cô có sao ko? -Tú thấy Ann bị thương là do mình cũng thấy có lỗi

_Anh thử đi rồi biết!

_Được rồi, tôi xin lỗi, lấy cái này mà băng lại này -Tú đưa cho Ann cái khăn tay của mình

_Anh kêu tôi băng bó làm sao đây? Anh giúp tôi làm -Ann giở tính tiểu thư

Tú rất muốn bỏ mặc Ann một mình tự sinh tự diệt còn mình thì quay về với Vy yêu quý nhưng mà thấy cô ta quá tội nghiệp nên cũng ko nỡ rời đi. Tú cẩn thận ngồi xuống băng bó tay của Ann xong thì nhanh chóng đứng dậy phủ bụi.

_Anh cũng ko tệ, băng bó rất được -Ann vui vẻ

Tú chẳng thèm quan tâm đến câu nói của Ann. Ngó nhìn xung quanh một lượt, mi tâm Tú càng nhíu chặt lại với nhau. Ann cũng thấy điểm kì lạ trên mặt Tú, lo lắng hỏi:

_Nè, có chuyện gì sao?

_Cô có biết là đã dẫn tôi đi đâu ko vậy? -Tú hỏi lại

_Là sao? Thì tôi đi theo đường này mình đi....

Ann cũng nhìn lại xung quanh một lượt, há hốc mồm. Đây là đâu? Nãy chỉ lo đến việc kéo anh ta đi thôi nên ko có nhìn đường. Có khi nào bị lạc rồi ko trời? Mình chưa muốn chết trẻ như vậy đâu.

_Anh mau nghĩ cách đi -Ann hỏi

_Cách gì? -Tú khó chịu - Cô tự nhiên kéo tôi đi lung tung làm chi bây giờ thì lạc đường rồi.

_Tôi đâu có ý đâu...- giọng Ann càng ngày càng nhỏ lại vì nhận thấy ánh mắt muốn giết người của Tú

Tú móc trong túi quần ra chiếc điện thoại bấm số gọi người đến giúp đỡ nhưng lại mất sóng ko liên lạc được. Khẽ rửa mặt một tiếng, Tú lần theo con đường mà nãy Ann kéo đi mong có thể về chỗ cũ. Ann sợ hãi bước theo Tú. Nói thiệt, tuy là ko ưa nổi Tú nhưng mà vì tính mạng của mình, Ann đành ngoan ngoãn đi theo phía sau. Nhưng mà sao nãy giờ đi qua đi lại vẫn về chỗ cũ vậy trời! Ann rốt cục ko nhịn nổi mở miệng:

_Nè, nãy giờ cũng hơn một tiếng đồng hồ rồi mà vẫn về lại đây, có phải chúng ta sẽ chết luôn ở đây ko?

_Ngu ngốc! Chúng ta đi lâu như vậy mà chưa về chắc mọi người cũng sẽ lo lắng mà đi tìm. Bây giờ tốt nhất là tìm nơi nào nghỉ ngơi một tí đi -Tú lạnh giọng nói

Ở chung với một người ngu ngốc ko được thông minh như Ann tiểu thư thì anh sợ sẽ ko sống được qua ngày hôm nay rồi. Từng khinh bỉ nhìn Ann một cái rồi mệt mỏi nhắm mắt nghỉ ngơi một tí. Ann rất muốn lớn tiếng chửi Tú cho thỏa giận nhưng mà ai kêu một lúc ko suy nghĩ kĩ đã làm nên chuyện như vậy nên đành thui thủi

ra ngồi một góc đối diện Tú. Cầu mong mọi người sớm tìm ra mình...

Mọi người ở một bên cũng đang lo lắng vì sự mất tích của Ann và Tú. Hai cái người này làm cái quái gì mà tự nhiên biến mất thế này. Làm cho ai cũng lo lắng hết, chia nhau ra đi tìm.

Nó với hấn cùng với nhau đi. Đi tìm được một lúc thì nó có cảm giác khó thở, mắt hoa hết cả lên khiến nó khụy chân xuống ôm lấy ngực mình. Hấn nhìn vậy mà sợ hãi một phen, tiến nhanh chân lên đỡ nó.

_Em làm sao vậy, ko khỏe sao? -hấn lo lắng

_Em cũng ko bị ết nữa...chắc là mệt quá thôi, nghỉ một tí là khỏe lại à -nó trấn an hấn

_Thật chứ? Anh nhìn em như muốn xỉu tới nơi luôn kìa -hấn vẫn ko an tâm

_Hi, em ko sao mà -nó cười đáp

_Ừ, em uống nước đi xong rồi mình trở về chỗ hẹn của mọi người -hấn lấy chai nước trong balô đưa cho nó

_Ừm!

Nó nhanh uống nước rồi cùng hấn quay về chỗ hẹn. Nó thật sự rất lo cho sự an toàn của Ann và Tú.

Quay về chỗ hẹn, nó đã thấy ba người kia ở sẵn đấy rồi. Hấn bình tĩnh bước lên hỏi Bảo:

_Bên mày có tìm thấy người ko?

_Ko thấy! Tao nghĩ là phải quay lại báo với quản lý khu rừng nhờ ông ta giúp đỡ -Bảo từ tốn nói

_Vậy cũng được, bọn anh nhanh chóng đi đi, còn em thì ở lại tìm người cho -Vy nói

_Ko được, ở lại đây một mình nguy hiểm lắm, tao ở lại với mày cho -Nó lên tiếng

_Mày đừng lo, tao quen thuộc với khu rừng này lắm! -Vy vui vẻ cười

_Nhưng mà....

Chưa nói hết câu nó đã bị Tùng chen ngang vô:

_Tao ở lại chung với Vy cho, tụi mày mau tìm người đến giúp đỡ!

Nhìn thấy ánh mắt kiên quyết của Tùng, bọn hấn khẽ gật đầu đồng ý. Trước khi đi Bảo ko quên dặn Tùng phải trông coi Vy cẩn thận làm cho người nào đấy xấu hổ một phen. Rõ ràng nơi này Vy rõ như lòng bàn tay ấy, từ bé đã đến đây chơi rồi, những kì nghỉ cũng về đây ở, khu rừng này thì nói làm chi!

Sau khi tạm biệt mọi người, Vy cùng Tùng cũng nhanh chân đi tìm hai người kia. Vy kĩ lưỡng lật từng ngóc ngách trong ngôi rừng để tìm người. Có lẽ đất rừng hơi ẩm tại tối qua có một trận mưa nên đường đi rất trơn, ko cẩn thận té như chơi. Vy thể nhưng lại quá nóng vội ko quan tâm nhiều đến điều đó nên bất cẩn lại trượt chân té ngã xuống một dốc ngắn. Tùng đi ngay đằng sau thấy thế liền nhanh trượt xuống dốc ngắn ấy chạy ra đỡ lấy Vy. Anh lo lắng kiểm tra từ trên xuống dưới coi Vy có bị thương ở đâu ko. Phát hiện ra được ở chân Vy bị thương, Tùng sốt sắng hỏi thăm:

_Em bị chảy máu rồi nè, có đau ko? -nói xong anh cũng cầm lấy chân Vy kiểm tra

_A đau! Hix, tự nhiên khi ko lại bị trượt chân ngã xuống đây! -Vy bĩu môi nói

_Ai biểu em ko chịu cẩn thận nhìn đường chi! -Tùng mắng, cũng ko quên lấy nước rửa sạch vết thương cho Vy

_Em đâu có ý đâu...ấy đau quá, anh nhẹ tay một tí được ko? -Vy nhú mày

Tùng nhẹ tay lau khô vết thương rồi lấy miếng vải đã chuẩn bị sẵn băng lại. Anh cẩn thận băng vết thương vì sợ sẽ làm đau Vy.

Vy ngẩn ngơ nhìn người đang băng bó ỳnh nhưng mà sao anh lại có bộ dạng quan tâm như thế này. Ko phải là anh rất muốn mình tránh ra xa sao? Nhìn giống như anh ấy đang thực sự quan tâm đến mình vậy. Hay là anh ấy đổi ý suy nghĩ khác rồi? Chắc là ko đâu, suy nghĩ gì nhiều vậy, ngu ngốc!

_Xong rồi! Em đứng dậy được ko? -Tùng dịu dàng hỏi

_Được mà -Vy cứng rắn trả lời

Để chứng minh cho việc mình vừa nói Vy đứng dậy đi vài bước. Nhưng mà mới chỉ bước được hai bước thì cơn đau từ chân truyền đến khiến Vy khụy xuống, nhăn nhó ôm lấy chân mình.

_Vậy mà bảo đi được à? -Tùng nghiêm khắc nói

_Em đi được mà, em đi lại cho anh coi -Vy bĩu môi

_Em thật cứng đầu, lên đây anh công em -Tùng đỡ Vy đứng lên

_Nhưng mà...á! -Vy bất ngờ vì ở độ ới

Mặt Vy ửng đỏ. Tùng cứ nhiên làm vậy. Xấu hổ chết mất! Tùng công Vy trên lưng rồi sải chân dài đi tiếp. Ko khí im lặng lạ thường. Vy tính bắt chuyện để xóa đi ko khí ngượng ngạo này nhưng mà Tùng lại lên tiếng trước.

_Anh...xin lỗi!

_Hử? Xin lỗi chuyện gì? -Vy thắc mắc

_Thì...chuyện trên sân thượng. Anh ko biết em đã trải qua một mối tình đầu đau khổ như thế. Chắc anh đã làm tổn thương em rồi, xin lỗi -Tùng nhẹ giọng nói

_Ách, chuyện đó thì anh ko có lỗi gì đâu. Em cũng đã nghĩ thông suốt rồi, em cũng phải cảm ơn anh, vì anh mà em đã biết được sự ngu ngốc của mình. Thì ra là khi mình chịu buông tay cũng sẽ ko quá đau khổ....-Vy thở dài nói

Ai nói là buông tay là sẽ ko đau khổ! Thật sự là rất đau ấy chứ! Nhưng mà Vy vẫn phải cố gắng kiên cường mà sống tiếp. Nhớ bộ dạng lúc trước cũng rất thảm hại, Vy cũng phải giả vờ vui vẻ để trấn an mọi người. Ai cũng quan tâm, lo lắng ình, mình ko thể để mọi người thất vọng được.

Tùng nghe câu trả lời của Vy mà trong lòng cứ như là bị đánh ột phát vậy. Tùng muốn nói lại nhưng mà cũng chẳng biết nói gì hơn, chuyện đã đến mức này thì cũng chỉ có thể để nó trôi theo thời gian thôi.

“Húúúúúuuuu.....”

_Này này tỉnh dậy đi! -Ann kéo tay áo Tú

_Hả...chuyện gì vậy? -Tú nửa tỉnh nửa mê hỏi

_Tối rồi mà sao mọi người chưa tìm ra mình nữa, anh nghĩ xem có phải là họ bỏ mình lại luôn ko? -Ann lo lắng

_Ko có chuyện đó đâu -Tú ngáp một cái nói

_Hay là anh với tôi đi tìm lối ra đi -Ann lôi Tú đứng dậy

_Từ từ đã nào -Tú phủ bụi trên quần áo mình

Tú dẫn đường đi trước, Ann theo ngay phía sau. Vì trời rất là tối nên Ann phải bám sát theo Tú nếu ko sẽ lại lạc nhau như chơi. Đang đi giữa chừng bỗng nhiên Tú dừng lại vì nghe tiếng động lạ làm cho Ann chưa kịp thẳng gấp va phải lưng Tú.

_Sao đang đi giữa chừng anh lại dừng lại vậy hả? -Ann xoa xoa chỗ trán vừa bị đụng

_Ai kêu cô đi đứng ko nhìn! -Tùng trừng mắt lại

_Tôi....-Ann chột dạ

“Xột xoạt”

_Khoan đã, cô nghe thấy tiếng động gì ko? -Tùng nghiêm túc hỏi

_Tiếng....động? Anh đừng làm tôi sợ nha....-Ann lấp bắp

“Xột xoạt, xột xoạt”

Lại tiếng động đó nữa. Ann nổi hết cả da gà lên. Sợ hãi nhắm mắt ôm chầm lấy Tú. Tú bị hành động đột ngột của Ann dọa cho giật mình. Đáng ghét! Cô ta cứ nhiên dấm thừa dịp ôm mình. Thân thể mình chỉ có thể cho VyVy đáng yêu ôm thôi. Vì thế Tú chán ghét cực lực đẩy Ann ra.

_Nè cô mau buông tôi ra!

_Nhưng mà.....m.....a.....tôi....sợ....lắm.....-Ann lấp bắp

_Cô nói cái gì? -Tú khó chịu

_M.....a.....tôi....sợ ma lắm! -Ann sợ hãi trả lời

_Ma? Cô đùa với tôi à? An Vy Nguyễn nhà cô mà cũng biết sợ,hahahaha -Tú cười sặc sụa

_Anh..... -mặt Ann xấu hổ đỏ bừng

Ann, trên đời này ko có gì làm khó cô. Ko sợ bất kì một thứ gì duy nhất chỉ một thứ, đó là “Ma”. Bởi vì hồi bé bị mấy tên quỷ kia cho xem phim ma kinh dị, sau lại còn bị tụi nó hù ột trận nữa nên nó đã trở thành nỗi ám ảnh kinh hoàng của Ann.

Tú nhìn đại tiểu thư trong lòng mà ko ngừng mắc cười. Haha, cô ta sợ ma, haha.....Ko thể tin được người luôn kiêu ngạo như cô ta mà sợ ma trong khi Vy của anh lại khác hoàn toàn. Nhớ lần Vy và Ann cùng nhau đi xem một bộ phim ma kinh dị. Lúc đó, Tú nghĩ sẽ như bao.nhiều con gái khác sẽ sợ hãi mà núp vào bên cạnh hẳn. Nhưng mà Vy ko những ko sợ, còn rất thoải mái cười đùa. Cô nói bộ phim xem giải trí rất tốt, rất thú vị. Anh chỉ biết thở dài lắc đầu vì cô bạn gái có tính cách rất khác biệt này.

_Được rồi, cô buông tôi ra được ko? Chúng ta cùng ra xem nơi phát ra tiếng động được chứ, OK? -Tú nhẹ nhàng nói

_O.....k -Ann vẫn sợ nhưng mà cũng muốn biết rốt cuộc nơi phát ra tiếng động là cái gì

Ann nắm chặt lấy áo của Tú. Lỡ ko may mà có chuyện gì ko hay thì ít ra vẫn có người chết chung. Tất nhiên là Tú ko hề hay biết ý định xấu xa này của cô.

_Anh có mệt hay ko vậy ? -Vy hỏi thăm

_Có chứ! Em có biết là em rất nặng ko? -Tùng phì phò thở

_Gì? Ko thể nào, em rõ ràng đã giảm 2kg rồi mà! Anh cho em xuống đi bộ đi -Vy vỗ vai Tùng bảo

_Em lại giảm kí nữa hả? Ko phải anh đã dặn em phải ăn uống đầy đủ lên hay sao? Lần trước còn giảm đến nỗi suýt vô bệnh viện luôn còn gì!

Tùng tức giận nói. Nhớ khi đó Vy chỉ vì muốn mặc chiếc váy ôm sát người để hẹn hò cùng với anh nên đã giảm cân đến đau dạ dày. Anh đã la cô một trận và bắt cô phải để ý đến sức khỏe nhưng cô lại ko nghe lời cơ chứ! Công cô thật ra cũng chẳng nặng gì bởi cô thật sự rất ốm. Thật ko yên tâm tí nào!

Vy thì cảm động một hồi. Thì ra anh ấy vẫn nhớ sao? Mình tưởng anh ấy đã để gió thổi mang đi hết rồi. Vy khàn giọng nói:

_Anh đừng đối xử tốt với em nữa, em sẽ lại hiểu lầm đấy! Em sẽ...rất đau khổ.....vậy nên anh đừng quan tâm đến em nữa....

_Sao....anh xin lỗi....nhưng anh ko nghĩ là.....

_Anh đừng nói nữa, coi như đây là lần quan tâm cuối cùng đi -Vy thì thầm vào tai Tùng

Hai người cũng ko nói gì nữa. Là họ tự đẩy mình xa nhau ra khi chính họ có thể bước thêm một bước nữa là đến với nhau. Nhiều lúc cũng tự nhủ rất muốn rất muốn quên đi người ấy nhưng càng muốn quên thì những yêu thương chôn dấu sâu trong lòng lại ần ần hiện lên trong đầu. Có phải là đã quá cố chấp rồi?

Ở một bụi cây ko xa đó, Ann đang lo lắng cho người nào đó.

_Anh...có sao ko?

_Cô chắc là đang vui vẻ cười tôi nhỉ? -Tú hỏi

_Ý anh là sao đây? -Ann khó hiểu

_Ko phải là cô luôn muốn Tùng và Vy bên nhau sao? -Tú hỏi ngược lại

_Chuyện này thì....-Ann đuối lý

_Thực ra tôi biết cô ko có đánh rơi điện thoại, cô chỉ muốn tách tôi xa ra khỏi Vy thôi -Tú nói

_Sao anh biết? -Ann ngạc nhiên

_Hừ, điện thoại cô nó kia kìa -Tú chỉ vào thứ màu hồng hồng lòi ra trong túi áo Ann

_Ách..tôi...xin lỗi -Ann ngượng ngùng xin lỗi

_Bỏ đi, tôi sẽ ko bỏ cuộc đâu! Lần này tôi rất thật lòng -Tú kiên quyết nói

Ann biết Tú sẽ ko dễ dàng bỏ cuộc vậy mà. Thôi xem như cô bỏ cuộc. Để bọn trẻ muốn làm gì thì làm.

_Nè thằng nhóc kia, bỏ bạn gái tao xuống -giọng Tú vang lên

_A! Anh Tú, cuối cùng cũng thấy anh rồi -Vy mừng rỡ

_Ừ, em sang đây anh bế cho, nãy giờ chắc Tùng mệt rồi -Tú đi ra đứng trước mặt Tùng

_Ừm, phiền anh rồi Tùng, cảm ơn anh nhiều -Vy đưa hai tay sang cho Tú đỡ lấy

Thoát đi hơi ầm sau lưng làm cho Tùng cảm thấy thật mát mát. Ko phải Vy luôn là cái đuôi phiền phức của anh sao? Thoát đi cô phải vui vẻ hẳn lên mới đúng chứ! Nhưng mà cảm giác dường như ko phải vậy...

_Em bị thương ở chân à? Có sao ko? -Tú ân cần hỏi thăm

_Ko sao đâu -Vy ngượng ngùng

_Tốt rồi, tốt rồi, chúng ta nên mau mau tìm lối ra đi nào phải ko? -Ann hỏi

_Ừm, mau đi thôi, em nhớ ko lầm hình như là nếu mình đi lên trên thêm tí nữa thì sẽ có một lối ra thì phải. -Vy nói

_Vậy thì đi nhanh lên thôi nào! -Ann hứng khởi nói

Tú công Vy nhanh chân bước đi theo chỉ dẫn của Vy. Anh muốn cho Vy nghỉ ngơi thật tốt, chắc là cả ngày lo tìm kiếm anh và Ann nên giờ mệt lắm rồi. Tùng lẳng lặng đi sau mọi người với những suy nghĩ vẩn vơ.

_Nè mấy anh nhớ tìm kĩ nha! Phải tìm thấy được bọn họ đó -giọng nói lạnh lạnh phát ra

Mọi người đều ngẩng tai lên nghe giọng nói quen thuộc này, là nó, chính là nó. Cuối cùng cũng ko phải ở lại nơi âm u này nữa rồi. Nhanh chóng chạy ra nơi phát tiếng nói, mừng rỡ khi thấy đoàn người đang kiếm tìm.

_Mọi người, chúng tôi ở đây này! -Vy hét lớn lên

_Vy! -nó kích động

_Mọi người ko sao chứ? Ôi Vy mày bị thương rồi nè, chị Ann cũng thế nữa -nó kiểm tra cẩn thận từng người một

_Hi, ko sao! -Ann cùng Vy trả lời

_Mày có sao ko? -Hắn hỏi Tùng

_Ko sao, chỉ có bọn họ thôi -Tùng trả lời

_Ừm, thôi mọi người nhanh về nghỉ ngơi đi -Bảo nói

_Ừ, đi thôi nào -Ann vui vẻ

Tất cả cùng nhau trở về khu du lịch nghỉ ngơi. Ai nấy cũng đều mệt rũ rời. Sau chuyến đi hôm nay, trong lòng ai cũng có một câu chuyện riêng của chính mình. Mong là chuyến đi này đã thực sự khiến ọi người hiểu rõ nhau hơn. Còn có, hiểu rõ được bản thân mình thực sự cần cái gì.....

24. Chap 35

Sau chuyến đi ngày hôm đó, mọi người ai nấy đều đi về với nhiều kỉ niệm và những câu hỏi còn chưa tìm được lời giải đáp...

Ngày hôm nay là sinh nhật của VyVy, cô chỉ tổ chức một bữa tiệc nho nhỏ vui vẻ cùng mọi người ăn mừng. Dù là tiểu thư của một tập đoàn lớn nhưng Vy ko bao giờ tỏ ra kiêu căng cả. Cũng như sinh nhật cô vậy. Thay vì phải được tổ chức tại một nhà hàng sang trọng cùng với những khách mời tên tuổi thì Vy lại ko thích làm như vậy. Khách mời có tên tuổi thì sao? Họ cũng chẳng có thân thiết gì với mình, họ chỉ mang lại những lợi ích cho cha mẹ mình mà thôi. Vy ko muốn như thế, cô chỉ mong trong sinh nhật mình toàn những người bạn thân yêu, thực sự quan tâm đến mình.

_Vy, ba mẹ gọi điện cho em đấy! -Bảo ném điện thoại cho Vy

_Đợi em một tí! - Vy chạy nhanh ra chụp lấy điện thoại - Alo...ừm, con cảm ơn ba mẹ!...hai người ở bên đó cũng nhớ giữ gìn sức khỏe, mau mau về thăm anh hai và con nha!....Byebye ba mẹ -Vy vui vẻ tạm biệt

_Sao rồi? Ba mẹ nói gì? -Bảo nhìn em gái mình hỏi

_Ba và mẹ chúc em sinh nhật vui vẻ, xin lỗi vì sinh nhật đợt này ko về được, chi nhánh công ty bên kia vẫn còn một chút việc, giờ chưa tiện về, bảo em và anh nhớ tự chăm sóc bản thân cẩn thận! -Vy tường thuật lại lời cha mẹ

_Ừm.....mà cũng sắp tới giờ rồi, sao mọi người còn chưa đến nhỉ? -Bảo nhìn đồng hồ

_Em nghĩ họ đang trên đường tới thôi! -Vy trả lời

“Reng...reng....” tiếng chuông cửa vang lên.

_Chắc là họ đấy! -Vy chạy nhanh ra mở cửa

_Hế lô, sao giờ mới đến vậy? Làm em chờ mọi người lâu chết được! -Vy càu nhàu

_Sorry, tại Ann chuẩn bị quá lâu làm ọi người phải đợi đấy! -Hoàng đỏ lên đầu đưa gậy tội

_Tại chị ko thấy bộ đồ chị chuẩn bị sẵn, làm cho chị phải tìm bộ khác cho phù hợp -Ann xấu hổ nói

_Ừm, ko sao, thôi mọi người nhanh vào trong nhà đi! -Vy mời

_Khoan đã, đây là quà sinh nhật anh dành tặng em! -Tú đưa hộp quà của mình đến trước mặt Vy

_Còn quà của tao và anh Hoàng cùng nhau chuẩn bị tặng ày nè! -nó cũng đưa quà mình cho Vy

_Còn của chị nữa! -Ann vui vẻ

_Cảm ơn mọi người! -Vy cảm kích

_Mà quà của em chuẩn bị đâu Tùng? -Ann hướng Tùng hỏi

Vy cũng nhìn Tùng, chỉ thấy anh đưa ình một hộp quà nhỏ màu hồng cùng với một câu nói cụt ngủn: “Sinh nhật vui vẻ”

_Ừm...cảm ơn anh! - Vy cười nhẹ

_Thôi mọi người nhanh vào trong nhà ăn mừng thôi -Bảo lên tiếng

_Ừm, vào thôi -Tất cả đồng thanh cùng đi vào trong nhà Vy với tâm trạng thoải mái vô cùng.

Mọi người ăn mừng sinh nhật Vy rất vui vẻ. Đặc biệt là thức ăn hôm nay còn do chính tay Vy chuẩn bị nữa, rất ngon miệng.

Còn riêng Tùng thì nghĩ, bao lâu rồi mình chưa ăn món ăn cô ấy nấu nhỉ? Có lẽ từ sau cái lần đi chơi với trường về, khoảng cách giữa anh và cô ngày càng cách xa.

Khi mọi người ăn xong thì Bảo cùng mọi người ra phòng khách chơi, còn nó và Vy thì thu dọn sạch sẽ lại mọi thứ. Lúc rửa chén, nó vui vẻ trêu đùa VyVy:

_Nè, mày được ông Tú cưng quá ha! Nhớ lúc trước còn quen ổng tao cũng ko được ổng chiều đến như vậy nữa!

_Ko có đâu, mày đừng có nói bậy -Vy xấu hổ

_Mặt đỏ luôn rồi kìa -nó haha cười

_Tổ Nhi!!! -Vy hét tên con bạn

_Uầy, ko đùa nữa....-nó làm mặt xấu

Tiếng cười vang vọng khắp căn bếp làm cho Tú đi ngang qua tò mò tiến vào hỏi:

_Hai người nói chuyện gì mà vui thế?

_Sao anh ko ở phòng khách chơi với mọi người? -Vy ngạc nhiên

_Tại anh nhớ em rồi -Tú nửa đùa nửa thật nói

_Xùy, hai người vừa thôi, còn tôi đứng ở đây này! -nó bĩu môi

_Quên mất em, nói gì mà vui vẻ vậy? -Tú hỏi

_Nói xấu anh! -nó lè lưỡi

_Em muốn chết ko? Dám nói xấu anh với VyVy hả? -Vừa nói Tú vừa nhéo má nó

_Đau!!!! -Nó meo máo

_Cho em chừa -Tú hừ lạnh

_Vy à, cậu nhìn đi! -Nó cầu cứu

_Mình....-Vy khó xử

_Vịt, sao em lại cho anh ta nhéo má vậy! -Hoàng bất ngờ xuất hiện

_Em...em....-nó mau tránh ra khỏi Tú

_Cậu ghen sao? -Tú nhìn hấn nụ cười trên miệng càng sâu

_Anh cứ ở đó coi chừng tôi! Vịt, anh khát nước, mau lấy nước cho anh uống đi! -hấn trừng mắt nhìn Tú một cái

_Anh sao ko tự lấy đi chứ....-tuy nói vậy nhưng nó vẫn lau khô tay mình chạy ra rót cho hấn một ly nước

_Anh sai Nhi làm việc nhiều quá đi! -Vy nói

_Kệ anh ta đi, em ko nên nói nhiều với người đàn ghen, ko em sẽ thiệt thòi đấy! -Tú nhắc nhở

_Anh ko nghe tôi cảnh báo à? -hấn gầm nhẹ

_Em làm xong chưa, chúng ta ra chơi với mọi người đi! -Tú ngó lơ hấn ta

_Ừm cũng xong rồi -Vy trả lời

Tú nhanh dắt tay bạn gái mình đi ra ngoài trả lại ko gian yên tĩnh cho hai người kia. Ko chuồn mau thì hấn ta mà bị chọc tức thật thì chỉ có hại với mình và Vy thôi. Thà để nó ở lại chịu tội một mình còn hơn, coi như hình phạt nó dám nói xấu mình.

Nó lo lắng nhìn cái tảng băng ko thêm nói chuyện gì này giờ kia. Thiệt tình, làm gì mà ích kỉ, nhỏ nhen thế ko biết! Nó lùi một bước, giờ tay kéo kéo tay hấn làm nũng:

_Anh...còn giận hả?

_____-hấn ko trả lời

_Đừng giận nữa mà, em đâu có làm gì đâu, anh Tú với em giống như anh em vậy đó, anh đừng hiểu lầm -nó giải thích

_____-hấn vẫn ko thêm trả lời

_Nhỏ mọn, nói đi, làm gì thì anh mới tha thứ cho em đây? -nó xụ mặt

_Lại đây -hấn mở miệng nói

_Hử, anh nói gì? -nó nghe ko rõ

_Lại đây -hấn lặp lại

Nó tiến lại hấn, cần nhằn:

_Anh muốn làm gì? -nó ngược đầu nhìn hấn, mới phát hiện thì ra hấn ta rất cao to - Anh rất cao đấy.....ơ.....

Nó bị đơ rồi. Sao tự nhiên hấn lại cúi đầu ghé sát mặt mình vào mặt nó? Mặt nó lập tức xuất hiện vài vết hồng xấu hổ. Hấn ta thích thú quan sát từng nét thay đổi trên mặt nó. Cô gái ngốc!

_Anh...anh....tính.....làm....gì? -nó lắp bắp

Ngay cả bộ dạng lắp ba lắp bắp này cũng dễ thương, làm sao mà hấn nỡ giận đây. Nhẹ nhàng hôn phớt qua môi nó một cái rồi thắm thì nói:

_Tha cho em đợt này!

Nó xấu hổ ko thôi. Hấn ta thật sự hôn nó. Tuy chỉ là hôn phớt thôi nhưng cũng là hôn, ko phải sao? Ngượng quá đi!!! Nó trừng mắt nhìn hấn. Chỉ thấy hấn một chút để ý cũng ko có, còn có thể mỉm cười một cái rất tự nhiên nữa. Huhuhu, lúc đó sao nó lại có thể gật đầu chấp nhận cái tên đáng ghét này chứ?

_Bắt quả tang đang làm chuyện xấu nhá! -Ann lén lút mó đầu vào

Nó giật mình quay mặt sang liền thấy Ann đang đứng cạnh bên Bảo cười khúc khích. Cái gì? Có cả anh Bảo luôn, vậy ko phải cũng bị nhìn thấy hết rồi? Nó xấu hổ gào khóc trong lòng. Tất cả đều tại cái tên đáng ghét này gây ra. Bây giờ sao còn mặt mũi gì mà nhìn mọi người cơ chứ! Huhuhu....

_Chị ở đâu chui ra? -Hoàng khó chịu vì có người tự nhiên xông vô phá đám

_Tại thấy hai đứa lâu quá chưa ra nên xuống xem hai đứa có bị gì ko? Ai ngờ lại thấy được một màn nồng thắm vậy...-Ann cố kéo dài giọng

Càng nghe Ann nói, mặt nó càng đỏ hơn, có thể đem ra so sánh cùng với quả cà chua chín.

_Xem lén là ko tốt -hấn nói Ann như dạy bảo một đứa con nít quay sang liếc Bảo một cái nói - Còn mày nữa, ko lòi cổ bả đi còn ở đây cùng đứng chung xem kịch.

_Tại mày làm quá lộ liễu -Bảo đáp lời

Tuy lúc đó nhìn thấy cảnh này nhưng có vẻ trái tim Bảo chỉ lệch đi vài nhịp. Có thể anh đã đứng khi buông tay nó để nó tìm thấy được hạnh phúc.

_Nếu chúng ta thực sự ko ra nhanh thì mọi người sẽ kéo xuống đây hết đấy. Đến lúc đó, chuyện hai đứa chị cũng khó bảo toàn bí mật -Ann khuyên nhủ

Hoàng liếc Ann một cái rồi thô bạo nắm tay nó kéo đi. Gì chứ! Để bọn họ mà biết được thì thể nào Vịt con của hần cũng sẽ giận hần cho coi. Ann cũng theo sau hai người đó ra, trên mặt vẫn còn in đậm dấu cười.

Trong phòng khách, mọi người đang cùng yên lặng lắng nghe tiếng đàn piano phát ra từ đôi bàn tay điêu luyện của Tùng. Tiếng đàn vừa dứt cũng là lúc tiếng vỗ tay của mọi người vang lên. Nó cũng phải ca ngợi:

_Tùng anh đánh đàn rất hay, trước giờ toàn tưởng anh chỉ biết anh chơi lêu lổng thôi ko à.

_Cám ơn lời khen ngợi -Tùng thông dong mỉm cười

_Nếu mà em thích mai anh sẽ đánh cho em nghe -hần ghé sát tai nó thì thầm

_Thật ko? -Nó vui vẻ

_Thật -hần dịu dàng

_Thôi hai người đừng có sến nữa, tụi tui sắp xem ko nổi nữa rồi -Ann trêu

Nó lại lần nữa xấu hổ, lấy tay khúc vào bụng hần một cái thật đau. Hần khẽ nhướn mày khó chịu nhìn nó, còn nó thì ung dung với vẻ mặt “đáng đời anh”.

Lúc này, cái người làm nhân vật chính ngày hôm nay lại tự nhiên biến đâu mất tiêu. Hỏi ra thì mới biết được Vy lên trên phòng thay đồ nhưng mà lâu rồi cũng chưa xuống, ko biết có gì ko nữa. Tú thì mới phải ra ngoài cùng với Bảo đi mua ít đồ. Tùng thay mặt mọi người lên gọi Vy xuống.

Nói thiệt là anh tò mò ko biết căn phòng Vy trông sẽ như thế nào? Ko biết nó có giống với trong tưởng tượng của anh ko nhỉ? Tuy đã chơi thân với Bảo rất lâu rồi, cũng có đến chơi nhà Bảo nhiều lần nhưng ko bao giờ thấy Vy ở nhà. Nên lúc ở bệnh viện biết được Vy là em gái Bảo, Tùng đã thực sự giật mình. Đối với phòng ngủ cũng vậy, phòng của Bảo và Vy cách nhau qua một dãy hành lang, mà anh đến đây cũng chưa bao giờ đi qua hành lang bên phòng Vy nên việc ko phát hiện ra Vy là em gái của Bảo cũng ko có gì lạ.

Lúc anh đi đến trước phòng Vy gõ cửa nhưng lại ko có ai đáp lại nên anh đành phải tự mình mở cửa vào phòng. Tuy là ko được lịch sự cho lắm nhưng mà lỡ Vy có xảy ra chuyện gì thì sao? Khi bước vào căn phòng với sắc màu xanh dịu mát, anh cảm thấy rất thoải mái. Anh ngó xung quanh phòng tìm kiếm Vy nhưng ko thấy ai cả. Cô ấy đi đâu nhỉ?

Anh định rời khỏi phòng đi kiếm cô ở chỗ khác nhưng mà lại lướt nhìn thấy trên bàn có một khung ảnh được lau chùi rất cẩn thận. Phải biết là khung hình ấy đã làm cho anh sửng sốt một hồi. Anh thật cẩn thận xem qua bức hình trong khung ảnh ấy làm cho anh rất hoảng sợ. Trong ảnh là hình một đôi nam nữ vui cười hạnh phúc. Nhìn dưới góc hình còn in rõ ngày tháng năm chụp. Nó được chụp cách đây hơn hai năm về trước. Sẽ chẳng có gì đặc biệt cả nếu như người con trai chụp trong tấm hình ko phải là Tùng. Tại sao lại có anh trong tấm hình này? Còn nữa, tư thế hai người trong ảnh rõ ràng còn rất thân mật. Anh ko nghĩ rằng mình đã từng quen Vy trước đây. Sao có thể có chuyện này được! Đang vắt óc lên suy nghĩ cái vấn đề chết tiệt này thì đằng sau bức tường mở ra. Thì ra bức tường ấy là cánh cửa bí mật. Thật là ko nhận ra.

Vy mới thay bộ đồ khác tính nhanh chóng chạy xuống nhà tiếp đãi mọi người nhưng điều cô ko ngờ là Tùng lại đang đứng ngay trong phòng mình. Đã vậy anh ấy còn đang cầm trên tay mình khung hình chứa ảnh lúc trước hai người chụp chung. Cô sợ hãi vội chạy ra giật lại khung hình trong tay Tùng. Làm ơn đi, đừng làm cô phải khó xử nữa được ko?

Tùng thấy thái độ vội vàng, hoảng sợ của Vy thì trong lòng càng ko khỏi nghi ngờ. Có phải cô ấy đang che giấu bí mật gì ko? Cực lực đè nén tâm tình ko tốt, anh đặt câu hỏi:

_Em hãy trả lời anh, tấm hình đó là sao?

_Em.....em ko muốn nói -Vy siết chặt tay

_Thật ko muốn nói hay là đang che giấu chuyện gì? -Tùng cười lạnh

_Che giấu chuyện gì chứ! Tại vì.....vì....-Vy đắn đo

_Anh muốn biết sự thật -Tùng dồn Vy vào bước đường cùng

_Anh.....được thôi, em kể -Vy chống mắt lại nhìn

Dù sao thì cũng ko phải cô làm chuyện gì xấu xa, cô ko sợ uy hiếp của anh ta. Ko phải anh đẩy cô đi sao? Vậy thì cô ko cần nể mặt anh. Tùng đứng thẳng lưng, nghiêm túc nghe Vy nói đầu đuôi mọi chuyện. Đôi mắt Vy đờm buồn, cô cúi đầu nhìn sàn nhà, thở dài kể:

_Ngày này vào khoảng hơn hai năm trước, em đã bị người yêu đá. Bởi vì em chỉ là thể xác trong lòng anh ấy mà thôi. Anh có biết ngày hôm đấy em đã chuẩn bị rất lâu, rất lâu, vì hôm ấy cũng là sinh nhật em. Ngồi đợi anh ấy trong nhà hàng hơn ba tiếng đồng hồ, đáp lại vẫn chỉ là sự cô đơn, lạnh lẽo. Anh ấy đã ko tới. Lúc đó em đã tự an ủi bản thân mình rằng có lẽ anh bận việc gì đó nên ko thể đến được. Đến lúc chuông điện thoại reo lên, em đã rất vui mừng vì màn hình hiển thị tên anh ấy. Nhưng mà anh ấy chỉ lạnh lùng nói ra hai chữ “chia tay” vì người con gái anh yêu đã quay về. Chuyện đó đã làm rất đau khổ trong một khoảng thời gian.

Tùng sững người, chẳng lẽ chuyện cô ấy kể trong đêm cắm trại đó? Tùng nhớ lúc ấy cô nói ra trên gương mặt rất là thương tâm. Chẳng lẽ là..... Vy nhìn thấy sự nghi hoặc trên mặt Tùng, cô lại tiếp tục kể:

_Cho mãi đến mấy tháng trước gặp lại anh ấy, anh ấy cũng chẳng còn nhớ em là ai. Em biết là mình sẽ chịu tổn thương nếu như lại quay lại với anh ấy nhưng em thật sự ko kiềm lòng nổi, lại một lần nữa mắc vào vòng lẩn quẩn này. Nhưng mà lần này cũng giống như lần trước, em lại bị đá đi ko thương tiếc.....

Nghe xong câu nói này của Vy, tim Tùng như siết chặt lại.

_“Người ấy” của em....chính là anh phải ko? -Tùng nặng nề hỏi

_Phải -Vy gật đầu

_Vậy tại sao lại ko nói cho anh nghe ngay từ đầu? -Tùng khê trách

_Nói anh nghe? Vậy anh sẽ yêu em sao? -Vy hỏi

Tùng im lặng ko trả lời. Chính anh trong lòng còn đang rối bời, làm sao có thể biết được câu trả lời. Nhưng mà anh sẽ yêu cô sao? Anh cũng ko biết. Chuyện này xảy ra quá bất ngờ. Anh ko thể nào ngay lập tức chấp nhận nổi một chuyện lớn như thế này.

_Em đã từng xem qua một bộ phim. Nữ nhân vật chính là một cô gái cực kì ngốc nghếch đem lòng đi yêu nam nhân vật chính là một thiên tài. Cô ấy rất kiên trì, theo đuổi nam chính suốt ba năm cấp ba rồi lên đại học. Quả nhiên là trời ko phụ lòng người, cuối cùng nam chính cũng đã đồng ý cô ấy, họ sống hạnh phúc bên nhau trọn đời. Lúc đó em còn thực sự nghĩ rằng mình sẽ giống như cô ấy, sẽ cảm hoá được người con trai ko yêu mình, dù là một năm, hai năm hay là mười năm thì tin chắc là người ấy sẽ cảm động. Nhưng mà em nhận ra sự thật rằng, em ko phải là nữ chính ngốc nghếch, mà anh cũng chẳng phải là nam chính thiên tài, cho nên chúng ta ko thể nào có kết quả. Bởi vì em là một cô gái rất kiêu ngạo, cứng đầu, cũng có lòng tự tôn của riêng mình, cũng biết đau là gì cho nên em sẽ ko lại tiếp tục tự đi giày vò bản thân mình. Có lẽ như vậy mới thực sự tốt cho cả hai -Vy mở miệng nói

_Em....thật nghĩ như vậy sao? -Tùng thấy khó chịu khi nghe Vy nói vậy

_Đúng vậy -Vy trả lời

Hai người ko nói gì nữa, chỉ im lặng nhìn nhau. Ko khí rơi vào trầm mặc, khó xử.

Tùng ko nghĩ rằng chuyện sẽ phức tạp như vậy. Nếu đây là tất cả sự thật thì ko phải là anh đã làm tổn thương cô quá nhiều sao? Anh....thể nhưng lại quên mất sự tồn tại của cô. Ngày này ba năm trước, anh chính là đang mừng rỡ, hạnh phúc. Hôm đó là ngày Ann bay về thăm mọi người. Anh đã ở bên Ann nguyên ngày hôm đó, ko nghĩ tới cũng đang có một người con gái đang chờ đợi anh ở nhà hàng. Sau đó còn nhẫn tâm nói chia tay với cô ấy. Sau này lúc gặp lại nhau, anh lại một lần nữa đẩy cô ra xa vì bản tính ích kỷ của mình. Anh rốt cuộc là đối với cô như thế nào đây? Là yêu thích hay chỉ là vui đùa thoáng qua? Anh thực sự muốn làm rõ chuyện này. Đang tính hỏi chuyện cô ấy thì ko ngờ cửa phòng lại bất ngờ bị mở ra.

_Vy, em xong chưa? Chúng ta xuống chơi với mọi người đi -Tú xông vô

Khi Tú nhìn kĩ thì trong phòng cũng đang có một người nữa. Sao Tùng lại ở đây?

Ừm....em xong rồi, chúng ta xuống thôi -Vy hướng Tú chạy đến, kéo anh cùng nhanh xuống dưới bỏ lại Tùng một mình ở lại trên phòng

Cô ấy bỏ anh một mình? Ha, cô ấy thực sự đã bỏ lại anh một mình. Chỉ vì ko muốn gây hiểu lầm cho Tú sao? Thật sự là khó chịu. Nhưng mà ko phải chính tay anh đã đẩy cô ra xa sao?

Cuối cùng mọi người chơi rất vui vẻ đến tận lúc buổi tiệc tàn. Người thông minh như Bảo rất nhanh nhận ra sự ko thích hợp của Tùng và Vy. Hình như hai người này lại bắt đầu chiến tranh lạnh sao? Thật là.....

"Em, quên anh đi vậy em nhé.

Rồi đứng lên ngoảnh đi bước ra

bỏ em ngồi lặng lẽ.

~Từ phía sau thấy anh dứt khoát
lắm.

Nhưng sự thật chẳng như vậy.

Vì em hiểu anh bao giờ.

`Mà em lại nghĩ anh quyết tâm ?

Chia tay em, thật ra .. là anh đã

Đã bao ngày đêm nghĩ cách để em
chấp nhận rời xa.

Còn hơn ngày qua ngày biết em ở
bên cạnh ai chẳng ngại ngần.

Anh đây rất đổi ân hận...

Chẳng thể có những thứ em cần

Vì chẳng hạnh phúc nên rời xa

Mỗi người một ngã

Phải chăng thói quen luôn cần một
người thứ ba?

Để em hạnh phúc bên người ta

Chẳng sao đâu mà

Tự sâu thấy nhau như người xa lạ

Đôi khi anh cần em ra đi

Bên nhau chi, rồi cũng phải phân
li

Bên nhau chưa lâu cho nên bao u
sầu

Bên nhau chưa lâu cho lại như lúc
đầu

Buông tay xa nhau nhưng lòng vẫn
yêu
Đôi khi chẳng cần phải bên nhau
Xa nhau để rồi lại thương đau
Bên nhau chưa lâu cho nên bao u
sầu
Bên nhau chưa lâu cho lại như lúc
đầu
Buông tay xa nhau mặc cho ai thấu
hiểu
Ta nên thôi nhau từ lâu mới phải
Vì kể ra chúng ta đã từ lâu chẳng
là của nhau
Từ lúc anh biết yêu, biết thương
nhớ
Anh tự nhủ với lòng mình
Là em có yêu không vậy
Mà em đối xử thế này đây ?
Vì chẳng hạnh phúc nên rời xa
Mỗi người một ngã
Phải chẳng thói quen luôn cần một
người thứ ba?
Để em hạnh phúc bên người ta
Chẳng sao đâu mà
Tự sâu thấy nhau như người xa lạ.
Đừng yêu một lúc hai người nhé
Nếu anh chọn nhé
Thì anh sẽ khuyên em để người ta
chở che
Đừng dùng hạnh phúc bên người
ta
Ở bên anh mà
Tại sao ánh mắt đượm buồn
Cảm xúc dâng trào.. tay gạt nước
mắt.”

Nên trân trọng những thứ ngay trước mắt đừng để đến lúc bạn đánh mất nó rồi mới cảm thấy hối hận...

25. Chap 36

Từ lúc biết được sự thật, Tùng lâm vào tình trạng buồn rầu, bỏ bê mọi việc. Hôm nay cũng vậy, Tùng ko những ko đi học mà liên lạc cũng ko được. May mà Ann đã chủ động đi tìm Tùng để nghe lời giải thích. Cậu nhóc này vẫn như năm xưa, gặp phải chuyện ko giải quyết được là quay mặt trốn tránh. Thật ko thể biết được khi nào thì Tùng mới có thể thoát khỏi bức tường do chính mình xây đây?

Cái “bức tường” xấu xí kia thực chất vẫn còn ẩn sâu trong lòng Tùng. Ngoài mặt thì luôn cười nói vui vẻ, giả bộ hào hoa, lãng nhăng cái gì chứ! Chỉ là luôn muốn cho người khác thấy sự tồn tại của mình mà thôi.

Sự thật là Tùng chỉ là con riêng, mãi đến năm 7 tuổi mới biết được. Lúc đó, mẹ Tùng thật sự rất kích động. Bà ko ngờ rằng người đàn ông mở miệng nói yêu mình lại là chồng của người ta. Đau lòng vì sự phản bội, thần kinh của bà trở nên ko ổn định, sức khoẻ ngày càng yếu dần, sống thêm được vài năm rồi mất. Đến lúc chết, bà ấy vẫn luôn nghĩ đến người đàn ông phản bội kia. Ba Tùng vì sợ chuyện mẹ Tùng mất sẽ ảnh hưởng đến Tùng nên đã mang cậu về sống chung với mình và vợ. Từ đó, Tùng sống trong thế giới của riêng mình. May mà lúc đó Tùng quen được Ann, cô đã giúp anh đứng dậy nhưng mà “bức tường” kì thực vẫn còn tồn tại trong lòng Tùng chưa được xóa bỏ.

Vợ của ba Tùng là một người phụ nữ rất xinh đẹp, nhưng mà bà lại ko thể sinh con được. Đối với Tùng, tuy là con riêng do người phụ nữ bên ngoài của chồng sinh ra nhưng bà ko hề ghét bỏ, ngược lại còn rất thương yêu Tùng. Anh cũng ko có ghét bỏ bà ấy, còn rất đồng cảm cho bà. Bởi vì bà cũng đã đủ đau khổ rồi. Bị chồng mình phản bội, đã vậy còn phải nuôi luôn con riêng của chồng, bà thật sự rất dửng dưng. Chỉ vì một người đàn ông bội bạc mà đã khiến cho hai người phụ nữ phải đau khổ. Vì thế, mối quan hệ của Tùng và ba trở nên bất hòa. Tùng thay đổi, trở nên ăn chơi, quậy phá. Luôn làm ra những chuyện khiến cho người khác phải nhức đầu.

Ann đi đến trước cửa nhà Tùng, nhanh chóng lật lật tấm thảm dưới chân lên liền tìm thấy chìa phòng dự phòng mở cửa chạy vào. Một mùi hôi thối nhanh chóng xông vào mũi của Ann. Rốt cuộc mình có vào nhầm nhà ko đây?

_Tùng! Em ở đâu vậy? -Ann bịt mũi nói

Ko có một tiếng trả lời. Cái gì đây chứ! Thằng nhóc này thiệt là, biến nhà ở thành chuồng heo luôn rồi. Tìm kiếm xung quanh nhà một vòng, Ann vẫn ko tìm thấy bóng người của Tùng đâu. Gần như tuyệt vọng muốn bỏ cuộc thì Ann lại nghe thấy có tiếng động phát ra ở cuối hành lang. Mò theo tiếng động đó, Ann tìm đến một căn phòng khá cũ, có lẽ đã lâu ko được dọn dẹp. Trong một góc của căn phòng, bóng dáng Tùng dần lộ lộ trước mắt Ann. Mới mấy ngày ko gặp sao mà cậu ta lại trông đến cực kì thê thảm thế kia. Thiệt là ko biết chuyện gì nữa đây?

_Nè, nè...dậy đi! -Ann đến lay Tùng dậy

_Um...-Tùng mở mắt mở đôi mắt đỏ ngầu

_Tỉnh chưa? Có cần chị kêu người vác em dậy ko? -Ann nói lớn khi thấy Tùng chỉ mở mắt liếc cô một cái rồi nhắm nghiền lại

_Chị ồn ào quá! Hôm nay em ko muốn tiếp khách, chị về đi -Giọng Tùng khàn khàn

_Dám nói với chị kiểu đó à? Xảy ra chuyện gì mà lại như vậy hả? -Ann tức giận hỏi

_Cô ấy bây giờ thực sự rất ghét em.....-Tùng khó chịu

_Ai? Nói cho rõ cái coi! -Ann nóng nảy

_.....-Tùng im lặng ko trả lời

_Lẽ nào là....-Ann đoán thử

_Đúng như suy nghĩ của chị đấy! -Tùng thờ dãi

_Nhưng mà ko phải hôm sinh nhật vẫn còn bình thường sao? Lại có chuyện gì nữa? -Ann thúc giục

_Cô ấy.....cách đây hơn hai năm, cô ấy chính là bạn gái của em, nhưng mà em.....thế nhưng lại quên đi sự tồn tại của cô ấy -Tùng vò đầu

_Cái gì!!! Em thật sự là đáng bị ghét! -Ann bất bình

Đúng là ngu ngốc! Vy là một cô gái rất tốt và cũng ko ngờ là lúc trước đã từng là bạn gái Tùng. Cái thằng nhóc ngu ngốc! Cho đáng đời, ai biểu đối xử độc ác với người ta chi?

_Vây...Vy nó nói nó ghét em sao? -Ann kiềm chế cơn giận hỏi

_Ko....nhưng mà chị nghĩ cô ấy sẽ ko ghét em sao khi mà nhiều lần em đã làm tổn thương cô ấy? -Tùng buồn rầu nói

_.....-Ann cũng ko biết trả lời làm sao

_Thôi.....em muốn im lặng, chị về đi -Tùng đứng lên lảo đảo ra khỏi phòng

Thấy Tùng đã ra khỏi phòng, Ann vội đuổi theo.

_Nhưng chẳng lẽ lúc gặp lại em Vy ko nói gì sao? -Ann nói lớn

Tùng dừng bước. Thở dài một hơi, Tùng đau lòng nói:

_Cũng ko phải là ko nói....cô ấy đã để lại tín hiệu cho em.....chỉ là lúc đó em ko suy nghĩ nhiều như vậy....

_Tín hiệu? -Ann thắc mắc

_Có lần cô ấy đã tặng cho em một khung ảnh, trong ảnh là hình cô ấy cười rất tươi, em nghĩ rằng cô ấy....

_Giống với những người con gái khác sao? -Ann ngắt lời

_Đúng vậy...em nghĩ cô ấy cũng chỉ bị vẻ ngoài của em mê hoặc mà thôi, có lẽ là cô ấy cũng sẽ như những người con gái khác, bắt buộc em chỉ nghĩ đến cô ấy, còn nghĩ cô ấy âm mưu, ích kỉ. Nhưng mà đó cũng ko hẳn chỉ là một khung hình, đằng sau tấm hình ấy là ảnh của em chụp cùng cô ấy rất vui vẻ, mãi đến mấy ngày trước khi em mở khung hình ra mới biết chuyện này...thì ra cô ấy đã đưa chiếc chìa khóa ra ngay trước mắt em mà em lại quá xem thường sự tồn tại của nó thôi -Tùng nói xong cũng xoay người bước tiếp

_Còn Bảo thì sao....chẳng lẽ nó cũng ko nói gì với em? -Ann nghi hoặc hỏi

_Vụ này, Bảo đã hứa với Vy sẽ kín miệng, mãi cho đến mấy hôm trước em hẹn Bảo nói chuyện, cậu ta mới nói rõ ra -Tùng mệt mỏi trả lời

_Vây Bảo nó có nói với em suy nghĩ của Vy ko hả? -Ann sốt ruột

_Có...chỉ là cậu ấy ko muốn em một lần nữa lại làm đau khổ Vy -Tùng khó khăn mở miệng

_Là....sao? Em nên kể rõ ra mọi việc xem nào! -Ann chống nạnh nói

Tùng hít sâu một hơi rồi khàn khàn giọng mà kể cho Ann nghe.

”Tại một phòng tập boxing, có hai người con trai đang đứng đối diện nhau, sắc mặt trông rất khó coi. Bảo nhìn thẳng mắt bạn mình, tự nhiên hôm nay hẹn mình ra đây, đánh cũng đánh rồi. Mà tự nhiên hôm nay lại đánh rất mạnh, giống như là để trút giận, xong rồi còn làm nguyên cái mặt lạnh nhìn mình, ko biết lại bị điên cái gì đây.

_Mày gọi tao ra đây có chuyện gì hả? -quẹt đi mồ hôi trên trán, Bảo liếc Tùng hỏi

Tùng nhìn bạn thân lâu năm một cái, ko trả lời câu hỏi mà lại đi đến chỗ ghé nghỉ ngồi xuống uống nước. Thái độ hờ hững này của Bảo thực sự làm bùng nổ cơn giận của Bảo.

_Nếu mày thực sự ko có chuyện gì thì tao đi về! Biết vậy tao ko chạy ra đây để mày trút giận!

Bảo cầm lấy balô xoay người bỏ đi. Đi được đến gần cửa thì cái tên cả ngày mặt lạnh lại bất ngờ lên tiếng.

_Mày....biết chuyện tao và Vy phải ko? -Tùng ghé người sát vào tường, nghiêng đầu về phía Bảo hỏi

_Chuyện gì? -Bảo quay đầu lại nhìn thẳng bạn

_Thì là...chuyện tình cảm trước đây giữa tao và em gái mày -Tùng chậm rãi nói

_“Tình cảm trước đây” ? -Bảo nhíu mi hỏi lại

_Là chuyện cách đây hơn hai năm, hẳn là mày biết mà phải ko? -Tùng cười nhạt hỏi

_.....phải, tao đã biết nhưng mà....Vy nó ko cho tao nói ra -Bảo trả lời

_Vậy mà mày cũng đồng ý cho Vy tiếp tục quay lại theo đuổi tao sao? -Tùng châm chọc

_Thực ra thì.....tao thật sự chẳng muốn nó quay lại với mày. Tổn thương mà nó phải nhận, người làm anh như tao thật ko đành lòng nhìn nó lại tiếp tục sa vào cái hố đó lần nữa -Bảo đau lòng nói

_Vậy thì...tại sao mày lại ko ngăn cô ấy chứ! -Tùng hét lớn

_Mày hét cái gì! Mày tưởng tao ko nghĩ đến việc đó sao? Chỉ là con Vy rất cứng đầu, nó ko dễ từ bỏ quyết định của mình -Bảo cũng rất tức giận

_.....

Bảo thấy Tùng im lặng, thở dài tiếp tục nói:

_Vy nó cũng nói với tao, cho dù là lần này có thất bại đi chăng nữa thì nó cũng ko oán trách ai. Nó chỉ muốn nhận được từ mày một chút tình cảm mà thôi. Nó cũng ko dám tham lam đòi mày nhiều, nhưng mà...mày có để tâm sao? -Bảo lên án Tùng

_.....

_Mày có lẽ là ko biết đi nhưng mà con Vy nhà tao nó là thực tâm thích mày. Ngay lần đầu tiên khi nó nhìn thấy ảnh chụp mày trong điện thoại tao thì nó đã bắt đầu yêu mến mày. Tao đã la nó ngây thơ, nói rằng mày sẽ ko thích nó, bởi vì tao biết trong lòng mày trước nay chỉ có chị Ann thôi. Nhưng con bé rất cứng đầu. Nó đã thành công tiếp cận mày nhưng mà ko lâu sau đó mày đã đá con bé -Bảo đau lòng cho em gái mình

Nghe Bảo kể, Tùng hình như cũng nhớ ra vài chuyện. Nhớ lại cách đây hơn hai năm, lúc đó Vy và Tùng ko cùng học trong một trường. Mà trường của Vy chỉ cách trường Tùng có một con hẻm. Đúng lúc ngày hôm đó anh đi ngang qua con hẻm đó, tình cờ lại bắt gặp được một cảnh tượng khiến cho anh phải giật mình. Khoảng hai ba thằng con trai đang quỳ gối dưới chân một đứa con gái xin tha mạng. Mặt mũi tụi nó bầm dập trông rất thê thảm. Còn cô gái kia vẫn đứng đó, xinh đẹp như một đóa hoa mới nở, môi khẽ nhếch lên một nụ cười đầy châm chọc. Cậu nói mà cô ấy nói làm anh rất chấn động.

Cô ấy nói: “Nếu mà để cô ấy còn bắt gặp bọn họ đến chấn lột bạn học của mình thì sẽ ko chỉ bị thê thắmm như hôm nay mà còn có thể là ko còn nhìn đến ánh sáng ngày mai”. Một cô gái rất thú vị, Tùng thầm đánh giá. Lúc xoay người, khi cô ấy nhìn thấy anh, trên mặt hiện lên vài tia hoảng hốt nhưng lại nhanh được giấu kĩ. Tùng cũng rất tự nhiên bước ra làm quen. Thì ra cô nhóc này tên là VyVy, tên rất đẹp. Sau đó một thời gian thì họ chính thức quen nhau. Tưởng đây là hạnh phúc rồi nhưng mà đến khi anh nghe đến việc Ann quay về thì ko tự giác lại làm ra những chuyện tổn thương đến Vy. Ko những thế mà còn quên đi luôn sự tồn tại của cô, mới gây ra những đáng tiếc như hôm nay.

_Chuyện này....tao nghĩ là nó đã đủ làm cho Vy đau khổ cùng tuyệt vọng rồi...tao ko mong sau này nó sẽ đau khổ nữa....mong mày sau này sẽ ko làm phiền đến em gái tao -Bảo lên tiếng cắt đứt suy nghĩ của Tùng

_Ý mày là sao? -Tùng nhíu mày hỏi

_Vy nó là em gái tao, tao ko muốn mày lại đến làm tổn thương nó nữa. Hai lần là đã đủ, chính ra ngay từ khi nó bắt đầu theo đuổi lại mày tao nên cứng rắn phản đối để nó ko khổ sở đến thương tích đây mình như bây giờ. Mày là anh em tốt của tao, tao mong mày cũng sẽ thực lòng muốn cho Vy được hạnh phúc -Bảo nói lên suy nghĩ của mình

Tùng trầm ngâm lúc lâu rồi chỉ nói một câu “Tao đã hiểu” rồi đứng lên xoay người bỏ đi. Tại sao đến giờ này anh mới nhận ra sự tồn tại của Vy? Tại sao giờ anh lại có cảm giác dần vật, đau khổ? Có lẽ là anh đã sai rồi đi....”

_Vậy là em định bỏ cuộc sao? Chỉ vì sự yếu đuối của em? -Ann đuổi theo

_Cô ấy rất hạnh phúc khi ở bên Tú, em nghĩ ko nên phá hỏng mối quan hệ đó...

_Em nghĩ mình như vậy là cao thượng sao? Em vẫn ko thay đổi, rất ích kỉ, sao em lại ko nghĩ đến người khác mà lại chỉ nghĩ cho bản thân mình? Em thực chất chỉ đang trốn tránh mà thôi! -Ann tức giận chỉ trích

_“Trốn tránh” ý chị là sao? -Tùng nhún mày quay đầu lại hỏi Ann

_Em biết chị nói gì mà! “Bóng ma” đó trong lòng vẫn chưa biến mất phải ko? Em nên thật lòng với mình một chút -Ann khuyên

_Em ko biết chị đang nói gì nữa. Em rất mệt, chị nên về đi thì hơn -Tùng đuổi khách

_Tùng! Em đừng dùng thái độ đó với chị. Rõ ràng em cũng rất thích cô bé, tại sao lại ép mình ko được nghĩ đến cô ấy? -Ann đau lòng khi nhìn thấy Tùng tiêu tụy đến như vậy

_Em....em ko thích cô ấy! Người em thích là chị -Tùng nắm chặt lấy bắp vai Ann hét lên

Tuy rất khó chịu khi bị Tùng đột ngột nắm chặt lấy bắp vai mình làm Ann rất đau nhưng suy cho cùng chuyện này cũng liên quan đến mình, nhất định phải giải quyết cho xong.

_Em ko thích chị, em chỉ là nghĩ chị giống với người mẹ quá cố của em mà thôi....Nếu em thật sự ko thích Vy thì giờ này hẳn em ko đau khổ, tiêu tụy như vậy -Ann nói

Tùng buông thõng hai tay xuống. Ann nói có đúng ko? Tại sao anh lại hành động như một kẻ thất tình như vậy? Chẳng lẽ anh thật sự đã thích Vy? Anh mệt mỏi đi đến chiếc ghế sofa nằm dài xuống. Anh ko muốn suy nghĩ nữa, thực sự là rất đau đầu.

_Em ko muốn theo đuổi lại Vy sao? -Ann đi đến một bên ghế

_.....

_Đừng nói chị ko giúp đỡ! Chị giúp em một tay, có chịu ko?

_Giúp? Chị muốn làm gì? -Tùng cuối cùng cũng để ý đến Ann

_Hừ, cuối cùng thì đã muốn nói chuyện rồi hả? -Ann châm chọc

_Ko muốn thì thôi!

_Được rồi, nếu muốn thì chị sẽ giúp em tách Vy ra khỏi Tú, chị vốn vẫn ko vừa mắt hai người đấy -Ann vui vẻ

_Ko được! Em ko muốn phá hoại hạnh phúc của Vy -Tùng nói

_Cái đó mà là hạnh phúc sao? Cái đó gọi là tự lừa dối bản thân thì có! Trực giác của phụ nữ rất đúng, chị thấy Vy vẫn còn tình cảm với em -Ann tức giận

_Thật sao? -Tùng bật dậy

_Xem em kia, hốt hoảng thế mà còn bảo ko thích con nhà người ta -Ann buồn cười

_Em....nhưng chị chắc cô ấy vẫn còn thích em chứ? -Tùng hỏi

_Sao mọi lần thấy em cư xử khôn ngoan lắm mà, sao lần này lại ngu ngốc thế! Nhìn ko ra sao, Vy nó thực sự còn rất thích em -Ann thật muốn xem trong đầu Tùng chứa gì

_Vậy chị muốn làm gì?

_Chị đợi câu nói này lâu lắm rồi đấy! Làm như thế này.....

Hai người cùng nhau tìm cách theo đuổi lại Vy. Tốt nhất vẫn là ko nên dễ dàng cho Tùng quay lại với Vy sớm. Ai kêu dám làm cho Vy thương tâm nhiều như thế? Vẫn là giúp hai phần ba, còn lại để cho tên này tự đi giải quyết lỗi lầm của mình. Ann âm thầm đặc ý trong lòng. Đợt này xem Tùng còn dám ko để ý đến sự có mặt của Vy hay ko? Làm cho con gái người ta đau khổ như thế thì phải trả giá một tí cũng ko xem là gì phải ko?

Trong một căn hộ hiện đại cao cấp của tòa nhà Onew, bắt gặp lấy hình ảnh một cô gái có thân hình nhỏ nhắn đang tích cực dọn dẹp đồ đạc lộn xộn trong nhà, còn chàng trai thì lại đang nhàn nhã ngồi rung đùi trên ghế sofa. Thấy cô gái làm việc đến người toàn mồ hôi, chàng trai đau lòng mà lên tiếng nói:

_Nè Vịt, ko mệt sao? Em làm mấy tiếng đồng hồ rồi đó!

_Ừm cũng mệt một tí, hay là anh đói bụng rồi, em dọn cơm nha? -nó quay đầu hỏi

_Vậy cũng được, nhưng mà anh muốn ăn cùng với em cơ -hắn ta ko biết khi nào thì đã đi ngay sau lưng nó

_Nhưng mà em còn chưa xong mà....-nó khó xử

Từ lúc hai người chính thức quen nhau thì việc làm của nó cũng giảm đi một nửa. Hắn nói ko nhớ đem nó ra bóc lột. Nói như vậy nhưng nó vẫn cảm thấy mình cũng nhận tiền thì phải làm việc siêng năng, ko thì căn nhà này sẽ bị loạn cả lên mất.

_Ko cần làm nữa, vậy là sạch rồi, mau vô dọn cơm ra ăn đi -hắn nhẹ ôm choàng lấy nó từ phía sau

Cảm nhận được vòng tay ấm áp bao lấy mình, nó vui vẻ cười một cái. Hắn càng ngày càng trẻ con.

_Được rồi, buông em ra thì em mới dọn cơm được chứ! -Nó đỏ mặt nói

_Ừm...-hắn ko nỡ buông tay nhưng mà vẫn rất biết nghe lời

_Cái đồng hồ này dọn dùm em đi! -Nó chỉ vào đồng hồ rồi nhanh người xoay vào bếp

Nhìn bóng lưng nhỏ nhắn của nó, miệng hắn bất giác nở nụ cười ấm áp. Nhanh chóng dọn lại đồng hồ mà nó nói, hắn thật muốn nhanh chạy vào bếp cùng ăn cơm với nó. Món ăn nó nấu rất rất hợp khẩu vị của hắn. Nhớ lại quãng thời gian ngắn mà nó bỏ đi, đúng thực sự là tội cho cái dạ dày của hắn mà. Đang lúc suy nghĩ lung tung thì “xoảng” một cái từ trong bếp vọng ra làm hắn lo lắng vội vàng bỏ hết mọi thứ chạy vô xem.

_Sao thế? Sao lại làm vỡ chén vậy? -hắn nhìn những mảnh vỡ dưới sàn, cau mày hỏi

_Em....em hơi bất cẩn, để em dọn -nó ấp úng trả lời

Lúc này ko hiểu vì sao mà đầu nó trở nên choáng váng, tay chân bủn rủn, vì thế mà nó mới lỡ tay làm vỡ cái chén ăn cơm. Đạo này tình trạng này hay thường xảy ra. Có lẽ là do áp lực gần đây quá nhiều nên ảnh hưởng đến sức khỏe.

_A! -nó ko để ý nên đã quệt ngón tay mình vào miếng sành làm chảy máu

_Sao hậu đậu thế! -Hắn lớn tiếng cầm lấy tay nó xem

Bị chảy máu tay cũng đâu phải nó cố ý đâu, làm gì mà hắn ta có thể lớn tiếng như vậy với nó. Vậy nên là nó trưng nguyên cái bộ mặt uất ức nhìn chằm chằm hắn.

Cái biểu tình giận dữ của nó làm cho lòng hắn dịu đi một nửa. Vốn là có một đôi mắt to tròn giờ đây còn thêm ầm ầm vài giọt nước mắt, trông nó vô tội vô cùng.

_Được rồi, còn đau ko? -Hắn thổi nhẹ vào vết thương

_Còn, nhưng mà cũng đỡ rồi...-nó chu mỏ

Hắn cười nhẹ một cái. Bộ dáng nhõng nhẽo cũng rất là đáng yêu. Đứng dậy đi ra chỗ tủ thuốc lấy miếng băng keo cá nhân rồi vòng lại cầm tay nó lên mà băng. Nhìn hắn tỉ mỉ băng ỉnh làm nó cảm thấy cảnh này rất quen, hình như là.....ha...hahaha...

_Em cười cái gì? -hắn thấy bộ dạng nó cười như là bị ma nhập làm cho hắn cảm thấy ớn lạnh

_Ko có.....ko.....hahaha.....-nó cười vui vẻ

_Ko được cười nữa, nói rõ ràng tí nào -hắn nghiêm mặt

_Hự....thì em nhớ lúc trước ở trong rừng cũng băng bó cho em một lần, bộ dạng ấy giống hệt bây giờ, làm cho em rất mắc cười -nó ngoan ngoãn trả lời

_Buồn cười vậy sao? Làm mình bị thương vậy mà còn cười được -Hắn ko vui nói

_Xùy, ko phải là anh đang ở bên cạnh em sao? Lúc nào bị thương là có anh băng bó rồi -nó hí hửng

_Hừ, vậy mà cũng nói cho được! -Hắn bó tay với suy nghĩ của nó

_Tất nhiên rồi! Anh ko phải bạn trai tuyệt vời nhất sao, cho nên sau này em quyết định bị thương thật nhiều lần để lúc đó anh sẽ ở bên băng bó em -nó nịnh bợ

_Vịt con, hình như là chỉ có mỗi mình anh thích em thôi, còn em thì lại muốn hành hạ tinh thần anh mà -nếu mà lúc nào nó cũng để mình bị thương thì chắc hẳn sẽ bị bệnh tim mà chết sớm mất

_Sau này mà có xảy ra chuyện gì đi chăng nữa thì anh cũng phải nhất định ở bên em đó! -nó tự nhiên nghiêm túc nói

_Vậy anh là gì trong lòng em đây? -hắn hỏi

_Là.....là băng keo cá nhân của riêng em, là băng keo chỉ ột mình em xài, ko có băng keo như anh ở bên thì vết thương của em sẽ lâu lành, vậy nên anh chính là băng keo cá nhân độc quyền dính lấy em cả đời! -nó ngọt ngào cười

_Anh thật đáng thương, chỉ được bạn gái mình coi là băng keo cá nhân thôi, làm mất phẩm giá thượng hạng của anh quá mà -hắn giả bộ ai oán nói

_Hìhì, anh bây giờ trông rất là đáng yêu! -nó nháy mắt tinh nghịch

_Vịt, em có biết là con trai rất ghét nghe nói mình “dễ thương” ko hả? -hắn cười cười nhìn nó

_Ách....cái này cũng có nữa sao? -nó nhăn mày

Vừa nói xong, nó nhẹ hôn phớt qua má hắn một cái, thăm thì nói:

_Nhưng mà em thích anh đáng yêu như vậy!

_Em đang trêu chọc anh sao? -tuy nói vậy nhưng miệng hắn đã cười rộng đến tận mang tai rồi

Nó bỏ qua câu hỏi của hắn mà tiếp tục chạy nhanh dọn cơm ra ăn. Nếu mà còn chọc hắn nữa nguy rằng tí nữa nó khó giữ được mạng nhỏ này. Hắn cũng ko chọc nữa, nghiêm túc dọn lại những mảnh vỡ chén trên sàn nếu ko tí nữa lại ko may đạp phải.

Cuộc sống của hai người cũng trôi qua rất bình lặng. Sống yên ổn và hạnh phúc từng ngày. Tuy nhiều lúc giận dỗi nhau thì hai người cũng ko giận quá lâu, cùng lắm là nửa ngày. Họ đang cùng nhau trải qua những tháng ngày ngọt ngào và hạnh phúc.....

26. Chap 37 + 38

Chap 37

Kế hoạch theo đuổi VyVy của Tùng đã bắt đầu được triển khai. Nói thì dễ làm thì khó. Ai mà biết được Vy, người con gái thích Tùng suốt hơn hai năm, vậy mà chỉ có mấy tháng thôi đã nói là ko thích anh nữa. Lại còn trước mặt anh tay trong tay, cười nói vui vẻ với cái tên Tú kia. Thì một phần lỗi cũng là do mình

nhưng mà Tùng vẫn hận nghiêng rằng nghiêng lợi khi mà thấy một màn như vậy. Đây có lẽ là lần của gái tệ nhất của Tùng.

Vy ko những ko đếm xỉa đến hành động quyết chí theo đuổi mình lại của Tùng mà còn trưng ra nguyên cái biểu cảm lạnh như băng, khiến cho anh rất khổ sở. Tú nghe chuyện Tùng muốn theo đuổi Vy lại còn tuyên bố chính thức cạnh tranh công bằng với mình, phần nộ đến đen cả mặt. Tên Tùng đáng chết này! Nhất định việc này tôi sẽ ko dễ dàng cho cậu toại nguyện.

_Vy, đây là món em thích, anh còn đặc biệt dậy sớm làm cho em! -Tùng đặt trước Vy một hộp mỳ ý

Vy cũng đã quen với việc này. Ko biết Tùng bị cái gì nhập mà sau khi đi học trở lại liền công khai tuyên bố theo đuổi mình. Giật mình hơn nữa là Tùng còn rất ân cần với mình. Chẳng hạn như nấu những món ăn ko rõ hình dạng mang đến inh ăn hay là sẽ tranh thủ những thời gian rảnh chạy đến tìm mình. Điều này làm phiền Vy muốn chết. Rõ ràng là chia tay rồi nha, còn chính thức là bị đá hai lần. Mà Tùng còn là người nói mình nên chấp nhận Tú, bây giờ lại chạy lại theo đuổi mình, vậy Tú vứt ở đâu? Khẽ lấy tay xoa xoa thái dương, Vy chậm rãi mở miệng nói:

_Anh Tùng à....anh bị làm sao vậy? Ko giống với anh trước đây, anh rốt cuộc muốn như thế nào?

_Anh.....chuyện trước đây ko nhận ra em, tùy tiện đẩy em cho Tú là anh ko đúng nhưng mà anh lại nhận ra anh rất khó chịu khi thấy em cười nói với Tú. Anh biết như vậy là rất ích kỉ, nhưng anh cũng dần nhận ra một điều....thì ra là trong lòng anh sớm đã có em, anh muốn....-Tùng đang định nói tiếp thì Vy đã kịp ngắt lời

_Anh Tùng! Em ko muốn anh nói chuyện này nữa, em mong anh hiểu hiện giờ em là bạn gái của anh Tú -Vy nghiêm túc nói

_Ko nên như thế, em vẫn luôn thích anh mà! -Tùng nắm chặt vai Vy

_Đúng! Em đã rất thích anh, mong một ngày nào đó anh cũng thích em nhưng mà lúc ấy anh lại luôn ngó lơ em. Đến lúc em buông tay thì sao anh lại tìm cách níu lại hả? -Vy vùng mình ra khỏi tay Tùng

_____-Tùng ko biết phản bác làm sao vì điều Vy nói đều là sự thật

Vy thấy Tùng ko nói gì nữa cũng bình tĩnh hơn, hít một hơi thật sâu rồi xoay người bỏ đi. Vy ko muốn ở lại đây, ko muốn ở bên người luôn làm cô đau khổ nữa. Vy rất sợ vết thương vừa mới lành lại rách ra lần nữa. Tùng thấy Vy bỏ đi chỉ có thể bất lực gọi:

_Vy....quay lại đi....

Khẽ dừng bước nhưng Vy ko quay đầu lại, chỉ mấp máy môi nói một câu rồi thẳng thắn mà đi nhanh ko quay đầu lại.

_Thật xin lỗi!

Tùng như chôn chân tại chỗ. “Xin lỗi” ? Ko! Người xin lỗi ko phải là em mà là anh mới đúng. Anh xin lỗi em vì trước đây đã ko biết trân trọng đến sự tồn tại của em. Thật xin lỗi em, VyVy. Nhưng mà những lời này Tùng lại ko có dũng khí nói ra.

Nhưng Tùng sẽ ko dễ dàng bỏ cuộc đâu. Anh nhất làm thay đổi tâm ý của Vy. Bàn tay nắm chặt thành nắm đấm, trong con mắt sâu thẳm của Tùng hiện lên một tia cương quyết.

Nó vừa mới nhận được bằng điểm. Thành tích học tập của nó đã được cải thiện theo hướng tích cực. Nó rất muốn khoe điều này với ba nó nên cuối tuần rảnh rồi nó liền xin hẵn nghỉ hẵn một ngày rồi bắt xe đi đến nghĩa trang. Lâu rồi ko đến thăm ba, nhân tiện đi dọn dẹp mộ của ba, chắc là ba nhớ mình lắm đây!

Nghĩa trang ba nó nằm cũng ko xa thành phố. Đi xe cộ nửa tiếng là đến nơi rồi. Nó cũng ko quên mua thêm một vài món ăn mà ba nó thích ăn.

_Úi! -một giọng già nua vang lên

Nó nhìn về hướng giọng nói vừa phát ra thì thấy một ông cụ đang đau khổ xoa lấy chân mình. Nó tiến lại gần quan tâm hỏi:

_Ông ko sao chứ? Để cháu đỡ ông dậy nha!

_Ôi vậy thì cảm ơn cháu -ông lão vui vẻ

Nó đỡ ông lão ấy đi đến một cái ghế đá gần đấy ngồi nghỉ.

_Ông ngồi đây nghỉ ngơi đi ạ!

_Haizz, thiệt là già rồi nên gân cốt cũng ko còn tốt nữa -ông than thở

_À, người nhà ông đâu, để cháu đi gọi họ tới đây! -nó nhìn ông hỏi

_Người nhà ta ư? Họ chắc đang sống vui vẻ ở thế giới bên kia rồi....lần lượt từng người một đều bỏ ta đi bởi tính cố chấp của ta....-giọng ông hơi run rẩy

_Ách...cháu xin lỗi -nó ngượng ngùng, tự nhiên lại dào bới quá khứ đau thương của người ta

_Ko sao đâu, cháu cũng đến thăm ai à? -ông lão hiền lành hỏi

_Dạ vâng, hôm nay là một ngày có ý nghĩa với cháu nên cháu muốn đến đây chia sẻ với ba mình niềm vui ấy -nhắc đến ba nó là nó lại thấy nhớ rồi

_Cháu thật hiếu thảo đấy! Nếu như cháu ông cũng giống như cháu thì tốt rồi -ông lão thở dài

_Tại sao vậy ông? Chẳng lẽ cháu ông lại đi ngược đãi ông sao? -nó nghi ngờ hỏi

_Sao cháu lại suy nghĩ phong phú vậy chứ! Thật ra thì ông có lỗi rất lớn với nó, vậy nên ông chẳng biết nó có dễ dàng mà tha thứ cho ông ko? -ông buồn rầu nói

_Sao ông lại nói thế? Cháu ông sao lại ko tha thứ cho ông chứ! Nghe cháu đi, cháu ông sẽ ko giận ông đâu nếu ko thì người đó quá ngốc rồi! -nó an ủi

_Cám ơn cháu! À mà nãy giờ ông còn chưa biết tên cháu là gì? -ông hỏi

_À, cháu tên là.....

_ÔNG CHỦ!

Một người đàn ông trung niên từ xa chạy đến lo lắng nhìn ông lão. Có vẻ như người đàn ông này rất quan tâm đến ông lão, vậy là tốt rồi, ít ra vẫn còn người nhớ đến ông.

_Cậu đến rồi đấy à -ông mỉm cười

_Xin lỗi ông chủ, tôi đến trễ. Giờ chúng ta về thôi, cậu chủ nhỏ lo cho ông lắm đấy! - người đàn ông mau chóng đỡ ông lão ngồi dậy

_Ừ, ta về thôi! -nói xong ông cũng ko quên quay lại chào tạm biệt nó

Nó nhìn theo bóng ông lão đi khuất xa, thầm lặng cầu mong cháu ông ấy sẽ mau tha thứ và hiểu được tấm lòng ông. Sau này nếu có duyên mong rằng sẽ thấy được ông đi chung với chính cháu mình đến đây.

Sau đó thì nó đã tâm sự với ba mình cả một buổi. Kể với ba về cuộc sống, về việc học, về mẹ và Bi và nó cũng ko quên kể với ba mình về hấn. Cuối cùng nó ko quên nói ba phù hộ và hãy truyền thêm sức mạnh ình để có thể vững vàng bước tiếp trên con đường phía trước cũng như khi hấn biết được sự thật thì sẽ tha thứ cho nó....

Chap 38

Tại một căn hộ khang trang truyền ra những nói đùa hết sức vui vẻ làm cho người nghe được thôi cũng lây nhiễm hạnh phúc ấm áp đó.

_Anh mau mang cái này ra bàn đi! -nó nhìn hấn rồi chỉ vào cái tô bên cạnh

_Tuân lệnh bạn gái! -hấn vui vẻ

Nó cũng dọn dẹp xong vài thứ linh tinh rồi nhanh chạy ra với hần. Cũng vừa hay bắt gặp hần đang ăn vụng, cái tội xấu này, phải trừng trị.

_Nè, anh lại lén ăn vụng rồi nha! -nó chống nạnh nói

_Hi, tại anh đói rồi chứ bộ -hần xấu hổ cười trừ

_Nhưng mà em cũng đói mà! Ko được, hôm nay anh chỉ được ăn nửa phần thôi -nó trừng mắt nhìn hần

Nó nhanh chóng ngồi vào bàn ăn rồi chia thức ăn cho hần. Đợt này cho anh chết đói luôn! Chia thức ăn xong là nó cầm đầu vào ăn nhanh đồ ăn của mình.

Nhìn người con gái đang ăn lấy ăn để như bị bỏ đói ba ngày kia, người ngoài nhìn vào còn tưởng hần ngược đãi nó nữa cũng nên. Thật là, chỉ có ăn vụng một miếng thôi mà nó đã phạt hần như vậy, Nhưng mà nếu chỉ ăn có một nửa như vậy thì làm sao có thể no đây? Phải biết rằng hần đang rất đói nha! Ko thể được như vậy, nó cũng phải bị gì chứ nhỉ? Hần khẽ nhắc miệng cười đầy hiền lành nhìn nó:

_Nè Vịt, anh nói thật nè, nếu mà em tiếp tục ăn như vậy thì bề ngang của em sẽ ngày tăng lên trong khi chiều dài thì tỉ lệ nghịch lại đó!

Nó đang ăn ngon miệng nghe hần nói vậy suýt sặc, cái gì đây, hần ta cố tình phải ko? Biết rõ chiều cao khiêm tốn của mình nên chọc mà. Công nhận là hần rất cao nhưng mà nó cũng ko nghĩ là khi mình đứng với hần thì còn chưa đến được ngang vai. Vì vậy mà nó đã bảo hần rằng mình sẽ quyết tâm sao cho cao thêm được vài cm để ko còn bị gọi là nấm lùn nữa. Lúc đó hần còn cười lớn một trận nhưng khi bắt gặp được ánh mắt sắc bén của nó nên đã nhin cười xuống mà ủng hộ quyết định của nó. Vậy mà giờ hần lại nói với giọng điệu như thế ko phải là muốn nó tức chết à? Nhưng mà hần nói cũng đúng, dạo này nó ko những ko được cao lên được cm nào mà có vẻ cân nặng lại tăng thêm vài cân làm cho nó cũng ko biết nói làm sao.

_Ách, em....cũng có cao lên một tí mà -giọng nó ngày càng nhỏ

_Phải ko? Nhưng mà anh vẫn thấy là em vẫn phải tích cực uống thêm sữa đi -hần khoái trá cười

_Anh...muốn chết ko hả? -nó thẹn quá hoá giận luôn rồi

_Anh ko muốn khi còn trẻ đẹp như vậy mà đã chết đâu -hần ủy khuất nói

_Anh...anh...ăn tiếp phần này luôn đi -nó đẩy đĩa thức ăn sang bên hần

Thật sự tức giận! Nói cho cùng mục đích của hần cũng chỉ là thức ăn thôi. Nó mà ko đưa sang chắc chắn là hần ta vẫn sẽ tiếp tục ngồi đây mà lảm nhảm nè. Tính tình xấu, thật đáng ghét! Nó tuy ko muốn nhưng mà nếu mà để cho hần cứ tiếp tục làm như vậy thì đảm bảo là nó sẽ tức chết luôn.

_Cám ơn! -hần nhin cười bởi vẻ mặt bất mãn của nó

_Hừ, ăn mau đi! -nó trừng mắt nhìn hần

_Ha...hahahaha -hần cười to

Về mặt trừng mắt của nó thật đáng yêu quá đi mất. Cuộc sống thật là thú vị khi mà có nó xuất hiện bên hần mà.

Nó nhìn hần cười to mà mặt mày đỏ bừng. Cái này rõ ràng là cố ý mà! Xấu xa, cái đồ đáng ghét, mặt dày. Trong khi nó đang ko biết giấu cái mặt đi đâu thì may sao cái điện thoại lại đổ chuông làm nó chạy nhanh ra mà nghe. Nhìn bộ dáng bỏ trốn của nó kia, quả là đáng yêu mà, hahaha

~Sau khi nghe điện thoại xong thì nó chạy ra bảo chị Ann gọi đến bảo nó cùng hần mau đi thay đồ rồi ra chỗ hẹn. À, nhân tiện nói luôn là chị Ann đã biết việc nó ở chung trong nhà hần. Dù gì cũng là chị em họ, sớm hay muộn thì cũng sẽ phát hiện ra sự thật thôi. Nhưng mà nó cũng nói Ann phải giữ bí mật này ko ấy người kia biết được nếu ko hậu quả nghĩ đến thôi cũng ớn lạnh cả người.

Trong tiệm cà phê tại một trung tâm thương mại, Vy, Ann cùng nó thì đang ngồi một bên thảo luận chuyện gì đó rất thú vị. Còn hấn thì đang nhìn chăm chăm Tùng với ánh mắt dò xét ở một góc khác trong quán. Bị nhìn đến thực sự khó chịu, Tùng ko cam lòng mở miệng nói:

_Mày có gì muốn nói thì nói đi, ko phải làm bộ dạng đó!

_Ha, cuối cùng cũng mở miệng? Tao chẳng qua thấy mày bây giờ trông rất đáng thương -hấn cười nói

_Muốn gây sự sao? -Tùng híp mắt

_Haizzz, theo đuổi con gái ko phải mày giỏi lắm sao? Sao bây giờ vẫn còn chưa có kết quả gì vậy? -hấn hỏi

_Cô ấy khi đã buông tay thì rất khó để níu lại -Tùng khó chịu

_Tâm lí sợ bị tổn thương? -hấn đoán

_Tao cũng nghĩ như vậy. Hai lần rồi, có lẽ Vy đã tạo ình một vách ngăn, ko để sự tổn thương lặp lại nữa -Tùng ngán ngẩm trả lời

_Đáng đời mày! Lúc trước ko biết trân trọng người ta để bây giờ vò đầu bứt tóc tìm cách -hấn châm chọc

_Giờ tao biết hối hận rồi, mày khỏi phải ở đây châm chọc tao nữa -Tùng uống một ngụm nước rồi nói

_Nhưng mà ông Tú ko phải người dễ buông tay đâu, mày vẫn phải kiên trì đấy! -hấn nói

_Tao biết rồi, tao ko tin rằng Vy thật lòng thích Tú!

_Ừ, cố lên người anh em -hấn động viên

Tùng ko nói thêm gì, lặng lẽ nhìn cô gái đang ngồi im trong góc kia. Khi nào thì cô nhóc ấy mới chịu đồng ý trở lại bên anh đây? Thật là mong sao cho nó nhanh đến ngày ấy để anh bớt bị dày vò.

Còn ở góc bên kia, các cô gái lại đang mang tâm trạng vui vẻ trò chuyện. Dường như họ đang rất thoải mái. Ann ăn một miếng bánh ngọt, vừa cười vừa nói:

_Chuyện này thú vị thật đấy! Thành Hoàng nó bây giờ coi em như là trời rồi!

_Chị đừng nói nữa, xấu hổ chết mất! -nó đỏ bừng mặt

_Hahaha, nhìn mặt mày đỏ lên rồi kìa. Công nhận là ông Hoàng quan tâm đến mày quá trời, làm tao ghen tị luôn ấy chứ! -Vy trêu chọc

_Hừ, mày cũng đâu kém đâu, ông Tú cũng “cưng” mày quá trời! -nó bĩu môi

_Mày.....-Vy xấu hổ ko biết nói gì luôn

Ann nghe nhắc đến Tú thì lại khó chịu. Tùng và Vy mới là nhất! Dù gì mục đích hôm nay là nghe rõ lòng Vy. Ann chẳng muốn nhìn hai con người này xa lạ mà đi ngang qua nhau như vậy.

_Vy.....tuy là câu hỏi này sẽ làm em khó chịu nhưng mà chị vẫn phải hỏi.....- Ann nghiêm túc bộ dáng lại
- Em ko còn tình cảm gì với Tùng sao? Dù gì thì đó cũng là người em thích rất lâu rồi mà, với lại cậu ta cũng đã biết lỗi rồi, chị nghĩ em vẫn nên cho cậu ta cơ hội.

_Em.....-Vy bất ngờ trước câu nói của Ann

_Chị Ann, sao chị lại nói chuyện này chứ! -nó bất mãn

_Chị ko muốn nhìn hai đứa nó như thế này. Trong lòng mọi người đều biết rõ là người Vy thích là Tùng nhưng tại sao em lại ko thể cho nó một cơ hội vậy? Còn nếu là do Tú thì chị nghĩ em cảm giác có lỗi chứ ko hề yêu thích gì -Ann nhìn Vy nói

_Chị Ann, chị.....-nó còn muốn nói nữa nhưng đã bị Vy giựt lại

_Chị Ann, em hiểu chị nghĩ gì nhưng mà em thực sự rất sợ cái cảm giác hy vọng càng nhiều thì thất vọng càng lớnhơn nữa quả thật là em ko có tình cảm với Tú, em biết như vậy là rất có lỗi với anh ấy, em cũng ko nghĩ sẽ kéo dài mối quan hệ này nhưng ko có nghĩa là em sẽ cho Tùng một cơ hội -Vy chậm rãi nói

Ann và cả nó nữa cũng ko nghĩ Vy lại thẳng thắn như vậy. Ko nghĩ kéo dài mối quan hệ với Tú nhưng cũng thể cho Tùng một cơ hội? Sợ cảm giác hy vọng càng nhiều thất vọng càng lớn? Vậy có thể hiểu Tùng đã gây cho Vy tổn thương quá lớn rồi. Ann thì nghĩ thâm trong bụng đợt này coi như Tùng phải chịu nhiều dằn vò rồi. Còn nó thì thâm lo lắng cho Tú, ko biết người này sẽ thất vọng sao đây?

_Chị hiểu nhưng mà vẫn mong đến ngày em và Tùng có thể quay trở lại -Ann tiếc nuối nói

_____-Vy ko nói thêm gì nhiều, chuyện gì đến thì đến

Mọi người ko ai nói với nhau thêm câu gì nữa. Trong lòng ai cũng đang rối như tơ vò, cần thời gian để chữa lành vết thương. Chuyện tình cảm rất khó nói. Lúc đầu thì là ngọt ngào đầy yêu thương nhưng càng lấn sâu vào nó thì chỉ toàn là cay đắng. Người ta nói ko có chuyện tình nào là thuận buồm xuôi gió. Phải trải qua thử thách thì mới nhận được cái tình yêu chân chính. Mong sao sau này mọi người đều có riêng được cái tình yêu đó.....

27. Chap 39 + 40

Chap 39

Trong ko gian mập mờ của một quán bar thành phố, một chàng trai đang ngồi gác chân lên bàn đầy vênh váo. Ánh mắt khê mở liếc nhìn người trước mặt, ko vui mở miệng:

_Chuyện này sao còn chưa giải quyết xong vậy? Ko phải chỉ cho thời gian 3 tháng thôi sao, bây giờ chắc cũng đã gần đến tháng thứ 5 rồi mà cũng chưa có kết quả nữa là sao?

_Chuyện này.....em ko làm nữa.

_“Ko làm” ? Lý do là gì? Đừng nói với anh là em đã thực lòng yêu cậu ta rồi nha -giọng nói tuy nhẹ nhàng nhưng đầy uy hiếp

_Anh nói đúng đấy! Em ko muốn làm tổn thương đến anh ấy!

Cô gái đang nói chuyện trên ko ai khác chính là nó. Nó thừa nhận mình đã làm những chuyện có lỗi với hần nhưng lúc đó là nó ko có tình cảm gì. Còn bây giờ nó thực sự biết rằng nếu nó ko có hần bên cạnh chắc chắn sẽ rất khổ sở. Nó tự nhận mình chẳng phải là cô gái ngây thơ hiền lành gì. Lúc trước, nó chỉ coi đây như một trò chơi vậy. Bởi lẽ cái được gọi là tình yêu chỉ là đi lừa gạt những người ngây thơ mà thôi. Nhưng mà từ khi quen biết hần, nó biết rằng thì ra tình yêu cũng rất ngọt, rất hạnh phúc. Khiến nó dần rung động mà quên luôn đi mục đích ban đầu khi tiếp cận hần. Đùa giỡn với tình yêu người bị thiệt ko ai khác chính là mình. Đúng vậy, tiếp cận hần là có mục đích vì nó chính là người của Red. Nếu mọi người còn nhớ thì K chính là đối thủ của Red. Mà hần ta chính là người đứng đầu K, là người mà nó phải nghĩ cách hạ bệ. Nhưng nó thực làm ko được...

_Tình yêu đúng là tai họa....Ok, em ko cần làm tiếp vụ này nữa -chàng trai lười biếng nói

_Cám ơn anh. Mà anh này, anh.....cũng nên ngừng cùng K đối đầu đi -nó khuyên

Người đứng đầu Red là một người âm trầm. Nhưng đối với nó thì lại là một người rất tốt. Dù gì anh ta cũng đã giúp đỡ nó rất nhiều trước đây. Với lại nó luôn coi người này là anh trai mình, cũng ko thể trở mặt mà nhìn hần ta và người này suốt ngày nghĩ cách đấu đá nhau.

_Hừ, nếu ko phải coi em như em gái thì anh đã sớm trừng phạt rồi -chàng trai khê nhú mày khó chịu

_Em nói thật đấy! Em ko muốn nhìn hai người coi nhau như kẻ địch vậy đâu. Huống chi bây giờ anh còn....-nói nghiêm túc nói

_Được rồi, để anh suy nghĩ -anh gắt

_Ừm. À mà này, chuyện tình cảm của anh sao rồi? -nó hỏi thăm

_Sao tự nhiên lại tò mò chuyện của anh? -anh nhú mày

_Ách, người ta quan tâm đến anh mà - nó đùa giỡn

_Vậy có phải em sẽ đổi lại ý ko đây? -anh cười hỏi

_Anh đừng mơ! Thôi em về trước đây, tạm biệt anh.

Nó nhìn đồng hồ rồi vội vàng thu dọn đồ chạy về. Chết rồi! Hôm nay hẳn hẹn mình đi xem phim, khoảng nửa tiếng nữa là phim chiếu, ko biết hẳn có tức giận ko đây? Ôi, chính ra mình ko nên nhiều lời với ông anh già này, muộn mất thôi. Nó cứ thế mà bỏ đi để mặc cho người vừa bị nó thăm mắng trong lòng ở lại.

Chàng trai nhìn cái bóng vội vàng của người kia thì khoe miệng khe khẽ, lớn giọng nói:

_Nhóc con, em nhất định phải hạnh phúc đấy nhá!

_Okkk -dù đã đi được một đoạn nhưng vẫn nghe lời nói của hắn mà đáp lại

Khi khẳng định nó đã đi xa rồi thì anh lại trở về trạng thái trầm ngâm. Lời khuyên của nó ko phải anh ko từng nghĩ đến bởi Red và K đều ngang hàng với nhau. Đối đầu với nhau chỉ làm cho cả hai tổn thất nhưng nếu hợp tác, có lẽ sẽ càng lớn mạnh. Với lại anh cũng đang.....

Hôm nay Vy rủ Tú cùng nhau đi hẹn hò. Địa điểm hẹn hò là công viên giải trí - nơi thú vị nhất thành phố. Hai người dẹp bỏ hết những vướng bận trong lòng, hết mình hoà cùng trò chơi. Họ chơi rất vui vẻ, đến nỗi có khi một trò thôi mà họ lại chơi đến hai lần.

Khi Tùng đi mua một ít đồ ăn vặt trở về thì thấy Vy cứ nhìn chăm chăm trò đu quay trước mắt. Vì đây là công viên lớn nhất thành phố nên là độ cao của cái đu quay này rất cao. Những cái đu quay với tạo hình là những cái đu quay nhỏ xinh xắn, làm cho người nhìn thấy là muốn chơi liền.

_Em muốn chơi trò này hả? -Tú đi sát đến Vy hỏi

_Vốn là muốn chơi cùng bạn trai.....-Vy thất thần trả lời

“Bạn trai”? Trong lòng Tú ko ngừng nghĩ “Ko phải mình chính là bạn trai của cô ấy sao”? Vậy thì ok, dẫn cô ấy cùng chơi trò cô ấy thích. Vy bất ngờ vì đột nhiên bị Tú dắt tay kéo đi. Đến khi mua xong vé rồi yên vị ngồi trong một cái khinh khí cầu thì Vy. mới hoàn hồn lại. Vy khó hiểu nhìn Tú hỏi:

_Tại sao lại dẫn em chơi trò này?

_Ko phải em nói muốn chơi nó cùng bạn trai sao? Thân là bạn trai như anh sẽ ko làm em thất vọng đâu -Tú tự tin nói

Vy ghe câu trả lời của Tú thôi trong lòng ko khỏi nặng trĩu. Nếu là người con gái bình thường khi nghe nói như vậy thì hết sức cảm động nhưng mà Vy ko thích Tú, chỉ cảm nhận được tình bạn mà thôi nên khi nghe xong tâm trạng Vy cũng trùng xuống.

Tú thấy Vy cứ im lặng ko nói gì thì tưởng cô khó chịu vì độ cao của khí cầu nên hết sức quan tâm hỏi:

_Em sao vậy? Có phải khó chịu ko?

_Ừm, em ko sao -Vy trả lời rồi nhìn ra bên ngoài

Ở bên ngoài là toàn cảnh của thành phố. Đây cũng là điểm đặc biệt của đu quay này. Đu quay được đặt ở một vị trí cùng với độ cao có thể nhìn bao trọn thành phố. Vy tự nhiên nghĩ đến Tùng. Nhìn thành phố này trên cao cũng bé đến thế thôi nhưng vì sao khoảng cách giữa em và anh lại xa đến vậy? Vy cứ như thế chìm trong những suy nghĩ của riêng mình.

Lúc này, Tú tự nhiên kê sát mặt mình lại gập mặt Vy. Cảm nhận được có điều gì đó khác thường thì Vy mới ngẩng đầu lên. Đúng lúc lại nhìn thấy ánh mắt đầy yêu thương của Tú. Anh.....anh ấy định làm gì đây? Sao mặt anh ấy lại tiến gần vào mặt mình thế này? Đến lúc tưởng mình sắp tiến lại được gần đôi môi Vy thì bất chợt Vy lại né sang một bên. Hơi thất vọng một chút nhưng Tú chỉ trách mình quá nóng vội thôi. Tú trở lại vị trí cũ để tránh xấu hổ. Ko khí dường như có chút lúng túng, khó xử.

_Xin lỗi.....-Vy mở miệng trước

_Ách, anh phải là người xin lỗi mới đúng -Tú xấu hổ

_Ko....em ko nên.....-Vy ngập ngừng

_Chuyện đó là do anh nóng vội thôi, em đừng để ý -Tú thở dài

Ko gian lại trở nên tĩnh lặng. Ko ai nói thêm với nhau câu gì. Thật là khó xử. Sao cái vòng đu quay lại lâu mà xuống thế hả? Đúng là tự nhiên lại đi lên đây chơi à!

Sau khoảng thời gian tra tấn trong khinh khí cầu thì dường như khi bước xuống mặt đất thì nhẹ nhõm hơn nhiều. Vì muốn xoá bỏ cảm giác ban nãy nên Tú đã đề nghị Vy cùng chơi những trò chơi vui nhộn khác. Nhờ có những trò chơi này mà Vy và Tú đã thoải mái hơn và kéo gần khoảng cách giữa hai người hơn.

Đến khi thấm mệt, Tú và Vy mới chịu tìm một chỗ để nghỉ ngơi. Trời bây giờ cũng đã tối rồi. Vậy là cả ngày nay hai người họ đã chơi đùa vui vẻ trong công viên này. Vy nhìn Tú mãn nguyện như thế kia thì tâm hơi phiền một chút. Dù gì chuyện tí nữa mình nói với anh ấy có khi lại làm cho anh ấy đau lòng cùng ghét mình. Nhưng thà để cho Tú ghét mình còn hơn là lừa dối anh ấy. Hít một hơi thật sâu để lấy thêm dũng cảm, Vy nhìn Tú mở miệng nói:

_Anh Tú, em có chuyện muốn nói...

_Ừm, em muốn nói gì nào? -Tú cười híp mắt nhìn Vy

_Em...em....em muốn chia tay-Vy cúi đầu nói

Trong mắt Tú xẹt qua một tia bất ngờ nhưng lại nhanh trầm xuống. Anh khẽ nhếch môi cười, giọng nói hơi giấu cợt:

_Cuối cùng em cũng đã chịu nói ra. Anh còn tưởng em sẽ nói ra sớm hơn.....

_Hả? Ý anh là gì?

Vy bất ngờ khi thấy Tú nói như vậy. Sao lại là nói sớm hơn một chút chứ?

_Mỗi khi em ở bên anh dường như em đang cố tỏ ra hạnh phúc, anh biết em ko hề thích anh, em chỉ muốn anh giúp em quên đi người kia thôi, đúng ko? -Tú chế giễu

_Anh Tú, em.....-Vy ko biết nói gì

_Em ko cần nói nữa, anh biết kết quả sẽ như vậy mà. Nhưng mà anh còn nghĩ em sẽ thích anh nữa đấy, đúng là buồn cười phải ko? -Tú nói

_Em xin lỗi...-Vy đau lòng thay Tú

_Em ko cần nói xin lỗi đâu. Sau này tuy anh ko còn được nắm tay em nữa nhưng mà vẫn phải coi nhau là bạn bè đấy! -Tú hít sâu một hơi rồi nói

_Điều đó là dĩ nhiên rồi -Vy trả lời

_Ừm...giờ anh phải đi đâu đó để ko nghĩ tới mình lại bị đá!

_Ách, em.....-Vy ấp úng

_Đùa em thôi, chỉ thất tình thôi mà, anh vẫn sống được. Mất một người bạn gái nhưng lại kiếm được một người bạn tốt, anh cũng đâu có thiệt thòi gì. Thôi, anh đi trước nhé! -Tú nói xong rồi xoay người bỏ đi

Có một số chuyện ko phải cố chấp thì mới đạt được. Cũng giống như tình yêu vậy. Nếu ép buộc nó, nó sẽ ngày càng lui tụt mà thôi. Vậy thì hãy thả cho nó cái tự do để nó tự đi kiếm tìm hạnh phúc ỳnh đi.

_ANH TÚ! CÁM ƠN ANH! -Vy hét to lên

Tú ko quay đầu lại mà chỉ giơ cánh tay ra dấu tạm biệt. Vy biết, giờ có lẽ trong cuộc đời mình thì tên “Tú” sẽ mãi là một kí ức đẹp.

Chap 40

Trên đường đi bộ khiến mọi người ai nấy đi ngang qua cũng quay đầu nhìn chàng trai đang say rượu dưới gốc cây. Ở anh toát ra sức hút rất mê hồn khiến ai nấy nhìn cũng đều ngẩn ngơ. Hôm nay là ngày mà anh đã trải qua nhiều cảm xúc.

Thất tình thì sao? Ko phải chỉ là bị đau một chút thôi rồi lại vui vẻ lại à? Anh là ai chứ? Là Võ Minh Tú đấy! Là người khiến cô gái nào gặp mặt tim đều rung động. Những người bạn gái trước đây có lẽ anh còn ko được khuôn mặt như thế nào ấy chứ! Nhưng mà đây là lần đầu tiên anh trúng phải tia sét ái tình, thật tâm thật lòng đi thích một người con gái. Anh tự hỏi, khuôn mặt đẹp, thân hình đẹp, hoàn cảnh gia đình tốt, chăm sóc người yêu ko chê vào đâu được, vậy tại sao anh lại bị đá? Phải chăng là anh ko đứng ở chỗ thích người đã có người yêu thâm trong lòng. Thật là tại sao lại chọn ình con đường đi như thế nhỉ? Đúng là hết thuốc chữa.

Tú ngẩng đầu lên nhìn bầu trời tối đen. Sống ở thành phố thì tốt lắm sao? Đến một ngôi sao cũng ko có để nhìn. Trước đây là do ai nói với anh buồn thì ngẩng đầu lên trời mà ngắm sao rồi gửi gắm nỗi buồn vào ngôi sao đó. Nhưng mà giờ chẳng thấy sao đâu, khi nào nhớ được cái tên nói ra điều này phải đánh ột trận mới được. Ôi, đau đầu quá đi, thật là buồn ngủ mà. Tú nhắm con mắt lại, lim dim ngủ dưới gốc cây. Từng trận gió thổi ngang qua làm cho anh thấy dễ chịu hơn.

_Anh....anh có phải là Minh Tú ko đấy?

Tú nhướng mày khó chịu lên nhìn người trước mặt. Một cô gái đeo kính cận, thân mặc một bộ đồ rất ưa nhìn, bên cạnh còn có chiếc xe đạp Hello Kitty nữa. Trong trí nhớ anh thì anh ko hề quen biết những ai như vậy. Vậy nên anh lại tiếp tục nhắm mắt ngủ làm lơ cô ta.

_Nè, anh tỉnh ngủ bụi sao? -Cô gái dè dặt âm lượng nói

_Ồn ào quá! Tránh xa ra một bên -Tú tức giận

Con diên này ở đâu xuất hiện đến phá anh thế này?

_Gì chứ? Nè anh mở mắt dậy xem tôi là ai coi!

_Cô là ai? -Tú dè dặt âm thanh tức giận hỏi

_Tôi là Ann nè, anh ko nhận ra sao?

_Sao cô lại đeo cái mắt kính đó? Còn nữa sao lại đi cái xe lờ lợet kia hả? -Tú khinh bỉ

_Tôi bị cận, với lại tôi đạp xe tập thể dục -Ann trả lời

Lúc này ko phải đang trên đường đạp xe nghe phải mấy người đi đường nói có cậu trai đẹp đang say rượu dưới gốc cây. Với bản tính của một đứa mê trai đẹp thì Ann ko thể nào mà ko mò đến đây được. Nhưng mà điều làm Ann bất ngờ cái tên được gọi là “trai đẹp” lại là cái tên cô ghét nhất - Minh Tú. Thế nhưng sao anh ta lại nằm say xỉn ở đây nhỉ? Vì tò mò nên Ann mới tiến lên hỏi thăm.

_Nè, cô có nghe tôi nói ko vậy? -Tú ko biết đứng lên từ lúc nào đã ngồi ngay lên yên sau của chiếc xe đạp

_Anh tính làm gì hả? -Ann la lớn

_Chở tôi về nhà -Tú lười biếng nói

_Ko muốn, cút xuống cho tôi! -Ann tức giận

_Tôi mới bị thất tình đấy, cô nên an ủi tôi một chút chứ! -Tú liếc mắt nhìn Ann

_Tôi ko muốn....-ko đúng hình như nãy anh ta nói gì thì phải- ANH BỊ THẤT TÌNH?

_Làm gì mà cô hét to vậy?

_Hahaha, cuối cùng thì Vy và anh đã chia tay. Phải thông báo chuyện này với Tùng mới được -Ann vui vẻ
Đang định bấm nút gọi thì Ann nhận thấy có luồng sát khí đang tia đến mình.

_Nếu cô gọi cho cậu ta thì tôi đảm bảo ngày mai cô ko thấy bình mình -Tú cảnh cáo

_Tôi....tôi chở anh về -Ann rùng mình một cái, mặt anh ta nhìn như quỷ đòi nợ, sợ muốn chết

Tú đương nhiên hài lòng với câu trả lời của Ann. Chuyện mắt mắt như vậy mà để cho thằng nhóc con kia biết thì làm cho nó thêm vênh mặt mà thôi.

_Nè, anh ăn gì mà nặng trĩu vậy? -Ann tội nghiệp nói

Ko phải đời này chỉ có con trai đạp xe chở con gái thôi sao? Tại sao cô lại phải còng lưng chở cái tên khốn khiếp này? Ông trời thật bất công! Đã vậy suốt đường đi cứ ngồi hát lảm nhảm cái gì đó làm cho ai nấy trên đường đều quay lại nhìn họ. Rất xấu hổ đấy! Huhuhu, con đâu có làm gì ác đâu trời. Anh ta bị thất tình là điều hiển nhiên mà, ko sớm thì muộn thôi. Dù sao anh ta vẫn rất đáng thương nhưng làm ơn đừng hát nữa, tôi ko muốn bị chửi là đồ điên đâu!

_Anh....làm ơn đừng hát nữa, mặt tôi mông lăm ấy -Ann sắp khóc đên nơi rồi

_Hửm, vậy cô kể chuyện vui tôi nghe đi -Tú nói

_Tôi ko biết kể chuyện vui -Ann điên người nói

_Vậy xin lỗi tôi ko thể giúp cô rồi, tôi hát tiếp.

_Nè tôi biết anh đau lòng nhưng ko thể cùng kéo tôi mắt mắt theo anh chứ! -Ann nghe Tú hát mà nhức hết cả đầu

Tú im lặng trong chốc lát. Bầu ko khí trở nên quỷ dị hết sức. Ann tự trách mình lỗ miệng. Thôi rồi, đợt này coi như cô chết ko có chỗ chôn vậy.

_Cô có bao giờ bị thất tình chưa? -Tú đột nhiên hỏi

_Ừm, cũng từng trải qua -Ann trả lời

_Như thế nào? -Tú hỏi

_Lúc tôi còn du học bên Mỹ, có thích một anh khóa trên. Lúc tôi lấy hết dũng khí ra mà tỏ tình thì mới phát hiện ra anh ấy bị GAY, rất mắt mắt phải ko? -Ann quay đầu lại hỏi

_Ừm, rất mắt mắt. Nhưng tôi ko ngờ mắt cô lại tệ vậy -Tú đáp

_Anh vừa phải thôi -Ann lớn tiếng nói

_Ko phải sao? Quá tệ, hahaha

~_Anh coi chừng tôi thả anh giữa đường bây giờ -Ann trợn mắt nói

_Hahaha.....-Tú ko thể ngừng cười được

_Anh #\$/~/***@ -Suốt dọc đường về ko hề ngừng những tiếng đe dọa của Ann

Cho anh hôm nay có quyền bốn cọt tôi. Ngày mai đừng hòng lại dễ dàng như thế. A! Còn Vy nữa, mong thằng nhóc Tùng có thể lần nữa làm lung lay trái tim em ấy.

Bữa nay là cuối tuần, đúng lúc lại là ngày lễ nên đường phố vắng tanh. Có lẽ mọi người kéo nhau về quê hay đi nghỉ mát hết rồi. Nó và hấn cũng ko tệ nha. Hai người đang chuẩn bị đồ đi chơi phố. Điều đặc biệt là đợt này đi hai người họ còn dắt theo Bé Bự nữa. Vì nó bảo dạo này nhìn hấn và Bé Bự ngày càng mập ra nên đi bộ giảm cân là tốt nhất. Vậy là cả ba cùng xách mông lên đi dạo. Tháng trời mùa xuân dù gì cũng thoáng mát, đi dạo rất thoải mái. Họ cũng chụp được rất nhiều hình. Có tấm nó đang làm mặt xấu với Bé Bự bị hấn lén chụp lại. Còn có tấm hấn cười rất tự nhiên, rất vui vẻ được nó chụp được. Nó nhìn tấm hình của hấn mà ngơ ngẩn người. Đúng là khi hấn cười lên rất đẹp. Mong sao sau này mỗi ngày anh ấy đều cười đến vui vẻ như vậy.

_Anh đẹp lắm phải ko? -hấn ghé sát bên tai nó hỏi

_Ừm, rất đẹp! -Nó vẫn chăm chú nhìn tấm hình

_Vậy đừng nhìn hình nữa, nhìn người thật trước mặt này -hấn dụ dỗ

_Anh thật nham nhở -nó bĩu môi cười

_Anh nham nhở chỗ nào chứ? Ko phải anh rất đẹp sao!-hắn nói

_Tự kỉ -nó nhìn hắn khinh thường nói

Da mặt dày ko ai bằng được hắn. Phải biết rằng, người như hắn chắc nó kiếm mãi cũng chỉ có một người.

_Anh dắt Bé Bự đi gửi đây, đợi anh một tí rồi mình cùng đi ăn -hắn dắt Bé Bự đi vào trong một quán cafe

Quán cafe này là một dạng quán cafe vừa bán các loại nước uống, vừa là nơi gửi gắm thú cưng khi chủ nhân bận việc. Vì hôm nay mọi người đều bận việc riêng nên lượng thú cưng được gửi khá nhiều nên hắn phải xếp hàng làm thủ tục.

Nó ở ngoài chờ hắn thì thấy bên kia đường có bán món mà lâu lắm rồi nó ko ăn đến nên là nó ko suy nghĩ nhiều lắm mà băng qua đường mua. Đi được nửa đường thì mất bỗng nhiên mờ dần đi. Nó rất hoảng sợ, hai tay dụi lấy đôi mắt. Sao tự nhiên lại ko thấy gì thế này.

_CẦN THẬN!!!

Sau tiếng nói ấy thì nó rơi ngay vào một lồng ngực cứng rắn. Cảm nhận được mùi hương quen thuộc, nó cảm thấy rất an tâm. Lúc này khi mới bước ra ngoài ko thấy nó đâu, hắn lấy điện thoại ra gọi cho nó. Đúng lúc lại nghe thấy tiếng còi xe liên hồi, hắn quay ra lại nhìn thấy nó đứng giữa đường, sau lưng còn có một chiếc xe đang tiến tới. Anh ko hề nghĩ gì nhiều mà chạy đến kéo cô ấy ra.

_Em sao rồi hả? Có bị gì ko? -hắn lo lắng xem xét nó

_Ko...ko....em ko bị gì hết -mắt nó dần dần thấy lại được

_Sao em lại đứng giữa đường như thế, có biết nguy hiểm ko? -hắn hét lên

_Em.....-nó ấp úng

Hắn ko thể nào la nó được khi thấy bộ dạng này của nó. Đôi mắt nó hơi hơi đỏ hoe, môi mím chặt, bộ dạng đáng thương hết sức. Nếu tiếp tục tra hỏi thì chắc cô nhóc này khóc luôn quá! Thôi, dẫn cô ấy đi ăn món gì cô ấy thích là tốt nhất.

_Thôi, chúng ta đi ăn -hắn mềm lòng kéo nó đi

Vịt con hắn thích ăn nhất là những món ăn vặt nhưng phải no bụng. Vì vậy, cả hai cùng đi dạo những con phố hay bán đồ ăn vặt. Đi mỗi chân nó mới lôi kéo hắn vào nghỉ tại một quán bán cá viên chiên lề đường. Từ lúc gọi món cho đến khi bụng thức ăn ra nó luôn dùng ánh mắt khinh bỉ mà nhìn hắn.

_Sao em cứ nhìn anh với ánh mắt đó nhỉ? -hắn liếc hỏi

_Có ai đời lớn như thế rồi còn chưa bao giờ ăn món cá viên chiên lề đường, lại mắc thêm cái bệnh sạch sẽ, anh đúng là công tử nhà giàu -nó bĩu môi

_Vậy em nên hãnh diện vì bạn trai mình nhà giàu đi -hắn cười nói

_Xì, anh thật đúng là mặt dày -nó lè lưỡi tinh nghịch

_Được rồi, được rồi, ăn mau đi ko nguội bây giờ.

Hắn nói xong liền đưa một viên cá đến trước ngay miệng nó. Nó ngoan ngoãn biết điều mà ăn lấy viên cá hắn đưa. Giờ thì ai thành bảo mẫu của ai đây đồ Vịt ngốc! Dạo này nó nhìn nó ồm ồm đi nhiều, bẹo má nó cũng chẳng còn thịt. Chắc lại làm theo mấy khóa giảm cân trên mạng để có thân hình giống mấy cô ca sĩ Hàn Quốc đây mà. Đẹp thì có đẹp đấy nhưng mà ồm ko đã tí nào. Phải nuôi béo con Vịt này mới được!

Sau khi ăn xong thì hắn và nó cùng ghé vào một siêu thị gần đấy để mua ít đồ. Hắn phụ trách đẩy xe hàng còn nó thì tìm mua đồ. Nhưng mà hắn thực sự làm nó rất mắc cười, cứ như là mang cả siêu thị người ta về nhà vậy. Nó mà thích ăn món bánh này, nó lấy mấy gói thì hắn sẽ lấy thêm đến một rổ. Nó muốn uống loại nước này, nó mua một chai lớn cho cả hai người thì hắn ta lấy liền luôn mấy lô. Đến khi nhìn xe đẩy hàng ko còn chỗ để nữa thì nó mới lớn giọng nói:

_Anh định trêu tức em sao?

_Đâu có, anh tính cùng em ăn uống hết những gì mà em thích, dù gì tủ lạnh nhà ta cũng lớn mà -hắn vô tội nói

_Em ko muốn thành heo -nó dậm chân nói

_Ko sao, em mà biến thành heo thì anh đây cũng sẽ nuôi em -hắn cứng chiều nói

Nó thua. Miệng của hắn ta có thể nói chết thành sống, đen thành trắng. Đo độ mặt dày thì khỏi phải nói, hắn ta thắng hoàn toàn. Nó liếc hắn một cái rồi tiếp tục mua những thứ cần thiết. Hắn đẩy xe hàng leo đèo theo sau nó cảm thấy rất hạnh phúc. Ko khí ấm áp của gia đình thế này thì hắn phải nắm thật chặt ình mới được.

Mua đồ xong nó với hắn đi dạo thêm một vòng nữa rồi đón Bé Bự cùng nhau về nhà. Nó còn mua cho Bé Bự khá là nhiều đồ ăn ngon nha. Tối đến hắn và nó còn cùng nhau làm nước ngâm chân thư giãn đầu óc nữa, rất rất là hạnh phúc. Mong sao ỗi ngày trôi qua đều như vậy.

28. Chap 41+ 42

Chap 41

Mở cửa bước vào nhà, sắc mặt của hắn rất xấu. Nãy ba hắn gọi hẹn gặp hắn bàn chuyện. Hắn biết đã có chuyện nghiêm trọng xảy ra nhưng lại ko ngờ những tư liệu hắn điều tra bọn tham ô trong tòa nhà đều bị bán ra ngoài, khiến bọn người kia tiêu hủy và đề phòng. Chết tiệt. Nhưng ai có thể biết được tài liệu đó mà bán chúng chứ? Chẳng lẽ có nội gián bên cạnh hắn. Hắn tuy năm nay mới hơn 17 tuổi nhưng chỉ số thông minh của hắn rất cao, chính là có thể nhảy cóc lên vài lớp nhưng hắn ko muốn gây chú ý và xa những người bạn thân của mình. Hắn chính là người đứng sau quyết định những việc làm của công ty T, vị giám đốc bí ẩn chưa bao giờ xuất đầu lộ diện, chỉ đứng dưới chủ tịch là cha hắn. Hắn chính là thiên tài trong giới kinh doanh. Mỗi dự án được hắn phê duyệt đã giúp công ty thu vào ko ít lợi nhuận. Cũng như tòa nhà Onew này, nó được hắn tỉ mỉ thiết kế, đổ rất nhiều tâm huyết vào. Vậy nên khi nghe thấy lời đề nghị của cha hắn mới đồng ý ngay lập tức. Hắn ko dễ dàng bỏ qua những con người dối trá. Huống chi hắn cũng là thủ lĩnh của K, chỉ một cú điện thoại liền có thể tra được người bán thông tin.

Nó thấy hắn vào nhà thì ko hỏi vui mừng, chạy đến khoe hoang những gì nó đã làm trong ngày. Ko ngừng lải nhải bên tai hắn như một con nhóc con mới lớn. Hắn buông lỏng tâm tình, kéo nó ôm vào trong lòng, thì thầm bên tai nó:

_Có em bên cạnh anh như vậy thật bình yên.

Nó đầu tiên là sững sốt nhưng sau đó lại nhanh chóng nở một nụ cười châm chọc hắn:

_Anh uống lộn thuốc gì mà hôm nay nói chuyện sến vậy?

_Vậy em có cảm động ko? -hắn hỏi

_Ừm, cũng có một tí -nó chun mũi

_Thiệt tình, em ko đáng yêu tẹo nào hết! -hắn hừ lạnh

_Hahaha.....ừm, tối nay em có chút việc bên ngoài, anh ở nhà chơi với Bé Bự đi nhá -nó ôm cổ hắn nói

_Chuyện gì thế? -hắn tò mò

_Bí mật -nó lè lưỡi nói

_Em ko nói cho anh biết sao? -hắn giả bộ đáng thương

_Ko, anh mau đi tắm đi, người bốc mùi thế mà còn ôm em -nó nhăn mặt nói

Hắn cũng ko hỏi nhiều nữa, nhẹ xoa lấy đầu nó rồi xoay người đi vào phòng thay đồ. Cả ngày mặc bộ quần áo này rồi cũng khiến một người ưa sạch sẽ như hắn hơi khó chịu. Tối nay lại một mình ở nhà rồi. Đạo này Vịt con của hắn có vẻ như thần thần bí bí quá rồi. Lúc nào cũng có việc bận mà hắn hỏi thì lại ko trả lời. Thật là rất tò mò ko biết cô nàng này lại đi đâu quây đây.

Ko gian xa hoa rộng lớn của phòng vip trong bar Blue cũng khiến người ta thật ghen tị. Nơi này được cách âm hoàn toàn khác với giai điệu sôi động của bên ngoài. Nó yên tĩnh, trầm lắng đến nỗi chỉ nghe thấy tiếng leng keng vang lên từ ly rượu. Mà chủ nhân của ly rượu là chàng trai đang lười biếng dựa vào chiếc ghế sofa cao cấp. Mà lúc này anh ta lại đưa đôi mắt sắc bén mà nhìn cô gái trước mặt, nhẹ giọng nói:

_Nhanh như vậy đã xong rồi, kết quả cũng ko tệ đấy chứ! Nhưng mà em ko đau lòng sao?

_Anh bớt đùa đi, em ko ra tay thì anh cũng để yên cho hắn sao? -nó liếc anh ta một cái

Bớt đùa đi, để anh ta ra tay thì ko phải cả hai bên sẽ bùng nổ luôn chiến tranh à? Thôi thì để nó làm, vậy thì sẽ bớt đi được khó khăn cho hắn.

_Em đúng là rất hiểu anh đấy! -chàng trai cười to

_Tưởng anh tha cho hắn rồi, với lại tưởng anh còn vì cô gái kia mà bỏ đi chứ! -nó bĩu môi

_Em tưởng anh là người mềm lòng vậy sao? Cô gái kia cũng chỉ là một nước cờ mà thôi, đã là trò chơi thì ko thể dễ dàng mà rút ra như thế được, em hiểu ko? -anh ta nói

_Anh đúng là xem K như kẻ thù nhỉ? -nó châm chọc

_Cũng ko hẳn là như thế. Dù gì thì anh ko nghĩ sắp xếp em bên cạnh hắn ta là vô ích nhỉ? -anh ta nhếch miệng cười

_Hừ, những tài liệu em lấy được từ hắn đưa cho anh cũng đủ khiến cho hắn chật vật trong thời gian này rồi, em mong..... -nó còn chưa nói xong thì cánh cửa phòng bật tung ra

“Rầm”

_Sao.....sao.....sao anh lại ở đây? -nó kinh hãi

Sao hắn lại xuất hiện ở đây chứ? Ko phải giờ này hắn nên ở nhà cùng với Bé Bự sao? Vậy có phải hay ko hắn đã nghe được đoạn đối thoại vừa rồi? Rất rất nhiều câu hỏi thay phiên nhau hiện lên trong đầu nó nhưng lại bất chợt dừng lại khi nghe giọng nói lạnh lùng kia.

_Cô thật khiến tôi thất vọng đấy Tổ Nhi. Cô đùa bốn tình cảm của tôi như vậy rất vui phải ko?

Khi nói những câu này, cả bàn tay hắn đã siết chặt lại. Trời mới biết khi biết được tin người bán tài liệu là nó tìm hắn đã đau như thế nào. Nhưng hắn hy vọng nó ko phải là người như thế nên lén đi theo nó đến đây. Hắn càng ko ngờ nó còn có thể đi đến một nơi ăn chơi như vậy. Rốt cuộc thì nó là con người như thế nào đây? Cho đến khi nghe được chính miệng nghe được âm mưu của hai người kia. Thì ra toàn bộ trước giờ đều là diễn trò. Tổ Nhi, cô thật là bỉ ổi!

_Anh.....nghe em nói đã.....-nó hốt hoảng

_Cô nghĩ tôi muốn nghe những lời dối trá nữa sao? -hắn cảm giận nói

“Bốp, bốp, bốp” tiếng vỗ tay kéo lấy sự chú ý của hai người.

_Ko hổ danh là Nguyễn Hoàng, nhanh như vậy đã biết hết rồi -anh ta cười lạnh nói

_Hừ, người lúc nào cũng bày trò chơi xấu sau lưng người khác ko ngờ lại là anh đấy, người cầm đầu Red.....hay tôi nên gọi anh với cái tên Minh Tú nhỉ -hắn điều cợt

_Vậy trò chơi xấu sau lưng đợt này của tôi có làm cậu kinh hỉ ko? -Tú quệt mũi nói

_Kính hỉ? Tôi chỉ thấy hai người quá kính tởm! Nhất là cô đấy Tố Nhi, quả thực tôi xem nhẹ cô rồi -hắn trầm giọng

_Ko, anh nghe em giải thích đã.....

_CÂM MIỆNG!!!!!!! -hắn gắt

_Nhi, chuyện này là thật sao? -Vy ko biết từ lúc nào đã vọt tới trước mặt nó

Nó trừng to mắt ngạc nhiên khi thấy Vy. Quay qua hắn nhìn kĩ lại ko chỉ riêng mình hắn đến đây mà sau lưng hắn tất cả mọi người đều có mặt. Sao lại như thế này?

_Nhi, mày nói tao nghe có phải mày đã làm những chuyện thế này ko? -Vy lay mạnh nó hỏi

Nó đau lòng nhìn người bạn thân trước mặt, hạ mi thừa nhận.

Vy vẫn ko thể nào chấp nhận được sự thật, cố chấp hỏi tiếp. Người bạn cô luôn quý trọng sao lại có thể là một người xấu xa như vậy được.

_Mày cùng anh ta lừa tao như con cờ sao? -Vy chỉ vào Tú bên kia hét lớn

.....phải...-nó mím môi trả lời

“Chát” - một tiếng này thôi đã làm cho tất cả mọi người đều sững sốt.

_Cái tát này là xem như tao trả lại mày, từ nay về sau chúng ta ko còn là bạn của nhau nữa!

Nói xong câu đấy mặt Vy đã lã chã nước mắt mà quay đầu bỏ đi. Cô ko thể đối diện với một kẻ lừa gạt như vậy được. Người con gái thiện lương, tình nghịch kia là giả dối. Thật là đáng sợ!

Tùng thấy Vy bỏ đi như vậy sẽ có chuyện nên đuổi theo. Lúc đi ngang qua nó và Tú cũng ko quên bỏ lại một câu:

_Hai người thật sự rất độc ác, tôi sẽ ko tha thứ cho việc làm của các người đâu!

Nó nhìn bóng lưng hai người bỏ đi mà lòng đau nhói. Nó đã tổn thương đến các người bạn của mình rồi. Thật xin lỗi.....

_Từ nay tôi ko muốn nhìn thấy mặt hai người nữa, tốt nhất là nên cút xa tôi ra! - hắn lạnh lùng nói xong rồi xoay người bỏ đi

Nó đau lòng nhìn hắn. Sớm biết kết quả như vậy nhưng tìm nó sao lại đau thế này. Nó đã làm cho hắn thật sự thất vọng rồi. Đôi mắt nó đã hiện lên một tầng sương mù. Thật sự rất đau.

Bảo im lặng ko nói gì chỉ đứng im nhìn nó nhưng nó biết, trong con mắt kia đã nêu lên sự thất vọng. Nó đã làm tổn thương mọi người, khiến họ phải thất vọng rồi. Bảo rất muốn tin đây ko phải là sự thật. Rằng đây chỉ là một trò đùa giỡn thôi nhưng mà sự thật ngay trước mắt, ko tin sao được. Nhắm mắt mà bỏ đi, Bảo ko muốn nhìn nó thêm nữa. Anh thà giữ gìn hình ảnh đẹp về nó chứ ko phải sự giả dối, xấu xí như bây giờ.

_Anh thật sự rất xấu xa, tuy tôi biết anh sẽ ko tốt lành gì nhưng lại ko thể tin được anh có thể làm như thế! -Ann đi đến trước mặt Tú khinh thường nói

_Thì sao nào? -Tú hỏi

Hừ nhẹ một tiếng, Ann ko thèm đáp lại câu hỏi của Tú mà lại quay sang nó nói:

_Chị ko ngờ em là con người như thế nhưng chị sẽ đợi đến ngày mà em sẽ hối hận về việc mình làm.

Tất cả đều đã bỏ đi. Ha, vậy mà nó còn ảo tưởng về chuyện hắn sẽ tha thứ cho nó sao? Thật sự rất ngây thơ mà. Trong một buổi tối, nó liền mất đi luôn cả người yêu và bạn bè. Đúng là đả kích lớn nhưng đây ko phải là điều nó muốn sao? Nhưng sao nó lại đau hơn mình nghĩ thế này?

_Hối hận rồi sao? -Tú vỗ vai nó

_Em cũng ko biết nữa -nó thở dài nói

_Hay em cứ nói sự thật ọi người biết đi -Tú dò xét

_Ko được, như vậy càng khiến thêm đau lòng mà thôi -nó lắc đầu - À, bây giờ chắc em đã bị đuổi ra khỏi nhà rồi, anh có thể cho em ở kè ko?

_Ừm.....nếu em ko chê nhà anh bẩn -Tú đùa

Nhớ đến mấy ngày trước nó bỗng gọi điện ình nhờ đóng một vở kịch này thì ko khỏi bất ngờ, nhưng nó ko chịu nói lý do tại sao hết. Nhưng anh cũng ko phải vô dụng, đã phái người tìm hiểu một chút. Khi biết sự thật Tú cũng ko khỏi đau lòng hướng chỉ những người kia cũng yêu thương nó như vậy. Vậy cho nên đã đồng ý giúp nó. Nhưng Tú cũng mong hạnh phúc sẽ đến với nó thay vì sự đau khổ hiện giờ.

Chap 42

” Vì tình trạng sức khỏe ko tốt nên nó đã chủ động tìm đến bệnh viện. Sau khi kiểm tra qua, nó lo lắng hỏi kết quả:

_Bác sĩ Hà, có phải cháu bị làm sao ko?

Bác sĩ Hà là bác sĩ đã điều trị cho ba nó. Coi như cũng là quen biết. Trước đây khi gia đình nó ko đủ tiền viện phí đóng cho ba nó, bác sĩ Hà đã giúp đỡ chi trả một nửa. Bác sĩ Hà như ân nhân của nhà nó vậy. Vì vậy nó rất an tâm nếu như bác sĩ là người khám bệnh cho nó.

_Có phải cháu thường xuyên bị đau đầu phải ko? -bác sĩ Hà nghiêm túc hỏi

_Vâng, cơn đau thường kéo đến bất chợt. Dạo gần đây mắt cháu còn đột nhiên ko nhìn thấy gì cả -nó sợ hãi nói

Bác sĩ Hà suy tư một lúc rồi nghiêm túc khoanh tay lại nhẹ nói:

_Ừm, ta nghĩ cháu.....có lẽ đã mắc phải căn bệnh di truyền hiếm gặp của ba cháu.

_Sao có thể chứ? Nói vậy ko phải nói cháu sẽ chết sao? -nó như ko tin vào tai mình

_Tình trạng của cháu hiện giờ xem ra mới bước vào giai đoạn đầu, còn có thể duy trì sức khỏe bằng cách uống thuốc và tiếp nhận điều trị đặc biệt -bác sĩ Hà trả lời

Sau khi khám bệnh xong, nó thơ thẩn đi trên con phố náo nhiệt đông người qua lại. Bóng dáng cô đơn của nó trông thật đáng thương. Nó vẫn khó có thể nào tiếp nhận ngay được tin này.

“Điều trị đặc biệt” trong lời bác sĩ Hà nó hiểu rất rõ. Bởi vì trước đây chứng kiến ba mình đau khổ, gầy gò hơn sau mỗi khi điều trị làm tim nó ko ngừng bóp chặt lại. Căn bệnh này đã dày vò ba nó, dày vò gia đình nó. Nó đã hứa với ba nó rằng sẽ chăm sóc ẹ và Bi thật tốt, giờ đây sao có thể lại bị mắc căn bệnh này? Vậy thì mẹ và Bi ai sẽ lo đây? Vốn dĩ căn bệnh này theo lời bác sĩ thì uống thuốc và điều trị đặc biệt có lẽ bệnh tình sẽ giảm bớt nhưng tiền đâu để chi trả. Mẹ nó cả đời đã khổ vì ba nó rồi, nó ko muốn mình cũng phải làm gánh nặng trên vai mẹ nó. Hãy cứ để nó có thể làm ít gì cho gia đình này vậy.

Còn hấn? Nó ko thể kéo hấn theo nó cùng chịu đau khổ. Nó ko muốn hấn chứng kiến cảnh mình bị dày vò từng ngày. Hấn là người cho nó cảm giác an toàn và ấm áp. Nhưng nó ko thể tham lam và ích kỉ như vậy được. Tay nó run run cầm chiếc điện thoại lên bấm một dãy số quen thuộc, miệng mấp máy: “Alo, là em....em muốn gặp anh.....”

“Cốc cốc cốc” tiếng gõ cửa vang lên làm cắt đứt dòng suy nghĩ của nó.

_Ko làm phiền em chứ? -Tú mở cửa bước vào

Mấy ngày trước nó đã dọn đến nhà Tú ở. Việc học trong trường của nó bây giờ thật đúng là rất tệ. Từ lúc biết được nó đã bị Hoàng và mọi người bỏ rơi thì tất cả học sinh trong trường ko ai là ko ngừng chửi rửa nó. Mà Tú thì ngược lại ko hề bị gì hết bởi anh ta cũng ko phải là người dễ chọc. Đúng thật là thiên vị mà. Nhưng điều làm nó đau lòng nhất là hầu như hấn ta đều ko đến trường mấy ngày nay, thật là muốn tránh mặt nó sao? Vỵ thì ko thêm nói với nó một câu nào nữa, xem nó như người xa lạ mà đối xử. Cái giá này cũng thật là nặng quá đi.

_Ko phiền, em đang buồn đến chết đây này -nó than

_Chắc lại đang nhớ tên kia đúng ko? -Tú chọc

_Ko có! Anh có chuyện gì tìm em à? -nó đỏ mặt hỏi

_Định dẫn em đi gặp một người -Tú trả lời

_Ai vậy? Em có quen ko? -nó tò mò

_Đến lúc đó rồi em hẳn biết, nhanh thay quần áo rồi mình cùng đi -Tú bí mật nói

Sau khi thay quần áo xong thì nó được Tú chở đến một ngôi biệt thự trong khu riêng biệt tách ra khỏi cuộc sống ồn ào, náo nhiệt. Ở đây ko khí rất tốt, yên tĩnh như vậy thật thoải mái. Nhưng mà Tú dẫn mình đến nơi này để gặp ai đây? Tú dẫn nó bằng qua một khu vườn nhỏ đến cái đình nghỉ mát trước mặt. Ở đó hình như đang có người thì phải. Lúc bước chân vào đình thì Tú mở miệng lễ phép với người trước mặt:

_Ông ngoại, con mang người đếm cho ông rồi nè.

_Ừm....

Nó ngẩng đầu nhìn ông lão trước mặt, hình như gặp ở đâu rồi thì phải....

_A! Ông chính là ông lão trong nghĩa trang hôm đó -nó hô to

_Ừm, cháu còn nhớ sao? -ông vui vẻ nói

_Dạ, ông là ông ngoại của anhTú sao? Vậy có phải người cháu hôm đó ông nói là anh ấy? -nó gật đầu nói

_Ko phải, người cháu kia của ông là người ông đã tìm lâu rồi.....đó chính cô cháu Tố Nhi đáng thương của ông -ông run rẩy nói

_Cháu sao? Sao có thể như vậy được, hay ông tìm nhầm người rồi? -nó chỉ vào mình hỏi

_Cháu chính là cháu nội của ông.....-ông cầm chặt lấy tay nó

_Chuyện này là sao? -đầu óc nó bắt đầu mờ mịt, nó cần một lời giải thích cho chuyện này

_Được rồi, để ông nói rõ sự việc.....-ông thở dài

Thì ra ba nó lại là con trai của một gia đình giàu có. Nhưng mẹ lại xuất thân từ một nhà nông dân nghèo nên đã bị gia đình ba kịch liệt phản đối. Họ bắt ba phải chia tay mẹ nếu ko sẽ từ ba, xoá tên ba khỏi danh sách người thừa kế. Ba đã chấp nhận từ bỏ tất cả, mang theo mẹ nó cùng bỏ trốn. Lúc đó ông đã rất tức giận mà đã chặn con đường tương lai của ba nó, khiến ba nó trở thành một công nhân bốc vác xây dựng. Làm việc tuy rất khổ cực nhưng ba nó vẫn vui vẻ mà sống vì có vợ con là động lực. Vì tính tình quật cường của con trai nên ông đã cắt đứt mọi liên lạc, ko muốn biết thêm tí gì từ người con ko có tiền đồ này. Mãi cho đến khi con gái ông chạy đến nói con trai bệnh nặng qua đời thì ông mới biết mình đánh mất thứ gì. Dù có tức giận nhưng “Người đầu bạc tiền kẻ đầu xanh” vẫn rất đau khổ, huống chi là con ruột của mình. Ông mới biết cố chấp bao năm qua cũng chẳng lấy lại được gì mà chỉ đổi lấy ưu thương cùng mất mát. Ông ko phải là một người cha tốt, nay con trai ông lại ở thế giới lạnh lẽo bên kia, vậy ông sẽ giúp nó chăm lo cho gia đình mình. Ông ko muốn lại ôm hối hận mà chết đi, sẽ chẳng còn mặt mũi đâu mà đến gặp con trai.

_Cháu gái, cháu có hận ông ko? -ông hỏi

_Hận? Cháu ko hận ông đâu, có lẽ đây là do ba sắp đặt cho cháu gặp lại ông -nó nức nở

_Cám ơn cháu.....-giọng ông run run

_Khi con người ta đối mặt với cái chết thì có lẽ tình thân là điều rất đáng trân trọng -nó băng quơ nói

_“Chết” ? Ko đâu, ông sẽ tìm bác sĩ giỏi chữa cho cháu! -ông đau lòng nói

_Cháu.....

_Cháu đừng nói gì nữa, ông ko muốn thêm một người thân nào nữa đâu -ông kiên định nói

Nó cảm động nhìn ông nó. Giờ đây nó đã có ông nội rồi. Nhưng nó ko biết bệnh mình sẽ khỏi ko đây? Nó ko nghĩ sẽ lại ra đi làm cho ông đau lòng đâu.

_Ông đã cho người đón mẹ và em trai cháu lên đây sống rồi, coi như bù đắp lại những gì ông đã làm -ông xoa đầu nó bảo

_Ông đừng nói vậy mà.....ông nội -nó lúng túng nói

_Haha, ngoan lắm. Từ nay ông nội sẽ bảo vệ, chăm sóc cháu -Ông vui vẻ nói

Tú đứng một bên nhìn hai ông cháu cũng cảm thấy vui thay. Vậy là ông ngoại anh có thể yên tâm mà chăm sóc cháu gái rồi nhá. Nói ra chuyện đời cũng ko ngờ khi nó lại cô em gái họ mà bấy lâu nay tìm kiếm. Thế nào mà Tú luôn cảm thấy cảm giác thân quen với nó. Đúng là máu mủ có khác mà.

“Có cái gì ko đúng lắm ở đây thì phải?”

Ann đi đi lại lại phòng mình lẩm nhẩm nói. Cô vẫn ko thể biết nếu như Tú chỉ đóng kịch thì sao hôm đó anh ta lại đau khổ như vậy trong công viên. Đúng là rất kì quặc mà. Con cô nhóc Nhi kia rõ ràng nhìn ra được là thật lòng thích em trai cô mà. Nhức óc quá đi! Nhưng mà bây giờ nghe đâu tên Tú kia cùng Nhi chuyển trường rồi. Vậy ko phải sẽ ko tìm ra được mấu chốt à? Ko được, phải điều tra cho kĩ mới được. Ko thể để mọi chuyện đơn giản kết thúc như vậy. Ann quyết tâm làm rõ mọi chuyện. Nhất định hai người kia có nỗi khổ riêng. Nhất định là vậy! Ann cô đây thông minh như thế sẽ ko dễ mắc mưu hai người đâu!

_Cô hện tụi tôi ra đây có chuyện gì? Nếu định lên mặt dạy dỗ thì tôi nói thẳng cô ko cần làm thế, tụi tôi sẽ ko làm phiền đến các người nữa đâu! -Tú khó chịu nói

_Anh đừng nói vậy chứ! -nó trừng mắt với Tú, rồi quay sang người con gái xinh đẹp trước mặt - Thật là xin lỗi chị, buổi sáng miệng anh ta còn chưa đánh răng nên lời nói mới khó nghe vậy.

_Ko sao. Hôm nay hai người ra đây tất nhiên là có chuyện để nói rồi -Ann chậm rãi nói

_“Chuyện”? Chúng ta mà cũng có chuyện mà nói sao? -Tú cợt nhả nói

_Ừm.....chị đã biết sự thật rồi. Chị vẫn thấy chuyện này có vấn đề nên đã cho người đi tra, ko ngờ mọi chuyện lại như vậy -Ann nói

_A.....chị đã biết rồi sao! Vậy chị có nói cho anh Hoàng và mọi người biết ko? -nó túm lấy tay Ann hỏi

_Vẫn chưa nhưng chị định mai nói cho họ nghe -Ann trả lời

_Ko! Chị đừng nói gì hết, em xin chị đấy! -nó hét lên

_Tại sao chứ? Vậy thằng Hoàng nó sẽ vẫn hận em, em ko đau khổ sao? -Ann tức giận

Hai cái con người này mắc gì phải làm khổ nhau đến thế chứ! Thật ko biết họ nghĩ gì nữa.

_Chị Ann à, em ko muốn anh ấy thấy em trong bộ dạng này. Như vậy trông rất đáng thương. Em muốn anh ấy nhìn thấy em trong bộ dáng vui vẻ, hoạt bát. Chị hãy giúp em lần này đi được ko?

_Chị.....-Ann khó xử

_Cứ làm theo lời Nhi nói đi, hai hôm nữa chúng tôi sẽ sang Mĩ chữa trị bệnh cho Nhi, khi đó khỏe lại sẽ quay lại gặp thằng nhóc kia -Tú nói

_Hai ngày hai người đi rồi sao? Vậy khi nào thì mới quay về đây? -Ann bắt ngờ

_Chuyện này thì phải đợi tình trạng sức khỏe của Nhi tốt đã -Tú thay Nhi nói

_Chị Ann, chị giúp em nhé! -nó cầu xin

_Được, chị sẽ giúp nhưng em phải hứa sẽ luôn liên lạc cho chị biết được tình trạng sức khỏe của mình -Ann ra điều kiện

_Được thôi -nó nhẹ nhõm thở ra

Ngồi nói chuyện thêm một lúc nữa hỏi thăm tình trạng bây giờ của mấy kia thì nó mới biết được bọn họ vẫn rất tức giận. Vy buồn bực mấy ngày liền may mà vẫn có Tùng bên cạnh, còn Bảo thì trầm ngâm mấy ngày nay. Hắn ta thì lại quay lại con đường trước đây. Suốt ngày đi chơi lông nhông. Nó phiền Ann khuyên can hắn ta, dù gì Ann cũng có biện pháp trừng trị tên cứng đầu kia. Mong rằng sau này khi gặp lại, hắn ta sẽ trưởng thành hơn.

Sân bay XX.....

_Sang bên đây nhớ chăm sóc cho bản thân mình thật tốt đấy! -Ann dặn dò

_Hihi, cảm ơn chị, em biết rồi -nó ôm lấy Ann

_Được rồi mấy đứa. Sắp đến giờ bay rồi, sang bên đây hai đứa nhớ chăm sóc bản thân mình thật tốt, mẹ cùng ông nội con sẽ sang bên đó sau -mẹ nó lo lắng nhìn Tú và nó bảo

_Dì cứ yên tâm, con sẽ chăm sóc em gái mà -Tú vui vẻ

_Xí, Nhi nè, nếu anh ta mà bỏ đói em thì nói cho chị biết nha! -Ann liếc Tú nói

_Cô.....-Tú trợn mắt nói

Ann vênh mặt lên với Tú. Tưởng lừa chị đây chuyện hôm bữa thì chị sẽ bỏ qua chắc. Tên này phải dạy dỗ lại thì mới nghe lời. Mọi người chỉ nhìn hai người thôi thì tâm trạng cũng tốt hẳn lên rồi. Vì thời gian đã đến nên mẹ nó thúc giục sợ sẽ trễ. Lúc bước qua cửa soát vé, nó âm thầm hạ quyết tâm sẽ quay lại đây một lần nữa để gặp hắn. Bàn tay siết chặt lấy sợi dây chuyền nửa cánh thiên thần trên cổ mà trước đây hắn tặng, miệng lẩm bẩm:

“Em nhất định sẽ về, anh nhất định phải đợi em đấy!”

29. Chap 43+44

Chap 43

Hơn 2 năm sau.....

Ở một phòng bệnh đang truyền ra những âm thanh ầm ĩ khiến người đi ngang qua cũng bị hù sợ.

_Anh nói ko được, hiện giờ vẫn chưa phải lúc -Tú rống lên

_Em mặc kệ! Em muốn về thăm mọi người -nó bướng bỉnh trừng to mắt nhìn Tú

Trời mới biết cô hận cái bệnh viện này thế nào! Ngày nào cũng chỉ nằm trên giường bệnh thật là chán chết. Nhưng mà ai cũng khuyên đây là bệnh viện tốt nhất, bệnh nhất định sẽ khỏi hẳn. Nhưng nó cũng đã trải qua hai cuộc phẫu thuật mà sao đến giờ bệnh tình vẫn chưa khỏi. Nghe nói hình như còn có một ca phẫu thuật nữa thôi nếu như thành công thì nó qua khỏi. Nhưng tỉ lệ thành công là 50/50, hỏi nó phải làm sao? Lỡ ko may xảy ra thì ko được gặp hắn nữa sao? Nó vẫn còn nhiều điều chưa nói, sao có thể tay ko mà bỏ đi được? Nó ko cam lòng!

_Vậy còn ca phẫu thuật một tháng sau tính sao? -Tú kìm nén lửa giận

Ko biết nó có tính cách giống ai mà khó bảo thế. Có một cô em họ như vậy cũng đủ khiến anh đau đầu, may sao nhóc Bi ko bị ảnh hưởng tính cách này của chị nó.

_Ko phải bác sĩ John cũng có một buổi giao lưu với một bệnh viện trong nước mình sao? Lúc đó nhờ ông ấy phẫu thuật tại đây luôn, chuyện này anh làm mà đúng ko, đại gia? -nó nói

_Ko phải là ko được nhưng em chỉ mới khoẻ lên một tí thôi.....

Ko đợi Tú nói hết câu nó đã ngắt lời:

_Coi như xong! Em dọn đồ đạc, anh mau chóng sắp xếp mọi chuyện còn lại, giờ thì em muốn đi ngủ, nhớ đóng cửa cho em, byebye

~Tú trơ mắt nhìn cái con heo lười trên giường bệnh kia. Coi anh là ôsin chắc? Sao ông lại bắt mình chăm sóc cho con em họ đáng ghét này chứ? Về nước phải tính sổ với ông ngoại mới được. Tuy suy nghĩ như thế nhưng Tú vẫn tỉ mỉ sắp xếp mọi việc đầu vào đó. Ai biểu nó là cục vàng của ông ngoại chi. Anh bây giờ là đáng thương nhất.

_Hi, nghe Tú nói tuần sau em về hả?

Nhìn Ann thông qua video chat, nó vui vẻ gật đầu. Ở bên này cũng lâu rồi, thật sự thì ko nơi nào tốt hơn nơi mình sinh ra cả.

_Em tính học Đại học liên thông của WK sao? -Ann hỏi

Tự nhiên mấy hôm trước tên cà chớn kia gọi cho cô nhờ đăng kí nộp hồ sơ cho nó vào Đại học WK làm cô giật cả mình. Nhưng nơi đó cũng có mặt mọi người đang học, sẽ ko khiến nó khó xử chứ? Mà quan trọng hơn là trong hai năm này nhiều chuyện cũng xảy ra, lỡ nó shock quá thì sao đây?

_Ừm, mà chị này, lúc đó chị đừng tỏ ra quan tâm quá đến em nha, ko thì mọi người lại phát hiện bệnh của em đó -nó dặn

_Biết rồi, biết rồi. Ông anh em cũng vừa mới nhắc chị xong mà -hai anh em này thật y chang nhau

_Haha, vậy tuần sau gặp lại chị nhé, giờ em phải đi ngủ rồi, byebye -nó tạm biệt

_Byebye~ -Ann cười nói

Đóng màn hình laptop lại, nó thở phào nhẹ nhõm. Cuối cùng mọi chuyện cũng đã xong, vậy là an tâm rồi. Ko biết mọi người giờ ra sao nữa, chắc vẫn khỏe. Ko biết hần ta khi gặp lại nó sẽ thế nào đây? Lần này nó nhất định sẽ hóa giải hiểu lầm. Ôi, thật là nhớ hần quá đi mất!

Sân bay XX.....

Hít một hơi thật sâu, đúng là ko khí này, thật là thoải mái. Cuối cùng cũng đã trở lại rồi.

_Về nhà luôn ko? Ông và dì đang đợi em đó! -Tú kéo hành lí đi sau nó

_Một tí nữa đi, em muốn đi xem trường học, anh chở em đi nha? -nó hỏi

_Ừm, dù gì anh cũng muốn xem thử môi trường học sau này của em nhân tiện còn một sổ thủ tục nhập học chưa làm xong -Tú gật đầu đồng ý

_Cám ơn anh! - nó hứng trí cả lên

Đại học WK là trường đại học nổi tiếng trong top đầu của nước. So với trường phổ thông WK thì lớn hơn rất nhiều. Đánh giá tất cả, nó công nhận đây thật sự là một ngôi trường học tập tốt. Tú vì phải lo thủ tục nhập học cho nó mà đã cùng với Ann hẹn lên phòng hiệu trưởng. Để nó lại một mình tự đi tham quan trường. Cũng tốt, đỡ bị bám đuôi.

Sân trường lớn hơn rất nhiều. Còn có cả sân bóng rổ và cả hồ bơi nữa, trông sướng thiệt ấy nhỉ. Nó bước chân vào một lớp học, ko còn ai ở trong lớp. Cũng đúng thôi, giờ là giờ tan học, chắc mọi người đã ra về hết rồi. Nó quan sát lớp học, nơi này rộng quá đi, còn có nhiều tranh vẽ nữa, chắc là phòng mỹ thuật rồi. Nó hứng thú dạo một vòng quanh lớp cho đến khi sững người bởi bức tranh trước mặt. Đây ko phải là vẽ hần ta sao? Lại còn cười rất vui vẻ và hạnh phúc nữa. Gương mặt ngày nhớ đêm mong của nó, bây giờ nó đã về lại bên cạnh hần, nó rất vui. Tay nó bất giác chạm nhẹ khuôn mặt hần, có lẽ hơn hai năm nay anh ấy sống rất tốt thì phải?

_ Thấy anh ấy đẹp lắm phải ko? -một giọng nói từ sau lưng nó truyền đến

__Hả?

Nó kinh ngạc xoay người lại thì thấy một cô gái ăn mặc giản dị. Trên mặt còn dính màu vẽ, trông rất buồn cười. Ở cô ấy có một sức hút kì lạ.

__Anh ấy đẹp trai lắm phải ko? Anh ấy chính là hoàng tử của trường mình đấy! -cô gái ngưỡng mộ nói

__Vậy sao? -nó giả vờ ko biết gì

__Tất nhiên rồi, theo mình thấy có lẽ bạn là học sinh mới đến nên ko biết độ nổi tiếng của anh ấy rồi, phải ko? -cô hỏi

__Ừ, mình mới chuyển đến -nó vui vẻ trả lời

__Thật hay quá! Mình học năm hai ngành mỹ thuật, còn bạn thì sao?

__Vậy mình là em rồi, hìhì, em là học sinh trao đổi của trường mình học kì hai này, tên là Tố Nhi rất vui được gặp chị -nó lễ phép nói

__Chị cũng rất vui! Chị tên là Mai -cô nhiệt tình

Sau màn chào hỏi vui vẻ giữa hai người, Mai thấy nó cứ ngẩn ngơ nhìn bức tranh vẽ Hoàng nên cô khẽ lắc đầu. Trai đẹp có khác, ai nhìn thấy cũng mê. Mai hắng giọng:

__Em bị mê hoặc bởi anh ta luôn rồi phải ko? -Mai đùa

__Em.....-nó ngưng ngừng

__Ko sao, anh ấy là hot boy mà, ai mà chẳng cảm nắng, nhưng mà anh ấy.....

Chưa nói được hết câu thì điện thoại trong túi vang lên làm Mai phải nghe lấy.

“Alo,.....ừm.....quên mất, vậy đợi mình ra đó nha!”

__Haizzzz, xin lỗi em nha, chị có tí chuyện, khi nào rảnh chúng ta gặp nhau nói chuyện nữa nha -Mai gom lấy đồ đạc

__Dạ, hẹn gặp lại chị! - nó nói

Thấy Mai có vẻ như có chuyện gấp nên nó cũng ko làm phiền nữa, tự mình đi dạo chỗ khác. Hiếm có dịp ra ngoài đi dạo như vậy, phải tận dụng thỏa thích. Nhưng mà ko biết lớp hần học ở đâu nhỉ, lên nhìn chắc ko sao đâu ha. Với cái suy nghĩ đó mà nó đã đi tìm lớp hần học. Nghe Ann nói hần ta học ở lớp đặc biệt, cái lớp dành cho những thiên tài nhưng mà quá đáng hơn nữa lại là đang học bằng thạc sĩ. Vậy hần ta có chỉ số IQ như quái vật rồi, đúng là trời thiên vị nhiều người mà. Cứ mãi lo suy nghĩ mà nó va phải người làm người đó phải lom khom cúi người lụm đồ. Nó áy náy cúi xuống lụm theo, miệng ko ngừng nói xin lỗi.

__Thật sự xin lỗi, xin lỗi, tôi ko cố ý -nó gom đồ đưa lại cho người kia đến khi nhìn được mặt người kia lại giật cả mình

__Nhi.....?

__Vy lâu rồi ko gặp, tao thật sự rất nhớ mày! -nó định chồm người lên ôm lấy Vy nhưng lại bắt hụt

__Thật xin lỗi, tôi ko quen biết cô. Tôi đang rất bận, xin nhường đường -Vy lạnh băng nói

Nó cứng đờ cả người. Đây ko phải là câu nói đầu tiên nó muốn nghe khi gặp lại Vy. Chẳng lẽ trong hơn hai năm này Vy vẫn chưa tha thứ cho nó sao? Nhưng ko phải chị Ann nói mọi người cũng ko còn nghĩ đến vụ đó nữa sao? Rằng họ cũng đã dần tha thứ cho nó rồi à. Nhưng mà Vy sao lại nói chuyện lạnh lùng thế kia chứ?

Vy thấy nó đứng im đó ko có ý nhường đường nên đã tự né sang một bên bỏ đi. Lúc đi ngang qua người nó còn vô tình bỏ lại một câu:

__Nếu đã bỏ đi rồi sao ko biến mất luôn đi còn quay lại đây làm cái gì?

Đúng vậy, nó đã có gan làm những chuyện ấy, lại còn bỏ đi, sao giờ lại quay về? Định tiếp tục giở trò à? Hơn hai năm nay cảnh vật cũng có thay đổi hướng chỉ là con người. Mọi thứ đang dần tốt đẹp sao nó lại quay về. Vy ko thể nào hiểu được nó đang suy nghĩ cái gì nữa. Nhưng mặc cho nó muốn suy nghĩ gì, Vy cũng ko có ý định quay lại làm bạn nó nữa.

Nó nhìn theo bóng lưng khuất xa của Vy mà lòng ko khỏi chua xót. Vậy chắc có lẽ mọi người chưa bỏ qua ỉnh rồi. Chuyện này phải hỏi rõ Ann mới được.

“Vy à, chuyện năm đó thật xin lỗi mày quá, nhưng sau này tao nhất định ko làm mày tổn thương nữa đâu!”

Tâm trạng nó giờ chẳng tốt lành gì nên cũng đã gọi điện cho Tú cùng về nhà. Vẫn là tổn thương người thành tổn thương mình. Giờ đây nó cần một nơi bình yên mà an ủi. Ông ngoại cùng mẹ nó cũng đã vất vả nhiều rồi, nó thật rất cảm động. Đây chính là nơi bình yên nhất mà nó có thể tin tưởng.

_Ông nội uống trà con mới pha nè -nó bưng ly trà đi đến bàn nghỉ ngoài sân

_Con sao ko bảo người làm pha giúp mà lại tự đi pha vậy? Sức khoẻ của con vẫn chưa tốt đâu -thấy nó như thể làm ông ko khỏi lo lắng

_Ko sao đâu ông, việc nhỏ này con vẫn làm được -nó cười trấn an ông

_Haizzz, con bé này lúc nào cũng khiến ông ko yên mà -ông nhận lấy ly trà từ tay nó mà thở dài

Nó xấu hổ cúi đầu. Nếu nó ko mắc bệnh, có lẽ giờ này mọi người đều sống thoải mái, vui vẻ. Nhưng đời ko như là mơ. Dù có mơ đến một ngày mọi người đều sống vui vẻ với nhau nhưng việc này khó hơn nó nghĩ rồi. Lúc này vừa phải cũng có hai người nhiều chuyện bước vào làm nó ko khỏi nhức đầu.

_Ông và Vy nói chuyện gì thế, cho con tham gia với -Ann đùa

Ông nội của nó coi Ann như cháu trong nhà vậy. Điều này cũng phải khiến nó hâm mộ tài nói chuyện của Ann. Chị ấy rất hiểu tâm lý mọi người nên ai cũng yêu quý chị ấy hết. Trừ người đang đứng bên cạnh chị ấy ra, là người hay kiếm chuyện gây sự nhất, ông anh Minh Tú nhà nó. Nó còn nghi ngờ hai người này có phải hay ko là đang yêu nhau. Thật khiến người dễ khác hiểu lầm mà.

_Cháu cũng đến rồi à, chuyện nhập học của Nhi hai đứa lo đến đâu rồi? -ông nhìn Ann và cháu trai hỏi

_Mọi chuyện xong hết rồi ạ, ngày mai là có thể đi đến trường học -Tú trả lời

_Ừm, ông nhờ con chăm sóc nó nhé! -ông hướng Ann nói

_Vâng ông cứ yên tâm -Ann sẵn khoái đáp

_À, chị Ann, lên phòng với em một tí đi, em có đồ đưa cho chị đấy -nó kéo tay Ann đi

_Dạ con đi với Nhi nha ông -Ann lễ phép nói

_Ừ hai con lên phòng chơi đi -ông vui vẻ

Tú nhìn theo bóng hai cô gái đi vào trong nhà mà thở ra hơi. Hai cô gái này trời sinh đã là khắc tinh trong đời anh. Một người ko thể đụng vô, người còn lại thì luôn lấy anh ra làm trò tiêu khiển. Minh Tú anh đời này chỉ bị hai người này phá đến hỏng cả người.

_Thích con bé rồi phải ko? Nếu thích thì mau nói cho người ta biết đi! -ông ghé bên tai Tú nói

_Ông ngoại à, sao con có thể thích một bà chằn được? -Tú cãi

_Haha, nhưng theo ông con bé Ann rất hợp với con đấy -ông uống một hớp trà nói

_Ông ngoại!!!!!! - Tú lớn tiếng

Tú bực mình nhìn ông lão cũng đã trên bảy mươi rồi sao mà vẫn còn đùa dai thế nhỉ? Giờ thì càng có thể biết được cái tính cách của nó được di truyền bởi ông ngoại. Đường đường là con cưng ở nhà nhưng mỗi khi về bên ngoại là anh chẳng khác nào ôsin cấp cao hết. Thật bất mãn hết sức.

_Ngứa tai quá đi -Ann gãi lấy tai mình

Ko biết có ai đang nhắc đến mình hay sao mà lỗ tai cứ ngứa hết cả lên.

_Chị Ann! -nó hét lên

_Hả, chuyện gì? -Ann hoảng sợ hỏi lùi về phía sau

Chẳng biết nó ăn nhầm cái gì mà sau khi bước vào phòng cái mặt cứ đen thui cả lại như có ai thiếu nợ nó vậy. Nhưng mà lúc này ở dưới sân ko phải vẫn rất tốt sao?

_Chị nói sự thật cho em biết, có phải mọi người vẫn chưa tha thứ cho em ko? -nó nghiêm túc hỏi

_Ai nói cho em nghe? -Ann giật mình

_Hôm qua em đã gặp Vy, chị mau nói cho em biết rõ mọi chuyện -nó nóng nảy

_Chuyện này.....-Ann khó xử

_Chị mau nói cho em biết nếu ko đừng trách em -nó bước lên phía Ann đe dọa

_Ách, tại lúc đó.....em sắp đến ngày phẫu thuật nhưng tâm trạng ko mấy tốt nên chị đành phải nói dối để em có thể yên tâm.....mà lúc đó Tú cũng bảo chị nên làm thế.....-Ann kể

_Cả anh Tú cũng biết? -hai người này dám thông đồng lừa mình

_Tại lúc đó ai cũng lo em ko chịu làm phẫu thuật nên mới làm vậy cho em có hi vọng, lúc đó thật xin lỗi em.....- giọng Ann ngày càng nhỏ

Nó thở dài một hơi rồi mới chậm rãi nói:

_Em ko trách chị làm vậy, nếu là em thì em cũng làm như thế. Nhưng mà chính tai nghe thấy sự thật vẫn rất khó chấp nhận.....

_Nhi à, em ko sao chứ? -Ann quan tâm hỏi

_Ko sao đâu, em chỉ là hơi mệt tí thôi. Chị cứ yên tâm đi, em nhất định sẽ khiến họ chấp nhận em -nó kiên định nói

Ann nhìn nó mà đau lòng thay. Một người con gái còn trẻ như thế chính ra phải đang sống một cuộc sống tràn đầy vô tư, hồn nhiên. Nhưng nó lại ko cho phép mình yếu đuối, phải mạnh mẽ mà chiến đấu với bệnh tật. Yêu người ta nhưng lại sợ làm cho người ấy phải khổ vì mình. Nó đã hy đã hy sinh rất nhiều rồi. Mong rằng ước nguyện của nó sẽ mau chóng thành hiện thực.

Chap 44

Nhìn lớp học học trước mặt, bắt đầu từ bây giờ nó phải dừng cảm trước sự quyết định quay về của mình. Hít sâu một hơi lấy can đảm, nó tự tin bước vào lớp. Nó chọn ngành thiết kế trang sức vì nó thấy mình có khiếu trong chuyện này và đây cũng là một sở thích của nó. Nó được giáo viên phân vào nhóm 5 người cùng nhau làm việc. Hai bạn nam có vẻ như rất vui khi nó vào nhóm. Nó và một bạn nữ nữa nói chuyện cũng rất ăn ý. Chỉ còn một người nữa thôi, nếu như hợp nhau thì việc hợp tác chung sau này tốt rồi. Nghe bạn kia nói thì có vẻ như người còn lại là nhóm trưởng, lại còn rất nổi tiếng trong trường. Số nó cũng hên quá đi, toàn quen biết hot boy, hot girl ko.

_Xin lỗi mọi người, mình đến trễ -giọng nói thánh thót này nghe rất là quen

Hôm nay đang đi giữa chừng tự nhiên lại nhớ mình để quên đồ ở nhà nên đến trễ. Bất ngờ hơn là trong nhóm có thêm người mới, mà người này hôm bữa cô mới gặp, Trần Tố Nhi. Nhưng sao cô ta lại ở đây? Mặt Vy lạnh lại, giọng khó chịu hỏi cô gái bên cạnh:

_Ai cho cho cô ta vào nhóm vậy? Ko phải nhóm mình đã đủ người rồi sao?

_Giáo viên nói nhóm mình tốt nhất lớp nên để tụi mình chỉ dẫn cho bạn ấy.....-cô bạn bên cạnh hơi run trước thái độ lạnh nhạt của Vy

__Vây sao? Vây thì để mình đi gặp giáo viên nói rõ ràng -Vy cười lạnh quay người bỏ đi

Cô mới ko cần phải hợp tác với con người xấu xa ấy. Cô ta vào nhóm chỉ thêm rắc rối mà thôi.

Nhìn Vy xoay người đi tìm giáo viên phụ trách mà nó cắn môi. Con nhỏ này, thiệt tình muốn giết nó mà. Nó đành phải ngượng ngùng chào ba người kia mà đuổi theo Vy. Khó khăn lắm mới quay về được, ko thể để chuyện nhỏ này cản đường được.

__Vy, dừng lại! -nó hét lên

Vy khựng người lại, nở nụ cười chế giễu trên môi mình, xoay người lại hỏi:

__Sao? Cô quay về rồi lại còn vô nhóm tôi nữa, mục đích của cô là gì? Hay lại muốn chơi tôi một ván nữa?

__Tao ko có! Mà phải tin tao chứ -nó phản bác

__Tin cô? Tôi làm gì phải tin cô? Chuyện năm đó ko phải là kết cục thảm hại của tôi khi tin cô sao? Cô đừng nói đã quên hết chuyện đấy rồi nhá -Vy châm chọc

__Chuyện năm đó là do tao ko đúng, tao xin lỗi mà nhưng mà phải tin tao, mà là người bạn mà tao quý trọng nhất - nó đau khổ nói

__Ko cần nhiều lời, dù sao thì tôi sẽ nói giáo viên chuyển cô sang nhóm khác -Vy lạnh lùng nói

Thấy Vy thật sự sẽ đi nói giáo viên, nó hốt hoảng mà bật thốt lên:

__Điều ước! Mà còn thiếu tao một điều ước đấy!

__Điều ước? -Vy mờ mịt hỏi

__Đúng vậy, là ước nguyện của người chiến thắng. Năm đó tao cá cược thắng, giờ tao muốn thực hiện ước nguyện của mình, mong mà chấp nhận tao vô nhóm -nó rành mạch nói

__Tôi sẽ ko làm -Vy khó chịu

__Thì ra VyVy là con người chỉ nói suông mà thôi, khiến người khác cảm thấy thất vọng -nó khích tướng

__Hừ, được thôi. Nhưng cô vào nhóm tôi nếu làm nhóm tôi bị ảnh hưởng gì thì lúc đó tốt nhất cô tự mình cuốn gói ra khỏi nhóm -Vy đã mắc câu

__Cám ơn mà! -nó vui vẻ, cuối cùng cũng thuyết phục được

__Trong nhóm thì phải gọi tôi là nhóm trưởng, đừng có xưng hô loạn như thế, tôi với cô ko thân thiết cho lắm đâu -Vy nhướn mi nói

__Ừm, tao.....ách, nhóm trưởng, cảm ơn đã cho tôi vào nhóm -nó nuốt nước miếng nói

Cơn giận của Vy thực đáng sợ. Nhưng mà nó cũng sẽ hóa giải mọi hiểu lầm với Vy. Đến lúc đó nhất định phải xử Vy một trận vì đã dồn ép nó hôm nay. Nó cười tủm tỉm chạy theo sau lưng Vy vào lớp.

Ko ai biết được thì ra sân sau của trường phổ thông WK cũng nối liền với khu vườn phía Tây trường đại học. Bình thường ít có ai qua lại đây bởi đây bị đồn có ma ám. Cái tin vệt này ko đoán cũng biết là do hấn ta làm. Nó luôn người qua một nhánh cây cao dễ dàng mà đi vào sân sau trường. Cái nơi này vẫn vậy, ko có một bóng người, cũng là nơi cho nó nhiều kỉ niệm.

“Lộp bộp” -hình như là có người đến thì phải, nó trốn vào một bụi cây ngồi xuống.

Là hấn ta, là người mà nó luôn mơ đến. Mắt nó trợn to lên, có vài giọt nước trong suốt sắp tràn ra khỏi mí. Hấn ta vẫn lạnh băng như vậy. Tóc hấn ko còn để dài như trước mà đã cắt hết, để lộ ra vầng trán cao đầy thu hút. Thân hình có vẻ rắn rỏi hơn trước, nó xúc động đến nỗi muốn nhanh nhào vào lòng hấn. Ko biết hấn ta khi gặp lại mình sẽ như thế nào nhỉ? Có chăng sẽ giống như thái độ của Vy? Mặc kệ, hận cũng được, dù gì nó cũng sẽ ko bỏ lỡ cơ hội ở bên hấn nữa đâu! Hai năm là quá đủ rồi, nó ko thể lừa gạt bản thân mình nữa.

_Ra đây đi, đừng trốn nữa -giọng điệu lạnh băng vang lên

Nó giật mình, bị phát hiện rồi sao? Thôi thì dù gì cũng phải gặp nhau, cứ đi ra mà gặp. Hai người cũng có nhiều chuyện để nói mà, phải kể sự thật cho hần biết mới được. Khi nó vừa định bước ra khỏi bụi cây thì ở một nơi khác lại vang lên tiếng oán trách của con gái:

_Nè Hoàng, chẳng lẽ cậu ko biết giả bộ tí à?

_Lớn rồi mà còn thích chơi mấy trò con nít đó nữa, mệt ko hả? -hắn dụi dằm lau mồ hôi trên mặt cô nàng

_Cậu thử đi rồi biết -cô liếc hần khinh bỉ

_Haha, cậu dư năng lượng mà -Hoàng vui vẻ cười

Cô bạn nhanh chóng giận dữ mà ko thèm quan tâm đến hần làm cho hần phải đứng sang một bên dõ dằn. Nó đứng từ xa nên chỉ nhìn được bóng lưng hần ta, còn cô gái kia thì có vẻ như có dáng người rất xinh đẹp. Nhưng điều làm nó ko thể nào tin vào mắt mình là bộ dạng thân thiết của hai người. Hai người ấy rốt cuộc có quan hệ gì? Phải chăng hần đã quên đi sự tồn tại của nó. Nhưng mà nó vẫn luôn hướng tới hần hơn hai năm nay, sao chuyện này lại có thể xảy ra. Có phải muốn trừng phạt nó ko? Nó thờ thần cả người, cũng chẳng biết mình làm sao có thể quay về lớp học. Đầu óc nó trống rỗng, ko muốn đây là sự thật.

_Nhi, ý tưởng sáng tạo của cô trong chủ đề đợt này là gì? -Vy nghiêm túc thảo luận

.....

_Nè! Nhi, cô có nghe tôi nói gì ko hả? -Vy thấy nó ko chú tâm nên lay nó

_Sao? -nó ngơ ngác

_Tôi muốn biết ý tưởng sáng tạo của cô trong chủ đề đợt này là gì? -Vy kiên nhẫn hỏi lại

_Thật xin lỗi, hôm nay tôi ko khỏe cho lắm, tôi xin phép về trước, ý tưởng đó tôi sẽ gửi mail cho cô -nó mệt mỏi quay lưng đi về

Thật nhức đầu quá! Nó phải nằm nghỉ mới được. Vy nhìn thấy nó đã bỏ đi xa tức đến đầu bốc khói. Cái con nhỏ đó chẳng khác gì xưa cả. Vẫn thích làm theo ý mình, đúng là ma xui quỷ khiến tự dưng đồng ý cho nó vào nhóm. Vy hít sâu cố gắng giữ bình tĩnh cùng những người khác thảo luận. Tốt nhất là nó nên có một ý tưởng sáng tạo tuyệt vời, ko thì mau chóng cuốn gói ra khỏi nhóm.

Tối qua ngủ ko được ngon cho lắm làm mất nó giờ sưng như gấu trúc vậy. Chỉ cần nghĩ đến hần ta cùng với một cô nàng nào đó ở bên nhau thôi là nó đã khó chịu lắm rồi. Ko được, nó cần phải uống một ly cafe để tỉnh táo lại mới được. Cạnh trường học hình như có một tiệm cafe, thôi cứ đến đó uống thử đi.

“Leng keng” -tiếng chuông cửa reo lên

_Chào mừng quý khách, chị muốn dùng gì ạ? -nhân viên của quán thân thiện hỏi

_Ừm.....cho tôi một ly Latte, đắng vừa, đừng ngọt quá nhé! -nó nhìn menu nói

_Dạ, ly Latte của quý khách sẽ có ngay, mời quý khách ra bàn ngồi đợi ạ -nhân viên hướng nó cười nói

Nó chọn chỗ ngồi trong một góc khuất, ở đây yên tĩnh tiện cho nó ngồi suy nghĩ. Lúc này vẫn còn khá sớm nên khách cũng ko đông lắm. Chỉ có khoảng vài người mà thôi. Lúc này vừa phải cũng có một nhóm người vào quán nên có vẻ đông hơn.

_Mọi người muốn uống gì đây? Hay là cứ như cũ đi nhé! -Vy hỏi ý kiến

_Ừ, như vậy đi -Tùng cùng Bảo gật đầu đồng ý

_Khoan đã, hôm nay chị muốn uống thử Frappuccino -cô gái sau lưng Vy nói

_Cậu lại muốn thử vị mới sao? -giọng nói quen thuộc vang lên

_Tất nhiên rồi, chúng ta ra đằng kia ngồi đi -cô chạy ngay đến chỗ mình chọn

Từ lúc Vy lên tiếng đã khiến nó chú ý nên ngược lên nhìn, ko ngờ bọn hần cũng ở đây. Anh Bảo vẫn như vậy. Trầm tĩnh và ít nói, nhìn anh chừng chặc hơn trước rất nhiều. Từng thì cứ dính sát lấy Vy ko rời. Nghe Ann nói thì họ đã bắt đầu lại, hạnh phúc thật đấy. Chị Ann thì ko có đi chung, chắc là bận nghiên cứu trong trường rồi. Nhưng khi nó nhìn đến cô gái bên cạnh hần thì cả người liền cứng đờ. Đó ko phải là cô gái cùng với hần ở sau sân trường hôm qua chứ?

_Hi, em là em Tổ Nhi phải ko? Còn nhớ chị ko? Chị là Mai, em đã gặp trong phòng mỹ thuật mấy ngày trước đó!

Mai vừa nhìn đến bên góc quán cafe liền phát hiện cô bé này. Vốn Mai nhìn liền nhận ra Nhi là vì cô bé này để lại cho cô một ấn tượng. Dáng người nhỏ nhắn, khuôn mặt xinh đẹp cùng với đôi mắt buồn bình nhưng lại pha chút cô đơn, tuy cô nhóc này hay cười nhưng nụ cười có phần gượng ép. Là một người nhạy cảm nên Mai dễ dàng nhìn thấu điều này.

Bị Mai hỏi bất ngờ nên nó lúng túng trả lời “Vâng” một tiếng. Đúng lúc hần ta từ sau lưng Mai xuất hiện làm nó ko khỏi lo lắng.

_Cậu đang nói chuyện với ai thế? -hần hỏi

_À là đàn em đó, hôm đó em ấy còn say mê nhìn tấm hình của cậu trong phòng mỹ thuật nữa cơ, cậu lại có thêm một fan hâm mộ rồi đấy -Mai trêu đùa

_Vậy sao? Vậy thì tớ phải xem mặt cô ấy như thế nào.....-vừa nói hần vừa ngược lên nhìn cô gái trong miệng Mai

Khi hai ánh mắt chạm nhau, ko gian xung quanh như dừng lại. Nó có thể nghe rõ lấy nhịp tim đang đập của mình. Là nó sao? Sao nó lại quay lại? Người con gái làm hần đau khổ đã bỏ đi sao giờ lại quay về. Lúc đó, hần rất hận nó. Hận nó vì sao lại gạt hần? Hận nó sao có thể mang mặt nạ lừa dối như thế? Còn có thể diễn xuất đạt như thế, ngay cả hần cũng bị nó xoay ột vòng. Thì ra tình cảm của nó lại nghèo mạt như vậy. Dám lấy tình cảm ra làm trò đùa, con người nó thật đê tiện. Cho đến khi hần gặp lại Mai - con gái một người bạn của mẹ, vốn là bạn thanh mai trúc mã hồi nhỏ của hần. Cô nàng có cá tính hoạt bát, lại quen biết từ nhỏ nên cả hai nói chuyện rất thoải mái. Nhờ Mai mà hần dần lấy lại cân bằng trong cuộc sống, cũng đã biết chấp nhận sự thật. Hơn hai năm qua, cuộc sống của hần cũng tốt lên nhiều nhưng hần vẫn ko thể ko quên được vết thương mà quá khứ mang lại. Điều này luôn làm hần cảm thấy ko được thoải mái. Nhiều khi hận còn mang tên gọi khác là yêu. Vì yêu nên hận, mà hận càng sâu đậm chứng tỏ người ấy yêu mình rất nhiều.

Nó thấy hần trầm tư, ko biết hần ta nghĩ gì. Chẳng lẽ ko muốn nhìn thấy nó sao? Nó ko muốn cứ im lặng như vậy nữa, nhiều lúc im lặng thật sự đáng sợ. Nó ko được tự nhiên mở miệng chào hỏi:

_Đã lâu ko gặp rồi....

_...Ừm, đã lâu ko gặp -hần bình tĩnh nói

_Em.....anh.....anh có khỏe ko? -nó cắn môi hỏi

_Cám ơn, tôi rất tốt -thì ra gặp lại nói chuyện cũng ko khó đến vậy

_Hai người quen nhau sao? -Mai tò mò

_Ừm, chỉ là người quen cũ mà thôi -lời nói của hần như gáo nước lạnh tạt vào mặt nó vậy

Cái gì mà “người quen cũ” cơ chứ? Nó quay lại đây ko phải là để nghe điều này. Nó ko muốn cứ như vậy mà kết thúc. Cái này đâu phải là cái kết mà nó mong muốn. Ngăn lại những giọt nước mắt sắp tràn ra khỏi mi, nó thâm nhủ với lòng “Ko sao đâu, mình ko thể để mất anh ấy được”. Ích kỷ thì sao chứ? Cô cũng ko phải là một người độ lượng. Bây giờ nó ở lại đây thì chỉ càng tăng thêm cái cảm giác khó chịu trong lòng mà thôi. Tốt nhất nên rời khỏi đây thôi.

_Xin lỗi, em có chút chuyện bận nên về trước -nó xoay người đi trước

_Hơ, em ấy sao vậy nhỉ? -Mai khó hiểu nhìn Hoàng

Hoàng nhún vai tỏ vẻ ko biết gì. Đối với việc nó trở về bất ngờ thế này thì Hoàng vẫn chưa kịp tiêu hóa nỗi. Nói ko còn cảm giác gì với nó thì là nói dối. Nhưng hẳn ko thể lại quay về với người từng lừa gạt mình được. Hẳn đang đấu tranh với từng suy nghĩ trong đầu. Phải làm gì với nó đây?

_Ừa chị ơi, Latte của chị nè! -cô nhân viên hốt hoảng khi thấy nó bỏ đi

_Ừm, cảm ơn -nó đưa tay lấy ly Latte từ nhân viên, đồng thời rút tiền trả, ko nhanh ko chậm mà bỏ đi

Nó sợ hãi cái cảm giác này. Cái cảm giác như mới vừa trên thiên đàng rồi xuống địa ngục vậy. Gặp lại hẳn nó rất vui nhưng lại nhảy ra cô gái tên Mai ấy, rồi cuộc Mai và hẳn có quan hệ gì?

_Đó ko phải là Tố Nhi sao? -Vy nhún mày

_Sao? Cô ta trở về sao? -Tùng ngạc nhiên

_Ừm, cô ấy học ở khoa em, mà lại còn chung nhóm nữa -Vy thần nhiên trả lời

_Cô ta mặt dày thật đấy! Đã gây ra chuyện như thế mà còn dám quay lại.....ơ này Bảo, mày chạy đi đâu thế? -Tùng đang nói giữa chừng lại thấy thằng bạn tông cửa bỏ ra ngoài

Bảo từ lúc nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc kia thì đã ko thể nào rời mắt khỏi. Cho đến khi nghe tiếng xác định đó là nó qua miệng em gái mình thì ko kịp suy nghĩ nhiều mà tông cửa chạy theo nó. Hai năm cũng đã trôi qua rồi, chuyện quá khứ thôi thì cũng gạt xuống thôi. Bây giờ anh cũng đã trưởng thành hơn trước rồi, thay vì hận cả đời sao ko thử tha thứ cho họ một lần. Mất thấy nó cứ cắm đầu đi nhanh về phía trước mà ko thấy mình ở ngay đằng sau, Bảo đành hét to gọi lại:

_Tố Nhi, em dừng lại đi!

_Hở?

Đang đi lại nghe có người gọi tên nó nên nó dừng bước lại, xoay người nhìn về người đối diện. Lâu ko gặp, anh ấy sao lại đuổi theo mình? Chẳng lẽ muốn chửi ầm một tảng sao?

_Nhi, em đã quay trở lại rồi sao? -Bảo thấy nó dừng lại mới nhanh bước đến gần nó cười hỏi thăm

_Vâng, anh vẫn khỏe chứ? -nó ko ngờ Bảo lại cười với mình

_Anh khỏe, em bây giờ sống ở đâu hả? -Bảo vẫn nhớ nhà nó đã bán rồi, vậy giờ nó đang sống ở đâu

_À, em đang sống cùng ông nội, cũng tốt lắm -nó cười gượng

_Mấy năm nay ko nghe tin tức gì từ em hết, anh còn tưởng em bốc hơi luôn rồi chứ -Bảo nói đùa

_Chuyện.....ừm.....chuyện đó anh ko hận em sao? -nó cúi đầu hỏi

_Ko hận. Nếu suốt ngày ôm nỗi hận mà sống sẽ rất khó chịu, hơn nữa anh nghĩ trong chuyện đó em có nỗi khổ riêng, anh sẽ đợi đến khi em nói sự thật với anh.

Đúng vậy, Bảo vẫn cảm thấy có gì đó rất kì lạ trong chuyện này. Nhưng mà điểm kì lạ ấy anh vẫn ko biết nó là gì. Đối với anh mà nói, Tố Nhi là một cô nhóc lém lỉnh, hay tạo ra những trò đùa kì quái khiến mọi người đều cảm thấy vui vẻ. Còn nữa, Bảo thấy tình cảm mà nó đối xử với em gái mình cùng mọi người đều rất tốt. Nếu như đây chỉ là đóng kịch thôi thì sao anh lại thấy tia thật lòng trong mắt nó chứ. Anh vẫn luôn tin đến một ngày nào đó nó sẽ nói ra sự thật. Ko cần bắt ép, nếu nó muốn nói, tự khắc lúc đó nó sẽ tự mình nói ra. Anh sẽ đợi.

Anh ấy thì ra ko còn hận mình nữa sao? Tốt quá đi, rồi cuộc mình cũng có thể có thêm một người bạn quay lại rồi. Nó rất cảm động vì lời Bảo nói. Đến cả Bảo cũng có thể nhìn ra được vụ việc sao hẳn ta lại ko thấy được nhỉ? Nó lại nghĩ đến cảnh khi nó đang khổ sở điều trị bệnh hai năm qua còn hẳn lạ đang vui vẻ bên Mai nó lại bức tức. Ko được như thế! Ko phải nó muốn hẳn sống vui vẻ nên mới lựa chọn rời đi sao? Bây giờ nó về rồi, muốn hay ko muốn thì nó vẫn phải ở bên hẳn.

_Cảm ơn anh -nó vui vẻ lên hẳn

_Nghe nói em chung nhóm với Vy sao? Chắc nó lại gây khó dễ cho em rồi -Bảo thở dài

_Cũng ko có gì đâu, chẳng qua là cậu ấy vẫn còn nhớ đến chuyện cũ mà -nó lắc đầu cười

_Ừ, có gì sau này chúng ta thường xuyên gặp mặt nhau đi, mình là bạn bè mà phải ko? -Bảo hỏi

_Vâng -nó trả lời

_Giờ em về trường luôn sao, chúng ta cùng về luôn nhé? -Bảo nhìn cách đó ko xa là trường học nên đoán là nó về trường

_Dạ, mình cùng đi thôi -nó sáng khoái cười

Bạn bè, người thân chính là chỗ trụ lớn nhất của nó. Nó rất biết ơn trời vì đã ko cướp hết đi của nó mọi thứ. Nó nhất định phải sống thật hạnh phúc mới được!

30. Chap 45 + 46

Chap 45

Tại quán cafe.....

_Bảo đâu rồi? -Mai ko thấy Bảo đâu nên quay sang hỏi Tùng

_Chẳng biết, tự nhiên lại tông cửa chạy đi. À mà này, Tổ Nhi về rồi hả? -Tùng thăm dò hần

_Ừm, mới gặp xong -hần thần nhiên

_Cô ta khi ko lại dám quay về, bây giờ còn chung nhóm học với VyVy nữa, ko biết lại mưu tính gì nữa? -Tùng khó chịu

_Hai người đang nói gì vậy? Tổ Nhi có liên quan gì đến chuyện này chứ? -Mai mờ mịt

_Cậu ko biết chứ cô ta chính là bạn.....

_TÙNG, IM MIỆNG! -hần gắt

Tùng biểu tình kì lạ nhìn hần. Sao lại ko ình nói chuyện xưa? Rốt cuộc thì cậu ta đang nghĩ gì thế? Thở dài một hơi, hần nhìn bạn mình rồi chậm rãi trả lời:

_Có một số chuyện, quên đi thì tốt hơn.....

Cái gì mà quên đi hả? Cái thằng ngu ngốc này rốt cuộc đã bị con Tổ Nhi đó chuốc bùa mê gì rồi? Nhớ lại lúc trước, khi anh tìm đến thăm hần ta, hần ta nhếch nhác như thế nào. Cả người trông đến đều thảm. Còn nhìn đến thảm hơn anh khi bị Vy từ chối nữa. Thiệt tình, trên đời còn nhiều con gái tốt, tự dưng ko may mắn phải kẻ lừa đảo. Gặp phải anh còn shock, huống chi lại là cái tên cao ngạo này. Nhưng mà ko phải ko nói, Tổ Nhi thật sự ko có tính người! Cô ta sao có thể lấy tình cảm làm trò đùa, ko sợ bị bóng sao? Một người như thế ko đáng để hần ta đau đầu lòng. Khi ấy anh còn tức giận đến nỗi lôi hần ra đánh một trận. Hần ta là Nguyễn Hoàng đấy! Thân là vị giám đốc ẩn danh nổi tiếng của giới tài chính, mà còn mang thêm cái danh phận đại ca của K, sao có thể chỉ vì một đứa con gái mà khiến bản thân mình sống như cái xác thế này? Hừ, anh đã ko tiếc lời khuyên nhủ hần, nhưng mà cái tên đáng ghét này chỉ liếc nhìn anh một cái rồi nói cái gì:

“Mày có biết cảm giác yêu nhưng ko thể yêu, hận nhưng ko thể hận ko? Cảm giác đó khiến tao bất lực mày ạ, tao ko hiểu sao cô ấy có thể mang mặt nạ như vậy mà vẫn sống thoải mái được. Nhiều khi tao chỉ muốn làm một người bình thường, ko phải là Nguyễn Hoàng, ko phải là vị giám đốc tài giỏi, hay là cả đại ca của K nữa. Có lẽ khi ấy sẽ có người thực sự yêu thích tao chứ ko phải nịnh hót giả tạo hay là tiếp cận với mục đích riêng. Tưởng đang sống trong hạnh phúc nhưng ”bùm” một cái, hóa ra chỉ là cái bẫy lấp lẩn. Tao mệt lắm, mày biết ko?.....”

“Mệt” cái gì chứ? Tuy nói vậy nhưng Tùng vẫn biết nỗi lòng thằng bạn. Nếu có thể sinh ra lần nữa, anh cũng ko muốn mình là con trai của một gia đình giàu có. Người ngoài nhìn vào chỉ biết đánh giá mức độ giàu sang hay thành công của họ. Tất nhiên, đó chỉ là vẻ hào nhoáng. Giàu sang? Nếu muốn sống trong cảnh đấu nhau từng ngày chỉ để giành lấy cái danh. Thành công? Nếu bạn bị bắt ép học tập điên cuồng hay những việc mình ko thích làm chỉ để trở thành người kế nghiệp tương lai. Ko dừng lại ở mức độ như vậy mà ngay cả bạn cũng phải ngày đêm đề phòng những người xung quanh bởi bạn chẳng biết họ là bạn hay là thù. Sống như vậy thật ko dễ dàng. Mà đối với Hoàng có lẽ là cú shock lớn. Bởi lẽ hẳn ta là người cẩn trọng, ko dễ gì buông xuống đề phòng, vậy mà khi buông xuống cái kết lại..... Tùng ko nói gì nữa, im lặng ngồi xuống chỗ mình. Hừ, muốn làm gì thì làm, anh ko thêm quan tâm nữa.

Mai dấu hờn đầy đủ. Bọn người này nói cái giống gì vậy trời? Mang theo nguyên bụng thắc mắc nhìn ba người kia. Vy nhìn ko khí hơi căng thẳng nên đành lên tiếng phá vỡ:

_À, hụ.....hụ.....hì, nghe nói chị đạt giải trong cuộc thi vẽ quốc tế đúng ko? Em chúc mừng chị nhá!

_Cám ơn em -Mai cười vui vẻ

_Vậy có phải chị sẽ đi tu nghiệp bên Pháp ko? Đó là giải thưởng cho người thắng cuộc mà -Vy tò mò

_Ừm.....chuyện này chị vẫn còn đang suy nghĩ -Mai ngượng ngùng trả lời

_Dạ -Vy nhìn Mai thấy trên cổ Mai có một sợi dây chuyền lấp lánh làm cô chú ý

Sợi dây chuyền với nửa chiếc cánh thiên thần rất đẹp nhưng sao trông nó lại quen đến vậy? Hình như đã gặp qua ở đâu, nhưng mà ở đâu nhỉ? Cố nhớ lại coi..... A! Đúng, nó cũng có một sợi dây chuyền y chang như vậy. Nhưng sao lại trùng hợp đến thế nhỉ?

_À Vy, có phải cô bé lúc nãy mọi người quen ko? -Mai hỏi thẳng

Bởi đột nhiên Mai lại hỏi đến nó làm cho cả ba người đều giật mình. Vy nhìn sang Tùng và hẳn nhưng cả hai người này đều giả vờ như ko nhìn thấy ánh mắt cầu xin giúp đỡ của Vy. Vy đành cắn môi trả lời, chết thì chết, tại hai người ko chịu giúp tôi đó:

_Àch, thì.....là.....bạn học cũ.

_Bạn học cũ? Vậy sao thái độ của mọi người lại kì lạ như thế chứ? -Mai vẫn chưa tin

_Thì....-Vy áp úng

_Đừng làm khó em ấy nữa, cô gái đó là bạn gái cũ của mình -Hoàng nhẹ nhàng nói

_Hả? Cái người đã làm cậu tổn thương ấy sao? Nhưng sao mình nhìn cô bé hiền lành mà -Mai ngạc nhiên

_Cậu đừng để vẻ ngoài của cô ta đánh lừa -Tùng chen vào

Mai nửa tin nửa ko. Dù sao thì khi tiếp xúc với cô bé, Mai vẫn thấy nó là một người tốt. Chuyện này tạm thời tìm hiểu sau đi.

_Ừm.....mà nãy Tùng nói cô bé trong nhóm em à? Vậy có gì đặc biệt ko? -Mai tò mò hỏi

_Cái này thì...à, đúng rồi! Ý tưởng sáng tạo của cô ấy ko tồi -Vy khen

_Vậy sao? Kể rõ cho chị nghe đi -Mai hứng thú

_Thì chủ đề đợt này tình yêu cho nên nhóm em mỗi người phải đưa ra một ý tưởng. Trong đó thì ý tưởng của Nhi là sợi dây chuyền hình chiếc lá -Vy trả lời

_Anh thấy nó cũng bình thường thôi mà -Tùng nói

_Đúng là bình thường nếu ko để chiếc lá ôm lấy một giọt sương! -Vy cảm thán

_Ôm lấy giọt sương? -Tùng ko hiểu cho lắm

_Cô ấy nói rằng tình yêu cũng giống với cơn mưa vậy. Tình yêu đến bất ngờ như trời đột nhiên lại đổ mưa vậy. Khi yêu tuy sẽ có vui vẻ, hạnh phúc nhưng vẫn ko tránh xảy ra xung đột, hiểu lầm. Trời mưa có lớn như thế nào thì nó vẫn sẽ tạnh, cô ấy tin rằng tình yêu cũng sẽ như thế! Mọi hiểu lầm đều sẽ bị cơn mưa

dội sạch, chỉ để lại những gì ngọt ngào cùng tốt đẹp như giọt sương đọng lại trên chiếc lá vậy....-Vy trích dẫn lời nói của nó

_Wow, cô bé có suy nghĩ tuyệt vời đấy chứ! -Mai khen ngợi

_Đúng vậy -Vy cũng cùng suy nghĩ với Mai

Tuy Vy rất ghét nó nhưng cô luôn là người công tư phân minh. Nếu là có tài, vậy thì cô sẽ ko ngại khen ngợi. Nhưng xét về mức độ tình cảm thì cô vẫn chưa thể tha thứ cho hành động ngu xuẩn kia của nó.

Hoàng ở một bên chăm chú lắng nghe. Hiểu lầm cùng xung đột đều sẽ dội sạch sao? Nếu vậy thì sao hần và nó lại đi đến bước này? Hay thật sự là hiểu lầm? Hay ko nên lùi một bước nhỉ? Có chấp sẽ đánh mất tất cả. Tổ Nhi, anh nên làm như thế nào với em đây?

Hôm nay nó đi đến căn hộ mà trước đây đã từng sống với hần. Hai năm đã trôi qua, ko biết hần có còn hay ko đã chuyển đi? Đứng trước cánh cửa nhà, có nên hay ko bấm chuông. Nếu hần ko có ở đây thì sao? Chẳng phải lúc đó lại uống công đến đây à. Nhưng còn nếu hần ở nhà? Vậy lúc đó nó nên nói gì? Haizzzz, thôi hay về đi. Đứng ở đây mãi như thế này cũng ko được tốt cho lắm thì phải. Đúng lúc nó đang định xoay người bỏ đi thì sau lưng lại truyền đến tiếng mở cửa. Nó mỉm cười xoay lại, phải chăng là hần ta?

Sáng nay là ngày nghỉ, cho nên hần mới tranh thủ dẫn Bé Bự đi dạo. Sau khi nó bỏ đi, hần cũng đã lo xong chuyện về mấy người tham ô trong tòa nhà. Những tài liệu nó lấy đi vẫn may chỉ là bản sao mà thôi. Bản gốc hần đã cho người cất giấu ở một nơi kỹ lưỡng cho nên vụ việc mới nganh được giải quyết. Hần cũng định trở lại nhà nhưng trong lòng lại bất chi bất giác ở lại đây cũng hơn hai năm rồi. Nhiều lúc hần tự hỏi mình sao lại ko rời đi? Là nuôi tiếc hay còn là gì nữa? Hần ko thể lý giải, cũng hề muốn lý giải. Hần sợ phải đối mặt với sự thật. Lúc hần mở cửa, lại vô tình thấy nó đang đứng trước nhà mình, ko khỏi bất ngờ. Sao nó lại xuất hiện ở đây?

Là hần thật. Thì ra hần vẫn luôn ở đây. Vậy hần có hay ko còn trách mình năm đó đã gây ra tổn thương lớn như vậy? Hai người cứ như thế nhìn nhau cho đến khi tiếng động nhỏ dưới chân vang lên.

_Grừ.....

Nó mở to mắt nhìn cục bông dưới chân. Đây ko phải là Bé Bự sao? Đã lớn như thế này rồi, suýt ko nhận ra.

_Ôi Bé Bự, tao nhớ mày lắm! -nó mừng rỡ định lấy tay sờ Bé Bự nhưng lại bị nó sửa cho nên đành rút tay lại

Nhìn vẻ mặt thất vọng của nó, hần cũng ko đành lòng, nhẹ an ủi:

_Cô thông cảm, hai năm ko gặp lại, có lẽ nó đã quên. Nhưng mà cô đừng buồn, đợi tí nữa nó quen mùi cô thì lại dính đến đấy!

_Cám ơn anh -nó cảm kích nhìn hần

_Ko có gì. Nhưng sao cô lại đến đây? -hần nghĩ nó đến đây hần phải có lý do

_À thì....em có đi ngang qua đây nên ghé qua đây thăm an....à ko, thăm Bé Bự -suýt nói ra

_Vậy sao? Vừa lúc tôi đang tính dẫn nó đi dạo, hay cùng đi đi -hần đề nghị

_Vậy thì tốt quá! -nó vui mừng

Ko nghĩ đến đây gặp hần mà còn được đi dạo chung nữa! Ôi nó sắp mãn nguyện chết mất! Bọn họ đi dạo trong khuôn viên của tòa nhà. Thời tiết hôm nay rất đẹp. Sau một hồi chơi đùa thì có lẽ Bé Bự đã dần nhận ra mùi của chủ nhân cũ nên rất vui mừng cùng chơi với nó. Hần nhìn cảnh này lại nhớ đến quá khứ trước đây. Ko phải cảnh này vẫn thường xuyên lặp lại sao? Khi ấy vô tư, vô lo, chỉ có tiếng cười cùng âm áp bao quanh. Nhưng nhìn lại bây giờ, mỗi người một nơi, hạnh phúc và ấm áp kia ở đâu?

Lúc đi ngang qua cửa hàng thú cưng, nó kêu hần cùng Bé Bự đứng ngoài cửa đợi. Chẳng biết nó muốn làm gì nhỉ? Bé Bự thấy nó bỏ vào trong cũng muốn đi theo nhưng đã bị hần giữ lại. Hần dịu dàng xoa đầu cún cưng:

_Mày ấy! Cô ấy bỏ mày đi hai năm, chỉ vừa mới chơi với mày một tí mày liền quẩn quít lấy người ta rồi.

Bé Bự nghe ko hiểu lời chủ nhân nói, tưởng hần đang khen mình nên vẫy đuôi tíu tít cọ đầu vào ống quần hần. Hần nhìn hành động làm nũng này thì buồn cười, nhẹ thở dài nói:

_Haizzz, mày biết ko, thì ra tao vẫn ko quên được cô ấy.....

_Này, hai người đang nói gì vậy? -nó bước ra khỏi cửa hàng với một túi xách trên tay

_Ko có gì. Mà cô mua gì thế? -hần hướng túi xách trên tay nó hỏi

_À, quà cho Bé Bự đấy!

Nói xong nó lấy trong túi ra chiếc vòng màu xanh tinh có khắc tên của Bé Bự ở trên mà đeo vào đầu cún cưng. Cái vòng cổ kia đã cũ rồi nên nó mới có ý định đổi một cái mới. Nó cầm chiếc vòng cổ cũ định vứt đi thì nghe thấy hần bảo dừng lại rồi nhận lại chiếc vòng cổ từ tay nó. Sao thế nhỉ? Hần ta giữ lại cái này làm chi?

_Anh giữ lại nó chi vậy? -nó khiêu kì

_Ừm.....đi dạo này giờ mệt rồi, chúng ta tìm chỗ nào ngồi nghỉ đi -hần lảng sang chuyện khác

_Cũng được -nó đồng ý

Cả hai cùng ngồi nghỉ chân trong một tiệm thức ăn. Đồ ăn ở đây rất ngon. Trước kia, mỗi lần nó ngủ dậy trễ ko kịp chuẩn bị điểm tâm thì đã thấy hần mang về một bịch thức ăn. Thức ăn đấy chính là của quán này. Tưởng niệm lại quá khứ ngọt ngào, miệng nó lại bất giác cong lên.

_Sao tự nhiên lại cười vậy? -hần nhìn nó hỏi

_À, tại đang nghĩ đến chuyện vui thôi -nó lắc đầu nói

Ko khí lại trầm mặc. Khi ngồi gần như vậy, hần mới có dịp quan sát kĩ đến nó. Gương mặt vẫn xinh đẹp như thế, thân hình nhìn gầy gò hơn trước. Hơn hai năm qua, cuộc sống của nó liệu có bình yên? Nó cả người đều bị hần nhìn đến nổi da gà, đành mở miệng nói:

_Hụ...nghe nói anh đang học ở lớp đặc biệt.....ừm, anh rất tài giỏi.

_Cám ơn -hần lạnh băng trả lời

_Ha.....anh.....anh cùng chị Mai có quan hệ gì vậy? -nó đang nói cái gì vậy trời

_Hả? -hần ko nghe nhầm chứ

_Ý em là.....chị Mai có quan hệ gì với anh -Xong, nó đập đầu xuống đất chết luôn

_Cái đó tôi nghĩ ko liên quan đến cô thì phải? -hần châm biếm

_Sao ko chứ! Anh là người mà em luôn thích mà.....-nó kịp phản ứng mình đang nói cái gì

Hần nhú mi nhìn nó. Cô gái này có biết mình đang nói gì ko vậy? Nhanh dấu đi cảm xúc trong lòng, hần bình tĩnh hỏi:

_Nếu như cô nói thích tôi vậy sao từ đầu lại lừa gạt tôi?

_Em ko có, chuyện đó là.....là.....-nó ấp a ấp úng

_Là gì? -hần kiên nhẫn hỏi lại

Nó nhìn hần chăm chú. Có hay ko nên nói ra? Nhưng nếu nói ra như vậy lỡ hần ko còn thích mình mà thương hại mình thì sao? Nó mới ko cần như thế! Phải cho hần quay về bên mình một cách đàng hoàng, nó tin mình sẽ khiến hần một lần nữa lại thích mình.

_Chuyện đó em tạm thời ko thể nói ra nhưng sự thật em vẫn luôn thích anh -nó nhìn vào mắt hấn thâm tình nói

_Tôi ko tin cô nữa -hấn lạnh lùng cự tuyệt

Nó đầu ngờ hấn sẽ nói như vậy. Tim tuy đau nhưng vẻ ngoài vẫn cố gắng duy trì thản nhiên, kiên định mà nói:

_Mặc kệ anh có tin hay ko, nhưng Tổ Nhi em đời này sẽ chỉ yêu thích mình anh.

Hoàng ko ngờ nó lại can đảm mà nói hết ra nhưng anh vẫn lạnh lùng cười. Ko sai, đây chính là vẻ bướng bỉnh đã từng làm hấn rung động. Nhưng anh vẫn ko thể tin được lời nó nói cho lắm. Nó nhìn vẻ mặt ko tin tưởng của hấn làm cho nó nhin xuống một hồi, mỉm cười hướng hấn nói:

_Ko sao, dù gì em cũng đã quyết định anh là của em. Cho dù có phải cướp từ tay người khác em cũng ko sợ. Vậy cho nên anh mau chóng chấp nhận em đi!

Nó nói xong cũng cầm theo túi xách đứng dậy chào hấn rồi ra về. Nếu còn nói nữa, nó sợ sẽ nhin ko được mà khóc lên mất.

Nhìn bóng dáng luống cuống bỏ đi của nó làm hấn thấy buồn cười. Thì ra nó còn có bộ mặt khác. Ko tiếc lời đe dọa hấn, muốn lấy tim hấn lại sao? Vậy thì phải xem nó có chiêu gì. Hấn ghi nhớ những điều nó nói một lần nữa, tốt lắm, tôi sẽ đợi em.

_Hoàng! Chiếc vòng cổ mình tặng Bé Bự đi đâu rồi hả? -Mai chất vấn

Bé Bự là bạn tốt của cô. Nó với cô rất thân thiết. Chiếc vòng cổ kia là do cô chính tay làm đưa cho Bé Bự đeo vào. Tự nhiên bây giờ trên cổ của nó lại là một chiếc vòng cổ khác. Tuy trông rất đẹp nhưng vẫn ko bằng tình cảm cô đã mất công ngồi làm chiếc vòng cổ cũ. Mà hôm nay Bé Bự còn có thêm vài bộ quần áo mới. Nếu nói là hấn ta tự mua, Mai nhất quyết sẽ ko tin bởi việc này cô luôn làm thay hấn. Hấn ta bận ngập đầu ấy, sao mà có thời gian đi mua mấy cái này. Mà nếu có đi chẳng nữa thì hấn cũng sẽ ko làm mấy việc dư hơi này. Chắc chắn là có người đã đến đây chơi với Bé Bự. Nhưng mà là ai mới được! Hay là cô bé đó?

_Trong túi áo đằng kia kìa -hấn lười biếng vươn tay chỉ

_Sao tự nhiên lại đổi vòng của Bé Bự? -Mai chạy theo hướng hấn chỉ lấy chiếc vòng cổ từ trong túi ra

_Tại mình thấy nó cũ rồi nên đổi cái mới -hấn trả lời

_Cũ gì chứ? Nhìn vẫn còn tốt lắm ấy, huống chi lại chính tay mình làm -Mai ko cho là đúng cãi

Hoàng lắc đầu nhìn Mai. Cái đó cũng ko phải do hấn muốn đổi mà là quà của nó cho Bé Bự. Dù gì nó cũng từng là chủ của Bé Bự, nếu mà từ chối sẽ khiến nó đau lòng. Hấn cũng quá là tốt đi.

_Bé Bự lại đây, chị đổi vòng cổ lại nào -Mai gỡ xuống chiếc vòng cổ kia mà đeo chiếc vòng của mình làm cho Bé Bự

_Nè Mai, cái này.....-Hấn định nói nhưng thấy vẻ mặt muốn khóc của Mai làm hấn im bật

_Cậu thấy mới nói cũ đúng ko? Chiếc vòng là mình đặt rất nhiều tình cảm vào đó, giờ cậu lại chê nó cũ mà ném đi hả? -Mai uất ức nói

_Ách, mình như thế hồi nào? -Hấn gãi đầu hỏi

_Còn ko? Cậu đã tháo xuống chiếc vòng cổ của mình rồi đeo cái khác cho Bé Bự đó -Mai dẩu môi

_Sau này sẽ ko có nữa, cậu mau lại đây ăn trái cây này -hấn dời sự chú ý của Mai

Mai lúc đầu còn ngoan ngoãn, yên tĩnh vừa ăn trái cây, vừa xem phim. Nhưng mà mắt lại cứ liếc sang người ngồi bên cạnh cứ chăm chăm nhìn vào màn hình điện thoại. Hấn ta xem ảnh ai mà chú tâm thế ko biết? Có khi nào lại là mấy thứ đen tối mà bọn con trai vẫn thường hay xem ko? Tò mò chết mất! Mai nhẹ người chồm qua giật điện thoại trong tay Hoàng, vừa lúc bắt gặp tấm ảnh trong điện thoại là chụp nó. Nụ cười

trên gương mặt nó trong ảnh rất tươi vui, khác hẳn hoàn toàn với nụ cười gượng gạo bây giờ. Nhưng đó ko phải là thứ lôi kéo sự chú ý của Mai mà là thứ đeo trên cổ nó, sợi dây chuyền với một nửa chiếc cánh thiên thần giống hệt cái cô đang mang. Thật ra sợi dây chuyền này là do Mai lấy từ hắt. Hôm đó tình cờ thấy trên bàn hắt có sợi dây chuyền, tưởng hắt mua quà tặng sinh nhật mình nên cô rất tự nhiên mà đeo vô. Đợi khi hắt về thấy cô đeo sợi dây, mặt tuy tái xanh lại nhưng cũng ko thềm nói gì. Chỉ lẩm bầm cái gì ấy. Lúc ấy cũng ko suy nghĩ nhiều, bây giờ mới vỡ lẽ thì ra sợi dây chuyền này ko phải của cô. Nói chính xác ra thì đây là đồ vật khiến hắt tưởng nhớ đến nó đi. Một cảm giác khó chịu dâng lên trong lòng Mai giống như đồ vật của mình bị người khác cướp đi vậy.

Hoàng giật cả mình khi bị Mai tự nhiên giật đi điện thoại trong tay, luống cuống cướp trở lại. Hắt tức giận la lớn:

__Cậu bị điên gì vậy hả? Sao tự dưng lại lấy điện thoại của mình?

__Cậu dám la mình à? -Mai vẫn là lần đầu bị hắt la

__Mình.....nhưng mà cậu ko đứng trước -hắt dụ lại

__Hừ, cậu nên giải thích rõ ỉnh rốt cuộc thì cậu còn quan tâm đến Tổ Nhi ko? -Mai lạnh lùng hỏi

__Chuyện ko liên quan đến cậu -hắt bực bội

__Cái gì ko liên quan, cậu đừng quên mình là bạn tốt kiêm luôn vị hôn thê, mình tuyệt đối ko chấp nhận chồng tương lai của mình lại còn tơ tưởng đến người khác -Mai khó chịu nói

Đúng vậy, Mai và hắt cũng đã đính hôn. Người nhà hai người lại là bạn tốt của nhau nên dễ dàng đồng ý. Huống chi hai đứa cũng là thanh mai trúc mã, nhìn vào là biết trời sinh một đôi.

__Chuyện đính hôn ấy là do lúc ấy ba mẹ hai bên tự ý quyết định, mình và cậu đều ko làm chủ. Vả lại ko phải cậu bảo chỉ coi mình là bạn tốt thôi sao? Đợi tốt nghiệp xong hai tụi mình liền phá giải hôn ước còn gì? -hắt nói rõ ràng

__Nhưng bây giờ mình vẫn là hôn thê của cậu, mong cậu vẫn nên tôn trọng mình thì hơn. Mình về trước, khỏi tiễn -Mai nói xong liền lấy túi xách bỏ đi

Hoàng tức tối nhìn bóng lưng Mai, con gái đúng là mau thay đổi!

Mai tức tối cả buổi trên đường về. Lúc trước thì Mai công nhận chỉ là bạn với hắt nhưng mà ko thể trách được Mai được, ai biểu hắt đối xử tốt với mình chi? Làm Mai dần dần có tình cảm với hắt, còn rất vui vẻ nghĩ đến việc đính hôn của ba mẹ là đúng nữa. Nhưng tự nhiên bây giờ lại phát hiện ra hắt vẫn còn chưa quên được nó. Vậy thì Mai chắc chắn sẽ được hắt tiếp nhận rồi. Việc này ko thể xảy ra được. Hắt ta là của mình, ko thể dễ dàng để nó cướp lại được. Mai âm thầm lập sẵn kế hoạch trong lòng.

“Tổ Nhi, cô ko nên trách tôi. Là do cô buông tay cậu ấy trước, cho nên giờ cậu ấy là của tôi, cô ko nên quay về cướp đi.”

Chap 46

Mấy ngày nay nó cứ quẩn quít lấy hắt làm cho Mai thấy ngứa cả mắt. Mà đâu chỉ riêng Mai mới như vậy, người ko chịu nổi còn có Tùng và Vy nữa. Ai bảo nó từng đối xử ko tốt với hắt, làm cho bạn tốt của mọi người bị tổn thương sâu sắc chi. Làm ai bây giờ mỗi khi thấy nó bên hắt là y như rằng đuổi người như đuổi tà, sợ hắt lại dẫm lên bánh xe đổ lần nữa. Cản trở kế hoạch theo đuổi hắt của nó gặp chút khó khăn. Nhưng mà nó rất kiên trì nha, ngày ngày đều chạy đi tìm hắt, còn mang theo cơm hộp tình yêu đến chỗ hắt nữa. Có câu “Con đường dẫn đến trái tim đàn ông thông qua dạ dày”. Huống chi ngày trước hắt ko phải luôn khen thức ăn nó nấu à? Nhưng mà có vẻ như nó đoán sai rồi, hắt chẳng những thềm đụng đến thì thôi đi, lại còn tùy tiện ném sang cho người ngồi cạnh hắt. Mà người ta cũng đâu có mặt dày như vậy, nhưng lại sợ biểu tình lạnh lùng trên mặt hắt đành cúi đầu xin lỗi nó rồi cắn răng mà ăn. Thật là quá đáng! Anh đợi đi, sau này có muốn ăn tôi cũng ko thềm làm. Thế nhưng mỗi ngày nó đều đặn mang cơm đến cho hắt, quá ngu ngốc rồi.

Hôm nay nó làm toàn món hắt thích, dự là sẽ đưa tận tay hắt mà đúng lúc lại có việc đột xuất nên nó đành nhờ người chuyển đến cho hắt. Tuy cũng hơi tiếc nhưng dù sao nếu mà thấy hắt đẩy hộp cơm sang

cho người khác chần nó học máu chết luôn quá. Thôi thì cứ lo xong việc rồi chạy qua xem hấn cũng được.

_Hoàng, có người nhờ tớ đưa cái này cho cậu này -một chàng trai đi đến gõ bàn hấn nói

_Cái gì thế? Người gửi mình có quen ko? -hấn xoay cổ hỏi

_Thì là cô gái ngày nào cũng đưa cơm đến cho cậu đó! Hôm nay cô ấy bận chút chuyện nên nhờ mình đưa giúp cho cậu -anh ta từ tốn nói

_Ừm...-hấn nhú mi trả lời

Ko hiểu sao khi ko thấy nó đến thì hấn lại khó chịu. Có chuyện bận là ko đến sao? Thành ý quá kém. Tuy hấn vẫn hay dùng bộ mặt lạnh lùng đối xử với nó nhưng ko hấn là hấn ko nghĩ đến cảm xúc của nó. Mỗi lần nó mang cơm đến toàn là những thứ hấn thích ăn nhưng vì trừng phạt nó nên hấn nhin lại đẩy hộp cơm sang cho người khác. Khi đó, hấn đều nhìn thấy trong mắt nó thất vọng nhưng lại nhanh dấu đi mà để lại sự kiên cường. Điều này làm hấn cực kì khó chịu.

_Này, cậu đừng bắt tớ ăn nữa đấy! Điều đó làm tớ thấy tội lỗi lắm ấy. Vả lại cô ấy cũng rất thành ý mà, cậu xem món nào cũng đều cất công trang trí tỉ mỉ, mùi vị lại rất ngon, cậu ko.....Ê, cậu đi đâu vậy? -anh bạn cùng bàn đang thao thao bất tuyệt thì thấy hấn đã cầm theo hộp cơm bỏ ra ngoài

Cầm trên tay hộp cơm mà nó làm, hấn muốn nói rõ cùng nó. Nếu như hai năm trước nó tiếp cận hấn có mục đích thì hấn ko thể tha thứ. Nhưng hai năm sau nó lại quay về nói mình thật sự đã yêu hấn, kiên trì theo đuổi hấn thì hấn sẽ ko bỏ qua nữa. Hấn rất nhớ nó, thật sự rất nhớ nó. Vậy thì bắt đầu lần nữa đi. Hấn cũng chẳng muốn sống trong những dằn vặt cảm xúc nữa. Mọi nỗ lực cười ngốc nghếch, bước nhanh đến lối hành lang nơi nó đang học. Lúc quẹo sang bên phải, hấn thấy rất nhiều người tụ đông lại, hình như còn có tiếng cãi nhau nữa. Nhìn lên trên lầu thì thấy có hai cô gái đang dằng co chuyện gì đấy. Đến gần hơn thì hấn mới nhìn rõ chính là nó và Mai. Nhưng sao hai người đó lại ở đây?

_Nhi à, ko phải chị đã nói rõ sao? Em còn ko hiểu chuyện? -Mai nhúc nhúc nói

_Chị đừng có nói láo nữa. Tôi sẽ ko buông tay anh ấy đâu! -nó tức giận

_Nhi à.....-Mai tiến gần lại nữa

_Đừng nói nữa, anh ấy là của tôi! Ko ai có thể cướp anh ấy khỏi tay tôi đâu, ngay cả chị cũng vậy nữa -nó vừa hét vừa vung tay ra

_Aaaa!!!

Hấn trợn to nhìn cảnh trước mắt, vội chạy lại chỗ Mai đỡ cô ấy lên. Giọng run rẩy nói:

_Mai à, cậu ko sao chứ? -khi này Mai bị nó xô xuống khỏi cầu thang làm hấn hoảng sợ

_Tay mình.....đau quá.....-nói xong câu đó Mai liền lăn ra ngất đi

_Mai! Cậu đừng lo, mình sẽ đưa cậu đi đến phòng y tế -hấn bế Mai lên nhanh chóng rời đi

Lúc bỏ đi hấn cũng ko quên quét ánh mắt rét lạnh về phía nó. Hấn thật sai lầm khi nghĩ tốt về nó. Hấn quên rằng bản tính con người ko dễ dàng thay đổi. Nó thấy hấn nhìn mình như thế thì như có mũi kim đâm vào tim vậy. Nếu như vậy có nghĩa là kết thúc rồi phải ko? Nó ko cố ý đẩy Mai, chỉ là chị ta nói những lời lẽ rất khó ưa. Một giọt nước mắt lăn dài xuống, hấn có phải sẽ ko tin nó nữa ko? Mọi chuyện còn chưa bắt đầu đã kết thúc rồi, vậy thì nó phải làm sao đây? Nó ko muốn cứ như vậy mà ra đi đâu. Ít nhất một lần trước khi đối mặt với cái chết, nó chỉ mong hấn có thể quay đầu lại nhìn nó một lần. Đúng vậy, chỉ cần quay đầu lại nhìn nó một lần thôi....

Phòng y tế của WK là một phòng khám thu nhỏ. Vì là đại học đa ngành nên cũng có ngành y. Cho nên mọi trang thiết bị y tế đều có, tiện lợi cho các sinh viên cùng bác sĩ thực tập tìm hiểu.

_Mai sao rồi hả giáo sư? -hấn hướng người trước mặt hỏi

_May là mọi thứ vẫn ổn, chỉ bị trầy da nhưng mà....-vị giáo sư chần chờ

_Nhưng mà gì? -Hắn nóng nảy

_Bàn tay của cô bé bị gãy, có thể sau này ko thể vẽ nữa....-ông bắt đắ dĩ nói

_Sao có thể như thế được? -hắn run sợ

Vẽ mà nói chính là một thứ ko thể thiếu trong cuộc sống của Mai. Nó chính là thức ăn tinh thần nuôi dưỡng Mai. Nếu biết mình ko thể cầm viết vẽ được nữa thì sao? Hắn sợ Mai sẽ làm những chuyện điên rồ mất. Nó cũng quá ác độc đi. Nghĩ nó muốn độc chiếm lấy mình mà ko ngại gây hại cho người khác làm cho hắn tức giận. Sao con người nó lại nhẫn tâm như thế?

_Hoàng....-giọng Mai yếu ớt

_Mình đây, cậu muốn uống gì ko, hay để mình lấy cho -hắn định đi lấy nước nhưng lại bị Mai nắm lấy tay áo

_Những điều giáo sư nói có phải thật ko? Mình ko thể vẽ nữa sao? -Mai khóc nói

_Sẽ ko đâu, mình nhất định kiếm người chữa trị cho cậu mà -hắn dịu dàng dỗ dành

_Lúc đó mình thật sự ko nghĩ Nhi lại có thể xô ngã mình.....hức....cô ấy cho rằng mình cướp đi cậu.....hức....cô bé ko phải là người tốt sao? -Mai vừa khóc vừa nói

Hắn mím môi lại, ánh mắt trở nên rét lạnh. Uống công ỉnh còn suýt nữa định bắt đầu lại với nó, may mà kịp nhìn được bộ mặt thật của nó. Hắn nhất định ko để yên cho nó.

_Cậu yên tâm, mình nhất định bắt cô ta trả lại thứ cậu mất.....

Mai được chuyển đến bệnh viện để dễ theo dõi hơn. Tuy rất buồn nhưng cũng an ủi bởi ngày nào cũng có người đến thăm cô. Lúc này phòng bệnh chỉ còn mình Mai mà thôi. Hắn ta vì có việc bận nên vừa mới ra ngoài, ở trong phòng một mình buồn chán nên Mai mới dạo quanh một phòng. Bàn tay trái cầm lấy bàn tay phải đang băng bó của mình, Mai thở dài một hơi. Làm vậy có đúng ko đây? Nhưng nếu ko làm vậy thì hắn sẽ ko còn quan tâm đến mình nữa. Ko sao đâu, Mai à, Hoàng nhất định sẽ là của mình mà. Nghe tiếng mở cửa phòng, có lẽ là hắn đã quay về rồi, Mai vui vẻ chạy ra đón.

_Hoàng, cậu về rồi đó à?.....ủa Bảo, là cậu sao? -Mai thất vọng

_Ừm là mình, cậu khỏe chưa? -Bảo hỏi thăm

_Đỡ nhiều rồi, mà sao giờ cậu mới đến thăm mình? -Từ ngày cô nhập viện đến giờ Bảo chưa đến. thăm cô lần nào

_Mình cần phải làm rõ một số chuyện, xin lỗi đã đến trễ -Bảo trả lời

_Được rồi, cậu ngồi đây đi, mình lấy nước cậu uống nhé -Mai cười nói

_Mai, cậu thấy thoải mái sao? -Bảo tự dưng hỏi

_Cậu nói gì thế, mình ko hiểu? -Mai cầm chặt ly nước trên tay

_Chuyện hôm bữa tớ cũng có mặt ở đây, ko, ngay từ đầu đã có mặt ở đây nên tớ đã nghe hết rồi -Bảo nghiêm mặt nói

_Sao có thể chứ? -ly nước trên tay Mai rơi xuống vỡ tan

Bảo cũng thăm hỏi sao có thể chứ? Anh mong mình nghe nhầm hoặc là nhìn nhầm. Mai là một cô gái dịu dàng đáng yêu mà, sao lại nói những lời làm tổn thương người khác chứ? Nhớ lại hôm ấy, Bảo vừa phải có đồ muốn đưa cho nó nên mới đi đến chỗ nó học. Nào ngờ lúc ấy bắt gặp Mai cũng ở đấy với nó. Đó là lần đầu tiên Bảo thấy Mai lại dữ dằn như thế. Mà cũng là lần đầu tiên thấy Mai uy hiếp người khác. Bảo nghe hai người nói chuyện hình như vẫn đề lại liên quan đến bạn thân mình, nên tìm một chỗ núp vào nghe lén.

_Cô tránh xa Hoàng ra đi, cậu ấy là chồng tương lai của tôi -Mai lớn tiếng nói

_Ko thể nào, rõ ràng hai người chỉ là bạn thân -nó phủ định lập tức

_Nhưng sự thật chúng tôi đã đính hôn rồi, tốt nghiệp xong liền kết hôn, cô đừng nên trở thành người thứ ba chứ! -Mai khinh thường

_Chị đừng nói những lời ấy nữa, tôi ko tin chị đâu -nó kiên định nói

_Vậy sao? Cô có nhìn thấy đây là gì ko? Nó chính là thứ Hoàng nhờ tôi vứt đi đấy! -vừa nói Mai vừa cầm túi đồ mà nó mua cho Bé Bự lên

_Cái này là của Bé Bự mà, sao chị lại có nó? -nó giựt lại túi đồ

_Những thứ cô mua đều ko phù hợp với Bé Bự. Cô có biết Bé Bự rất ghét mặc quần áo ko? Còn chiếc vòng cổ nữa, tôi đã tự làm cho nó một chiếc bằng tay mà nó đang đeo. Trước đến giờ nó đều đeo trên cổ, ngay cả Hoàng cũng chưa bao giờ tháo nó xuống, nếu tôi đoán ko lầm là do cô tự tháo ra đúng ko? -Mai liếc mắt nói

_Phải, nhưng lúc đó anh ấy ko có gì cả -nó phản bác

_Vậy sao? Nhưng tôi xin lỗi, hai năm nay tôi mới là người chăm sóc họ. Còn cô, hai năm qua đã làm gì cho họ? Hay cô chỉ để lại vết sẹo trong lòng họ? Tôi mong cô tránh xa những người tôi yêu quý ra!

_Tôi ko tin! Anh ấy rõ ràng còn đồng ý chấp nhận cho tôi theo đuổi mà -nó nhìn thẳng mắt Mai

_Hừ, cô tin là thật sao? Cậu ấy nói với tôi đó chỉ là muốn trả thù lại cô mà thôi -Mai bịa chuyện

_Tôi ko tin -nó bịt tai lại

Mai nở nụ cười đắc thắng. Lúc này vừa lúc là thời gian nghỉ, thể nào cũng sẽ có người qua lại. Vừa nhắc Mai đã thấy có một đám người đi đến, cơ hội đã đến. Mai nhẹ chỉnh tư thế, bộ mặt bất đắc dĩ nói:

_Nhi à, ko phải chị đã nói rõ sao? Em còn ko hiểu chuyện?

_Chị đừng có nói láo nữa. Tôi sẽ ko buông tay anh ấy đâu! -nó chỉ nghĩ Mai nói nhỏ nhẹ như thế để thuyết phục mình

Mai cắn môi, bước đến mặt dí sát vào tai nó chầm biếm nói:

_Cô nghĩ cô thắng được tôi sao? Hoàng mãi mãi là của tôi, còn cô....mãi chỉ là một vết sẹo xấu xí trong tim anh ấy mà thôi.

_Đừng nói nữa, anh ấy là của tôi! Ko ai có thể cướp anh ấy khỏi tay tôi đâu, ngay cả chị cũng vậy nữa -nó vừa hét vừa vung tay ra

_Aaaa!!!

Sau đó là một màn như mọi người đã biết.

_Mai, tại sao cậu lại làm như thế? -Bảo đau lòng hỏi

_Mình.....mình....sợ lắm....sợ Hoàng sẽ ko còn tâm đến mình nữa.....-Mai run run nói

_Vậy cho nên cậu hại Nhi sao? Cô ấy vô tội mà -Bảo tức giận

_Cô ta cướp Hoàng, cô ta.....ko tốt.....-Mai khóc

_Vậy cậu làm thế thì cậu tốt hơn sao? -Bảo thực sự bùng phát

_Mình, mình.....-Mai cắn môi

_Mình mong cậu nghĩ kĩ lại đi trước khi hối hận. Tâm địa cậu ko xấu xa như vậy, cậu chỉ bị tình cảm làm lu mờ đi lý trí mà thôi -Bảo lạnh giọng nhắc nhở Mai

_Mình chỉ bị tình cảm làm lu mờ sao? -Mai nức nở nói

_Cậu hãy suy nghĩ cho kĩ vào, mình về trước -Bảo xoay người bỏ đi

Bảo vừa bước ra khỏi cửa, hai chân Mai liền khụy xuống. Cô nức nở khóc. Cô sai rồi sao? Mọi thứ đều sai rồi sao? Cô ko nghĩ mình sẽ trở nên xấu xa. Cô chỉ muốn dành lại hân thù mà. Sao nó lại quay về, sao lại

phá đi giấc mơ hạnh phúc của cô? Sao nó lại có thể cướp đi tình cảm của cô chứ? Đó ko phải là thứ nó nên có! Cứ như thế, cả buổi Mai chỉ ngồi im đầu tranh với từng tư tưởng của chính bản thân mình.

_Cô ta kìa, nghe nói cô ta xô ngã chị Mai đấy! -người A

_Nhìn cô ta có vẻ hiền lành mà sao lại ra tay độc ác thế? -người B

_Nghe nói cô ta muốn độc chiếm anh Hoàng, mà cậu biết rõ chị Mai với anh Hoàng mới là một cặp mà -người A

_Ừm, đúng là hồ ly tinh hại người mà -người C

_Đợt này để xem anh Hoàng sẽ xử cô ta như thế nào? -người B

_Ừm mình nghĩ cô ta chắc.....-người C

_Đi thôi, cô ta đang nhìn bọn mình kìa -người A

Ngày nào nó cũng phải đối mặt với tin đồn thất thiệt về mình. Ai cũng cho cô là hồ ly tinh phá hoại tình cảm. Tin đồn này còn ồn ào hơn lần nó lừa mọi người nữa, cũng đủ cho nó gặp phiền toái. Thấy cô thì đối xử nghiêm khắc với nó, bạn bè thì khỏi phải nói, thấy mặt liền tránh xa. Họ sợ nó lại cướp đi bạn trai của họ. Đùa chắc, cho ko cô cũng ko thèm. Nhưng mà rắc rối ở chỗ, Vy luôn vô cớ kiếm chuyện làm nó nhức đầu vô cùng. Ví dụ như giờ, tan học, Vy bắt nó phải đi quét hành lang lớp học vì nó đã giao bản thiết kế chậm làm cả nhóm đều bị trừ nửa số điểm. Tuy cũng hơi quá đáng nhưng nó đã liên lụy mọi người, làm thế cũng ko hẳn sai. Nhưng mà lâu ngày mới hoạt động nên quét chưa được một nửa đã khiến nó mệt mỏi.

_Sao nào, mới làm một tí mệt sao? -giọng Vy đầy khiêu khích

_Ko có, tôi đang làm -Nó đứng thẳng lưng dậy chuyên tâm quét tiếp

_Hừ, cô vẫn chứng nào tật ấy nhỉ, đi hại người là thú vui của cô sao? -Vy hừ lạnh

_Ý cô là gì? -nó khó chịu trước lời nói của Vy

_Còn ý gì nữa, cô hại tui tui là đủ rồi, mớ gì cô còn đụng vào chị Mai nữa, cô khiến tay chị ko còn cầm bút vẽ được nữa, cả cơ hội đi Pháp tu nghiệp cũng ko còn -Vy oán hận nói

_Tôi thật lòng xin lỗi nhưng cái đó ko phải tôi cố tình làm như thế! -nó thẳng thắn nói

_Ko cố tình? Mọi người ai nấy đều chứng kiến cảnh cô đẩy Mai ngã xuống lầu, giờ cô lại nói ko cố tình, cô nói dễ nghe quá ha -Vy châm chọc

_Thật tình là tôi ko có, sao cô luôn nghĩ xấu về tôi? -nó ko hiểu sao Vy luôn muốn đối đầu với nó

_Con người cô có chỗ nào để tôi nghĩ tốt? Nếu có thì chắc là chuyện lừa gạt tình cảm, hại người, ngay cả cướp chồng của người khác cũng dám!

“Bốp”

_Cô dám tát tôi? -Vy ôm lấy má phải sưng đau hét lên

_Cô ko có quyền sỉ nhục tôi như thế! Cô hiểu tôi bao nhiêu mà dám nói tôi như thế? -nó tức giận

_Còn ko đúng? Rõ ràng anh Hoàng và chị Mai đều đã đính hôn, cô lại quay sang muốn cướp lấy anh Hoàng, cô ko như thế thì là gì? -Vy cũng tức giận ko kém

_Tuyệt đối ko thể như thế được. Hai người đó nhất định ko có tình cảm với nhau -nó lắc đầu nói

Ko thể dễ dàng như thế được. Nếu hần và Mai thực sự có tình cảm thì sao hần lại dễ dàng đồng ý ỉn theo đuổi. Mà nếu như Mai nói hần chỉ là trả thù nó thôi thì nó càng ko tin. Với một người cao ngạo như hần mà nói sẽ ko dùng đến cách bắn thủ này. Hơn hai năm qua, nó ngày ngày đều mong có thể cùng hần nắm tay một lần nữa, tuyệt đối sẽ ko vì một chị Mai nhỏ bé mà buông xuôi được

_Sao cô lại chặc chặc như thế? Ko chừng giờ này hai người họ đang hạnh phúc ở bên nhau, còn cô.....mãi chỉ có thể đứng ở một nơi xa mà nhìn họ -Vy ác độc nói

_Cô im đi, tôi sẽ ko nghe lời cô nói đâu! Tôi nhất định tin anh ấy! -Nó kích động hét lên

Do quá kích động làm cho nó cảm thấy choáng váng. Cả người lảo đảo về phía trước. Trước mắt bỗng tối sầm lại, cảm giác như đầu lại ứa đến. Vy thấy một màn như vậy liền khiếp sợ, nhanh tay đỡ lấy nó.

_Cô sao thế hả? Đừng làm tôi sợ nha -Vy hốt hoảng

Cả người nó đều dựa lên Vy, nặng nề mở mắt nhìn. Vy bây giờ trông mới giống Vy của hai năm trước làm sao. Nó mệt mỏi thở nói:

_Ko sao, phiền cô lấy dùm tôi balô ra đây được ko?

_Được rồi, cô mau dựa vào đây, tôi chạy vào lớp lấy balô cho cô -Vy đỡ nó dựa vào tường rồi nhanh chạy vào lớp

Nó thở dài, chẳng lẽ nó càng ngày càng ko được rồi sao. Dạo này lại thường xuyên bị đau đầu hơn, ko lẽ nó đợi ko kịp nữa?

_Nè, balô của cô nè -Vy nhanh đưa balô cho nó

_Cám ơn -nó mỉm cười với Vy rồi nhanh lấy mấy viên thuốc để sẵn trong balô ra uống

Vy nhìn rõ nó uống thuốc xong thì vẻ mặt đã bớt tái nhợt. Nó bị cái gì? Còn phải uống thuốc nữa, rốt cuộc nó đã giấu mình cái gì?

_Cô bị bệnh phải ko? -Vy nhìn thẳng mắt nó ko cho nó trốn tránh

_Tôi.....

_Nếu cô ko nói rõ ràng, tôi ko muốn giữ cô lại trong nhóm nữa. Tôi ko muốn người trong nhóm giấu diếm gì sau lưng tôi-Vy nghiêm mặt nói

_Tôi.....

Thấy nó ko muốn nói, Vy liền hạ câu cuối cùng:

_Ngày mai ko cần vô nhóm tôi nữa, tôi sẽ nhờ thầy chuyển cô sang lớp khác

Mắt thấy Vy bỏ đi, nó cắn răng nói:

_Khoan đã, tôi sẽ nói!

Vy mỉm cười đắc thắng. Chiều này sử dụng lúc nào cũng đều thắng. Vy tiến gần lại ngồi cạnh nó, lắng lắng nghe nó nói ra sự thật. Nó nhìn Vy rồi hít sâu một hơi kể hết mọi việc cho Vy. Nó cũng muốn tâm sự cùng một người. Giữ mãi bí mật này trong lòng lâu như vậy cũng khiến nó mệt mỏi.

Vy nghe hết mọi chuyện, vẻ mặt đanh lại, trông rất đáng sợ. Nó cũng đâu ngờ Vy sau khi nghe chuyện xong thì mặt lại còn lạnh hơn khi chưa nghe chuyện nữa làm nó ko khỏi sợ.

_Tổ Nhi! Cô muốn chết hay sao mà dám lừa tôi? -Vy hét lên

_Ko dám, ko dám -nó rụt đầu

_Cô đúng là xấu xa! Dám lừa cả tôi.....hức....hức -Vy bỗng bật khóc

_A, đừng khóc chứ! Tôi xin lỗi, xin lỗi, xin lỗi -nó lấy tay gạt đi nước mắt của Vy

_Oa....oa.....oa -Vy bỗng ôm chầm lấy nó khóc to hơn

_Sao lại khóc to hơn trước vậy? -nó giật mình

_Tổ Nhi xấu xa.....hức.....hức.....dám lừa cả bà, muốn chết à? -Vy liếc nó

_Ko có mà, tại sợ mọi người lo lắng mà -nó trả lời

_Vậy hả? Tính sống chết cũng ko báo cho bà biết chứ gì? Tổ Nhi mày được lắm! Lại cho tao đóng vai phản diện lâu như vậy -Vy cầm tức nhìn nó

_A, mày ko còn giận tao nữa sao? -nó vui mừng khi thấy Vy lại xưng hô thân thiết

_Còn giận -Vy liếc nó một cái -Mấy năm nay sống thế nào?

_Cũng ko có gì đặc biệt. Bệnh viện thì trở thành nhà, ngày ngày trải qua cuộc sống với thuốc men -nó buồn bã nói

_Tao xin lỗi vì đã trách mày -nghe nó nói mà Vy đau lòng

_Ko sao đâu mà, ko biết ko có tội -nó nắm tay bạn tốt nói

_Vậy mày có tính nói cho anh Hoàng biết ko? Dù gì ko phải quay lại là muốn nói rõ sao? -Vy hỏi

_Tao cũng muốn nói nhưng lại sợ anh ấy vì bệnh của tao mới quay lại với mình -nó nắn chí nói

_Ừm, nhưng mày tính sao đây khi chị Mai và anh Hoàng đã đính hôn? -Vy nhúu mày nhìn bạn mình

_Tao cũng ko biết nhưng cái vụ xô ngã chị Mai tao ko cố ý.

_Mày nói rõ chuyện đó cho tao biết coi -Vy bực mình nói

_Xin lỗi mày, hiện giờ tao ko thể nói được -nó từ chối

Nhìn nó ko có ý muốn nói, Vy thở dài nhìn nó. Con bé này, sao lại cứ thích chịu đựng một mình thế nhỏ?

_À mà mày đừng nói cho ai biết chuyện tao đó, nhất là anh Tùng -nó căn dặn

_Biết rồi! Tối nay sang nhà tao ngủ đi, tao muốn ôn chuyện với mày. Hơn hai năm rồi tao còn chưa được kể ra bức xúc của mình với mày đấy! -Vy đề nghị

_Được, nhưng sang nhà tao đi, tránh để anh Bảo nghi ngờ -nó vui vẻ đồng ý

_Ừm cũng được, có gì tao nói với anh sang nhà bạn họp nhóm -Vy gật đầu

Ở xa xa, một cô gái mỉm cười nhìn hai người. Ann tính sang giúp đỡ nó một tay nhưng lại thấy VyVy ở đó nên ko ra mặt. Xem tình hình bây giờ có lẽ hai cô bé đã làm hòa với nhau rồi. Ann thở phào nhẹ nhõm một hơi, còn sợ hai đứa gây gỗ nhau nữa. Nhi à, em biết em có sức hút đặc biệt như thế nào ko? Nhất định có một ngày Hoàng và em sẽ nắm tay nhau hạnh phúc, chị tin điều đó sẽ đến với cô bé lương thiện như em. Ann chân thành cầu phúc cho nó. Mong sao nó sẽ nhận được hạnh phúc đến cuối con đường.

31. Chap 47 + 48

Chap 47

Hôm nay Mai xuất viện, hần đến đón cô rồi nói đưa cô đến một chỗ đặc biệt nữa. Ko biết sao kể từ ngày nói chuyện với Bảo xong, tâm trạng cô lúc nào cũng nặng nề. Tuy biết là mình có vẻ quá đáng nhưng Mai vẫn ko chịu thừa nhận với mọi người. Cô sợ khi hần biết sự thật sẽ giận mà ko muốn nhìn mặt mình nữa. Vì thế mà mỗi lần nói chuyện với hần, Mai luôn trong cảnh dày vò tinh thần.

Hần đỗ xe xong liền dẫn Mai đến sau sân trường cấp ba WK. Tại sao Hoàng lại dẫn mình đến đây nhỉ? Khi Mai nhìn thấy bóng lưng nó đang đứng ở giữa sân thì trong lòng Mai tự nhiên cảm thấy lo lắng. Sao nó cũng có mặt ở đây?

_Cô đến rồi sao? Nhanh thật đấy! -hần cười lạnh

Tối hôm qua tự nhiên nó gọi hẹn gặp hần để giải thích. Giải thích gì chứ, lại muốn lừa gạt lòng tin của người khác sao? Hần mới ngu mà nghe lời kẻ lừa đảo. Nhưng mà đây cũng là một cơ hội tốt để trả lại công bằng cho Mai, hần ác độc cười. Tổ Nhi, tất cả là do cô gây nên, tôi tuyệt ko dễ tha thứ cho cô lần nữa.

Nó quay lưng lại nhìn thấy hấn trong lòng nhẹ thở ra. Từ hôm đó đến nay, đây là lần đầu tiên hấn chịu xuất hiện trước mặt nó. Nó muốn giải thích sự việc rõ ràng, ko muốn phải hấn ko quan tâm đến nó nữa.

_Chào anh, anh vẫn khỏe chứ? -nó hỏi

_Cô nghĩ tôi như thế nào? Nhờ phước cô ban cho, lần lượt từng người ở bên cạnh tôi đều ko tránh khỏi bị cô làm cho thương tổn -hấn chầm chọc

_Em.....em xin lỗi, nhưng việc đó em muốn giải thích.Thật ra thì em.....

Nhưng khi nó định lên tiếng giải thích thì sau lưng hấn Mai lại đi ra. Nó á khẩu ngay lập tức. Ko phải nó chỉ hẹn mỗi hấn thôi sao? Sao cả chị Mai cũng đến đây? Nhìn thấy Mai, mắt nó lại ánh lên lửa giận. Thật ko hiểu sao chị ta có thể đối xử như thế với nó. Chẳng lẽ khi yêu người ta luôn mù quáng vậy sao?

Nhìn thấy vẻ giận dữ của nó, Mai bất giác lùi sấp lại gần Hoàng. Ko phải là nó định tố cáo hết với hấn chứ? Như vậy ko phải từ nay về sau cô sẽ ko còn cơ hội gặp lại hấn sao? Ko được, cô vẫn chưa muốn xa hấn đâu.

Hoàng nhìn nét mặt giận dữ của nó, lại quay sang nhìn vẻ sợ hãi của Mai, hấn ko khỏi đau lòng cho Mai. Hấn tức giận trừng mắt nhìn nó, đã làm sai mà còn ko biết sửa lỗi sao? Nó càng ngày càng quá đáng!

_Thật ra thì em ko có.....-nó muốn nói ra sự thật thì hấn đã gắt

_Cô ko cần giải thích với tôi, chính mắt tôi đã thấy cô xô Mai xuống. Còn nữa, tôi đến đây chỉ là muốn đòi lại công bằng cho Mai chứ ko phải đến nghe cô nói những lời giả dối!

_Gì chứ? Giả dối sao? -nó thờ dõc hỏi lại

_Đúng vậy! Cô nghĩ tôi sẽ tha thứ ột con người giả dối và độc ác như cô sao? Ko phải cô còn nghĩ tôi là thằng nhóc 17 tuổi dễ bị cô sỏ mũi chứ? -hấn cười lạnh nói

_Anh luôn nghĩ em như thế sao? -nó đau lòng hỏi

_Ko, tôi nghĩ cô còn tệ hơn nữa ấy chứ! -hấn chế giễu

_Haha, thì ra trong mắt anh em lại tệ đến thế. Nhưng anh biết ko.....điều đó lại làm anh luôn nhớ đến em, coi như cũng là phúc nhỉ? -nó nắm chặt tay lại, từng ngón đâm vào lòng bàn tay rất đau, cũng như tim nó siết chặt lại vậy

_Đừng có nói nhảm nữa. Mai mới là người con gái đáng giá khiến tôi ở bên cạnh chăm sóc. Còn cô, ngay cả nghĩ thôi cũng khiến tôi kinh tởm -hấn chán ghét nói

Hấn ghét nghe giọng điệu lúc này của nó, điều đó khiến hấn cực kì ko thoải mái.

_.....thì ra đây chính là ý nghĩ của anh? Tốt thôi, em cũng chẳng còn gì để mà nói cả, em đi trước -nó nén khóc nói

_Chưa gì cô đã muốn rời khỏi? Cô ko nên trả lại thứ cô đã lấy của Mai chứ -hấn trầm giọng nói

Mai nghe hấn nói vậy cũng giật mình. Hấn định làm gì với nó vậy? Tuy cô mới chính là người gây ra lỗi lầm nhưng nó lại ko nói ra, đã muốn bỏ qua. Vậy thì cô cũng ko muốn hấn gây sự gì với nó nữa. Thật đấy, cô ko nghĩ sẽ làm hại nó nữa đâu. Nó mới đi được hai bước lại nghe hấn nói vậy, mờ mịt quay lại hỏi:

_“Lấy”? Em đã “lấy” gì của chị ấy?

_Cô đã hủy hoại giấc mơ của cô ấy. Bàn tay cô ấy chính là để vẽ lên những tác phẩm nổi tiếng khiến người khác ngưỡng mộ. Nhưng cô lại chỉ vì lòng ghen tuông ích kỉ mà phá đi giấc mơ của cô ấy, cô nghĩ mình đã “lấy” đi những gì? -hấn tức giận quát

_Vậy anh muốn em phải làm sao? -nó cười chế giễu

_Cô đã lấy đi thứ gì thì cũng nên trả lại thứ ấy nhỉ? -hấn lạnh lùng nói

_“Trả lại thứ ấy” ? Ý anh là gì? - nó nghẹn giọng hỏi

_Quá rõ ràng ko phải sao? Cô lấy đi một bên bàn tay của Mai, vậy ko phải cô nên trả lại một bàn tay cho cô ấy sao? -hấn âm độc nói

_Sao? Anh thật lòng muốn như vậy? -tim nó đau quá

_Phải, tôi còn mang sẵn đồ cho cô nữa -nói xong hắn liền ném túi đen trên tay cho nó

Nó ngồi xuống dỡ bọc túi đen ra. Ko biết hắn lại muốn cho nó cái bất ngờ gì nữa đây? Nhưng tuyệt đối sẽ ko tốt lành gì. Đúng là bất ngờ đến ko có lời để nói. Hắn thật sự muốn nó làm như vậy sao? Ko khổ danh là Nguyễn Hoàng, đúng là đủ máu lạnh. Một giọt nước mắt rơi xuống, nó lấy tay quệt đi, nở nụ cười cứng ngắc nhìn hắn:

_Anh muốn em làm như thế thật sao?

_Phải -hắn cười lạnh

Mai sợ hãi nhìn đồ trong túi, giơ tay níu Hoàng năn nỉ nói:

_Đừng mà, tha cho em ấy đi. Mình ko sao đâu mà.

Hắn ko nói gì cả, trầm mặc nhìn nó. Hắn cũng ko tin nó sẽ thực sự dám làm như vậy. Con người nó nham hiểm như thế, chắc chắn sẽ ko làm tổn hại đến bản thân mình rồi. Hắn tính chỉ dọa cho nó bỏ đi mà thôi. Dù gì sau này hắn cũng ko muốn thấy mặt nó nữa. Tốt nhất là nó nên biết điều mà đi đi, ko cần lại quay về quấy phá cuộc sống của hắn lần nữa.

Vy đi đi lại lại ở bên ngoài. Sao giờ này nó còn chưa ra nữa? Ko phải đã xảy ra chuyện gì chứ? Ngày hôm qua nó nói với Vy muốn giải thích hiểu lầm với hắn làm Vy vừa mừng vừa lo. Mừng là nó có thể hoà giải hiểu lầm. Lo là sợ hắn ta sẽ ko chấp nhận chuyện này. Vy cũng muốn đi vào chung lắng nhưng nó bảo ko nên, nó muốn tự mình giải quyết cơ. Vy bất đắc dĩ đứng ngoài này đợi nó nhưng mà lâu vẫn chưa thấy nó ra. Vy cũng tính gọi Tùng vào xem thử bởi anh ấy thân với Hoàng, để nói chuyện nhưng mà lại nhớ ra rằng anh ấy ko có thiện cảm với nó nên đành gọi cho Bảo. Dù gì anh hai lúc nào cũng cư xử ôn hòa, dễ nói chuyện hơn.

_Sao giờ anh hai còn chưa đến nữa? -Vy sốt hết cả ruột

Nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến. Từ xa, Bảo vội vã chạy đến. Anh lo lắng nhìn em gái, hỏi thăm tình hình:

_Vẫn chưa ra sao?

_Dạ vâng, em đang lo đây này -Vy trả lời

_Ko được, vô mau thôi -Bảo nhanh chóng chạy vào sân sau

Khi hai người vào đến đã thấy cảnh tượng hết sức kinh hoàng. Bàn tay phải nó bê bết máu, sắc mặt đã trắng bệch gần hết. Mà đáng sợ hơn chính là nó tự làm thương chính mình. Nhìn đến chiếc búa dính đầy máu dưới chân nó, Vy sợ hãi ko ngừng. Hoà giải sao lại tự đứng biến thành tự hại bản thân thế này? Vy vừa tức vừa đau lòng chạy ngay đến trước mặt nó la:

_Nhi, mày điên à? Mày cũng là nhà thiết kế đó! Tay như thế này thì sau này mày như thế nào hả?

_Tao....ko sao -nó cắn chặt răng vì đau đớn

_Mày.....-Vy tính la nó tiếp nhưng lại bị Bảo cản lại

_Em ko sao chứ? Đau lắm phải ko? -Bảo đau lòng hỏi

_Anh Bảo, đưa em ra khỏi nơi này nha -nó lắc đầu nói

_Được, chúng ta mau rời khỏi nơi này -Bảo đỡ lấy nó

_Ai cho phép mày dẫn cô ta đi? -hắn tức giận

Hắn ko ngờ mình lại tính toán sai, quên mất nó là một người lì lợm. Càng chịu uy hiếp, nó sẽ càng cứng đầu mà đón lấy. Nhưng nó lại thân thiết như thế với Bảo khiến hắn tức giận vô cùng. Thì ra nó còn có chỗ dựa khác nữa, đúng là mở rộng tầm mắt.

_Hừ, mày mau chuẩn bị hối hận vì đã làm chuyện như thế này đi! -Bảo hừ lạnh

Cậu ta dám gan làm vậy thì mau tính có ngày mình sẽ hối hận đi. Tổn thương người cậu ta yêu chỉ có kết quả thống khổ mà thôi. Đừng mong sau này sẽ có cơ hội nói xin lỗi, bởi vì anh cũng ko chắc nó sẽ chịu nhận.

_Hối hận? Quen biết cô ta chính là hối hận lớn nhất đời tao! -hắn rống

Đau! Đau thật đấy. Tay đau, tim cũng đau, chỗ nào cũng đau hết. Thì ra hắn chán ghét nó cực điểm như vậy. Nó ko muốn nhanh rời khỏi nơi làm nó đau lòng này, ko muốn chính tai lại nghe những lời tàn nhẫn từ hắn nữa.

Bảo thấy cả người nó run rẩy, cắn giận trừng mắt nhìn hắn. Tốt lắm, để xem sau này cậu còn mạnh miệng như thế được ko? Bảo liếc Mai một cái, chậm rãi phun ra từng chữ:

_Mai à, mình thật sự thất vọng về cậu.

Mai nhìn bóng lưng Bảo, Vy dẫn nó dần khuất xa, cắn chặt môi lại. Cô sai rồi, cô ko nên vì lòng ích kỉ của mình mà hại nó. Cô ko nghĩ mọi chuyện lại như vậy, cô thật lòng xin lỗi. Cô hối hận rồi, cô ko nên khiến ọi chuyện trở nên rối rắm như vậy. Liệu bây giờ còn kịp để vãn hồi ko?

Hắn tức giận nhìn bóng người bỏ đi. Tổ Nhi, tôi hận cô cả đời!

Tú tức giận trừng mắt nhìn em gái. Lại bị thương, mà đáng chết nó ko chịu nói sao mình bị thương. Em gái anh học khoa thiết kế, có ý tưởng tốt là một chuyện nhưng bàn tay bây giờ ngay cả đũa cũng ko có sức cầm chứ đừng nói đến chuyện cầm bút. Đứt gân, rạn xương tay khiến anh bức mình vì em gái ko biết tự lo cho bản thân. Anh vô cùng hối hận khi nghe theo lời nó quay về.

_Anh à, anh ko mõi mắt sao? -nó thở dài nói

_Em còn dám nói nữa? Em ko có não hay sao mà làm bản thân như thế? -Tú mắng

_Em xin lỗi -nó cúi đầu

_Em đừng xin lỗi anh! Em nên xin lỗi ông ngoại cùng dì ấy! Họ đã lo lắng cho em như thế nào hả? -Tú rống

_Em mệt rồi, em muốn đi ngủ, anh đi đi -nó xoay người đắp chăn

_Muốn ngủ nhanh như thế? Em quên giấc mơ trở thành một nhà thiết kế nổi tiếng sao? Bây giờ tay em như thế, em tính làm sao đây hả? -Tú tiến lên lôi nó từ trong chăn ra

_Em ko muốn làm nhà thiết kế gì đó nữa, ko phải cũng sẽ chết thôi sao? Nuôi hy vọng làm cái quái gì chứ! -nó tức giận hét lên

Sắc mặt Tú bỗng chốc thay đổi, môi mím chặt lại. Anh ko cho phép nó nói như thế. Trong khi nhiều người đang đặt niềm tin nơi nó, nó lại dễ dàng buông xuôi xuống mọi thứ là sao? Vốn nó từ trước đến nay ko phải vẫn luôn kiên cường hay sao? Nhất định có chuyện gì khiến nó thay đổi. Nhưng mà chuyện gì mới được chứ?

_Đừng có nói như thế với anh một lần nữa -Tú nén giận nói

_Ok, vậy anh mau ra khỏi phòng em ngay lập tức! -nó khó chịu

_Được, anh đi. Em mau chóng nghỉ ngơi đi, chỉ hơn một tuần nữa là làm phẫu thuật rồi, đừng nên nói những lời như thế lần nữa, ai cũng ko hy vọng em sẽ dễ dàng xuôi xuống đâu.

Nói xong Tú xoay người đi ra ngoài. Đợi khi tiếng cửa đóng lại vang lên, nó mới gỡ cái mặt nạ giả dối ra. Nó cười thê lương nhìn bên ngoài cửa sổ. Hôm nay trời đẹp thật đấy! Trăng tròn, mây sáng, công nhận là tuyệt vời. Một giọt nước mắt rơi xuống. Ha, cảnh đẹp thế này mà sao lòng nó vẫn ko vui được nhỉ? Cuối cùng thì hết cả rồi. Cố gắng của nó cũng bị trả lại bằng sự tàn nhẫn của hắn. Thì ra tình cảm hắn với nó chỉ như vậy thôi. Thì ra là như vậy.....

“Nguyễn Hoàng, từ nay chúng ta chẳng còn ai nợ ai hết.”

_Sao rồi hả? Em ấy có nói gì ko vậy? -Ann thấy Tú ra liền tới tập hỏi

_Ngủ rồi -Tú thở dài tựa xuống sofa ngồi nghỉ

_Sao lại thở dài thế? -Ann nhúm mi

_Chẳng biết nó lên cơn gì nữa, bực cả mình! -Tú nơi lỏng cổ áo cho dễ thở

_Hử? Sao nữa vậy? -Ann càng lúc càng khó hiểu

Tú ko trả lời vấn đề của Ann mà lại hung hăng trừng mắt nhìn cô. Cái này chẳng phải cô rõ hơn ai sao? Tú lúc đó đang loay hoay chăm chỉ làm việc lại bị Ann bất chợt gọi đến bảo rằng nó gặp chuyện ko hay làm cho anh cuống cuống chạy đi tìm người. Mà lúc nhìn thấy người thì đang bị thương lại chẳng ai giải thích chuyện gì nên đầu anh toàn dấu chấm hỏi.

_Cô ko phải nên giải thích mới đúng sao? Nhi nó sao lại bị thương hả? -Tú nghiêm giọng lại

_Ách, cái đó tôi ko biết. Lúc tôi đến thì Nhi đã bị như thế rồi. Tôi hỏi gì em ấy cũng ko thèm trả lời hết -Ann trả lời

Thì gần đúng là như vậy mà. Tự nhiên chiều nay Vy gọi cô đến bệnh viện bởi Nhi gặp chuyện làm cô sợ hãi ko thôi. Đang yên đang lành, “đùng” một phát gặp chuyện ả. Lúc đó cô đã gắng hỏi nó đã xảy ra chuyện gì, nó ko chịu đáp lời. Mà hỏi Vy và Bảo thì hai người này về mặt ấy nấy, bắt đắ dĩ vạn phần làm cô hoài nghi chuyện có liên quan đến đứa em trai mình. Nhưng mà nếu đúng là như vậy thì sao Hoàng có thể ra tay độc ác như thế với nó? Trời ơi, rốt cuộc thì thằng em trời đánh của cô đã làm cái gì? Cô lo cho hần sau chuyện này, nhất định phải lãnh hậu quả ân hận cả đời.

_Thật ko? -Tú nhướn mi

_Thật 100% luôn -Ann gật đầu lia lịa

_Tạm thời tin cô, nhưng mà chuyện này khoan nói với ông cùng dì, tôi sợ họ sẽ đau lòng lắm đấy -Tú nói

_Tôi biết rồi. Anh cứ yên tâm để nó ở đây. Dù gì tôi cũng sống có một mình, có nó ở đây làm bạn càng vui -Ann hưng phấn

_Tôi là đang lo cho em gái tôi sẽ khổ khi sống cùng đại tiểu thư ngạo mạn như cô mất -Tú xoa xoa thái dương

_Nói gì hả? Muốn chết sao? -Ann nghiêng răng nghiêng lợi nói

Nhìn bộ dạng của An khiến cho Tú cười lớn. Cô ta trông cũng vui vui ngộ ngộ thiệt. Ann chẳng hiểu Tú sao lại cười điên dại đến như thế nữa. Nhưng mà chắc chắn ko được bình thường! Liệu có lo lắng quá mà điên luôn ko nhỉ?

_Đùa tí thôi. Nhưng mà làm ơn cô hãy trông chừng con bé cẩn thận, đừng để chuyện này xảy ra nữa -Tú thu lại dáng vẻ cười

_Ok, tôi biết rõ rồi -Ann bĩu môi

Thật đúng là quá đáng! Lỗi của thằng em mà cô lại là người húng. Nguyễn Hoàng, tốt lắm! Chị ko dạy dỗ em một trận thì chị thề chị ko mang họ Nguyễn. Ann ngậm một bụng tức trong lòng.

Chap 48

Tại một nhà hàng cao cấp.....

_Cậu tính đi thiệt sao? -Bảo nhìn người con gái trước mặt tiếc nuối hỏi

_Ừm, mình ko còn mặt mũi đâu mà đối diện với mọi người hết -Mai trả lời

_Cậu đã nói chuyện này với Hoàng chưa? -Bảo hỏi

_Vẫn chưa.....chỉ vì mình mà cậu ấy đã phạm nhiều lỗi lầm -Mai đau buồn

_Cậu cũng chỉ là mù quáng vì tình mà thôi -Bảo thở dài

_Bảo, thật chất tớ phải cảm ơn cậu. Nhờ cậu mà mình biết được con người mình ích kỉ thế nào, cũng biết được mình đã tạo ra nghiệt gì -Mai cười khổ

_Cậu đừng trách mình nữa -Bảo an ủi

_Cảm ơn cậu. Nhưng mình vẫn còn một sự thật chưa nói với mọi người và đó cũng chính là cơn ác mộng của mình.

_Còn một sự thật mà bọn mình chưa biết? Mai, rốt cuộc cậu đã giấu cái gì! -Bảo ko ngờ Mai lại giấu sau lưng nhiều chuyện như vậy

_Thật ra thì.....ừm.....thật ra thì tay mình ko sao hết. Mà hôm nay mình chính là lên đường đến Pháp tu nghiệp -Mai chần chừ nói

_Cái gì? Mai, cậu có biết là cậu đang làm cái gì ko hả? -Bảo tức giận

_Xin lỗi, mình xin lỗi, lúc ấy mình thực sự chỉ là muốn giữ lấy Hoàng ở bên cạnh thôi -Mai khóc nói

_Cậu ngu ngốc thật đấy! Cậu có biết chỉ bởi bàn tay của cậu mà Nhi đã mất đi bàn tay của mình ko hả? -Bảo quát lớn

_Mình xin lỗi....hức.....mình ko nghĩ mọi chuyện lại đi xa đến như vậy.....mình có lỗi với hai người họ.....hức.....mình thật lòng xin lỗi....-Mai bi thương khóc

Bảo nhìn thấy vậy cũng ko khỏi tủi lòng. Tình yêu thật đáng sợ! Nó có thể khiến người ta làm bất kì hành động vô lý nào. Cũng có thể đẩy người ta vào vô hạn sai lầm. Ko phải là Bảo ko yêu, nhưng anh vẫn chưa đến mất đánh mất lý trí mà hại người như Mai. Giờ mọi chuyện lại đâm vào ngõ cụt như thế thì hẳn ta cùng với nó sẽ đối mặt ra sao đây?

_Cậu.....-Bảo định nói lại thôi

_Bây giờ mình thực sự rất ân hận. Mình ko nên chen vào giữa, hai người ấy mới thực sự là một đôi. Cho nên mình quyết định ra đi, trả lại cho họ tất cả -Mai nghẹn giọng

_Cậu nghĩ như thế nhưng chưa chắc bọn họ có thể quay lại cậu hiểu ko? -Bảo xoa lấy mi tâm

_Ý cậu là sao? -Mai ko hiểu

_Vì cậu mà hai người họ xảy ra hiểu lầm, rồi lại tự tổn thương bản thân, cậu nghĩ họ còn có thể quay lại sao? -Bảo chậm rãi nói

_Nhưng.....ko được! Chuyện này do mình mà ra, nhất định mình sẽ làm cho họ xóa bỏ hiểu lầm -Mai kiên quyết

_Cậu định làm nó bằng cách nào trong khi khoảng một tiếng nữa máy bay cất cánh? -Bảo cười lạnh

_Cái đó mình đã nhờ người đưa đến -Mai vừa nói vừa nhìn đồng hồ - Chắc giờ Nhi đã nhận được đồ rồi nhỉ?

_Cậu đưa cái gì cho Nhi? -Bảo hiếu kì

_Là thứ giúp họ hóa giải hiểu lầm -Mai cười khổ

_Cậu tự tin như thế sao? -Bảo hỏi

_Ko, mình chỉ có thể cầu nguyện cho Nhi có thể hiểu thứ mình đã gửi cho cô ấy cũng như hiểu lầm của bọn họ sẽ tan biến vậy -Mai lắc đầu trả lời

Bảo nhìn Mai thử dò xét xem câu trả lời của cô có bao nhiêu tin cậy. Nếu thật như Mai nói thì cậu cho hai người họ sẽ hóa giải mọi thứ và sống thật tốt. Anh mong muốn hai người anh vẫn luôn quý trọng này sẽ sống những ngày tháng thật hạnh phúc.

Mai lo lắng đầy trong bụng. Hoàng à, mình chỉ có thể làm như vậy để tạ lỗi với cậu thôi. Còn lại là trông chờ vào quyết định của hai người. Đừng lại quyết định sai lầm mà hối hận giống mình hiện tại. Mình thật sự chúc phúc cho hai người. Hãy sống cho thật tốt vào nhé!

Nó kể từ hôm đó thì cứ mãi lẩn quẩn ở nhà Ann mà chẳng đi đâu cả. Ngay cả đến trường học nó cũng lười đi. Bởi nó sợ hãi nhìn thấy hân, sợ hãi khi lại phải nghe những lời tổn thương từ nó. Nhưng mà nó lại hay rơi vào trạng thái thất thần, cứ như là cái xác ko hồn. Ann và Tú đều rất lo cho nó. Với lại mai cũng chính là ngày phẫu thuật, mà nó cứ như vậy thì làm sao có thể yên tâm đây. Hôm qua, nó đã được chuyển đến bệnh viện để kiểm tra sức khỏe trước khi phẫu thuật. Tính tình nó còn trở nên trầm lắng hơn nữa. Ai cũng ko khỏi lo lắng.

Lúc Ann mở cửa phòng bệnh bước vào lại thấy nó đang ngồi yên lặng nhìn cửa sổ. Khẽ lắc đầu, sao lại cứ thích làm khổ bản thân thế nhỉ? Ann bước đi đến gần nó, cầm trong tay món đồ mà người kia nhờ chuyển đưa cho nó.

__Cái này là gì thế? -nó cầm lấy bức thư Ann đưa

__Có người muốn gửi cho em, cô ấy nói trong đó là tất cả sự thật -Ann nói

__“Sự thật”? -nó ko hiểu

Cái gì mà là “sự thật”? Nó nhanh chóng xé lấy bức thư ra đọc. Từng dòng chữ nắn nót hiện lên trong mắt nó. Nó bình tĩnh ngồi đọc từng dòng thư. Thì ra đây chính là sự thật sao? Khoé mi nó chảy xuống một dòng nước, trên tay siết chặt bức thư Mai đã viết. Trong thư Mai đã nói rất nhiều điều.

”Thân gửi Nhi,

Có lẽ khi em đọc được bức thư này thì chị đã trên đường đi đến một đất nước xa xôi. Chị muốn nói xin lỗi với em. Có lẽ em ko cần lời xin lỗi này, nhưng mà khoan hãy xé nó. Bởi chị có sự thật muốn nói với em. Chị thật lòng rất thích Hoàng, cậu ấy chính là niềm hạnh phúc trong cuộc sống của chị nhưng từ khi em xuất hiện, điều ấy cứ đảo ngược hoàn toàn. Cậu ấy luôn lấy ảnh em ra nhìn những lúc trời mưa, hay lấy những món đồ mà hai người mua chung lúc trước ra ngắm, còn thường hay lẩm bẩm gọi tên em. Có lẽ cậu ấy yêu em rất nhiều nhưng lòng tự trọng lại quá cao nên khó nhận ra. Nhưng điều đó làm chị ganh tị, đố kỵ muốn xen vào giữa hai người. Và chị đã làm ra những việc ngu ngốc khiến cả hai đều bị tổn thương. Thật ra thì tay chị ko có vấn đề gì nhưng chị lại nói dối, lừa đi lòng thương cảm của Hoàng mà khiến chịu nhiều khổ sở. Chị rất ân hận, thật đấy! Có lẽ em sẽ ko tin hoặc có lẽ rất hận chị nhưng sự thật rằng trong lòng Hoàng mãi mãi chỉ có bóng dáng em. Vì quá yêu nên đã tự mình làm tổn thương nhau. Chị ko muốn hạnh phúc của hai người chỉ vì chị mà tan vỡ. Nhi, cậu ấy thực sự rất cần em. Em hãy thử vì chính mình mà kéo cậu ấy lại một lần nữa thôi. Cho em thêm một cơ hội cũng như là cho hân thêm một cơ hội nữa vậy.....

Mai

P/s: hai người nhất định phải hạnh phúc đấy! ”

Nó kêu chị Ann ra ngoài bởi mình cần một ko gian yên tĩnh để suy nghĩ. Nó có nên ình thêm một cơ hội nữa ko? Nhưng nếu cứ buông tay như thế chết ko phải rất tiếc nuối sao? Nó ko hận chị Mai nhưng lại lấy làm thương xót cho chị ấy. Yêu đơn phương thì ra lại khổ như vậy. Huống hồ hơn hai năm qua đều nhờ có Mai bên cạnh chăm sóc hân. Còn chuyện về bàn tay, nó cười khổ, chiêu này cũng ác quá đi? Nhưng chỉ vì một bàn tay mà đánh mất hạnh phúc của mình thật ko đáng. Nhưng nó phải làm sao mà gặp được hân đây? Mai đã là ngày nó phẫu thuật rồi, sức khoẻ nó, nó biết. Lỡ mà ko thành công thì coi như cả đời nó chỉ là người đi ngang qua đời hân mà thôi. Phải là sao đây? À, đúng rồi! Điện thoại, điện thoại đâu rồi. Nó cuống tìm lấy điện thoại mà bấm số gọi.

__Alo, Vỵ hả? Ủm.....tao có chuyện này muốn nhờ mày giúp!

Hoàng tức giận, sắc mặt trông ko tốt lắm đang ngồi trong phòng của một quán bar nổi tiếng thuộc tập đoàn khách sạn nhà Tùng quần lí. Tối qua anh tìm mãi cũng chẳng thấy Mai đâu, gọi điện thoại thì lại ko trả lời

làm anh lo lắng muốn chết. Vừa đứng lại nhận được bức thư Mai gửi, hấn liền vội vàng mở ra đọc.

”Hoàng à,

Mình vẫn còn rất thích cậu nhưng mình biết bản thân mình ko phù hợp ở bên cạnh cậu cho nên mình lựa chọn ra đi. Đừng đi tìm mình, khi nào cậu có hạnh phúc thì lúc đó mình mới quay về mà chúc phúc cho cậu. Cậu hãy sống thật vui vẻ nha, và cũng hãy sửa lại lỗi lầm mà mình đã gây ra cho cậu. Còn nữa, hãy tha thứ cho cô ấy đi, đừng mãi lừa dối bản thân mình nữa.

Mãi là bạn tốt của cậu - Mai ”

Cô nàng ngốc này lại bị gì nữa thế? Tha thứ hay ko là do hấn quyết định. Sao cô lại tự tiện bỏ đi như thế? Huống hồ hấn cũng ko có cái dự định sẽ buông tha cho nó. Cả đời này, tốt nhất là nó ko nên có một cuộc sống tốt lành.

_Sao rồi, đã tìm thấy Mai chưa? -Tùng hỏi

_Vẫn chưa, chẳng biết lại trốn đi đâu -hấn buồn bực

_Thật đúng là, ngay cả Bảo cũng biết mất luôn, cậu ta nói muốn đi chơi xa vài ngày để thoải mái. Chỉ vì một đứa con gái ko ra gì mà cả hai tụi mày tính trở mặt nhau à? -Tùng vẫn giữ nguyên ác cảm với nó

Hấn im lặng ko nói gì. Lúc này cửa phòng cũng mở ra, bước vào lại là một cô xinh đẹp vô cùng. Khỏi phải nói, đó chính là bạn gái yêu dấu của Tùng. Nhưng sau lưng lại còn dẫn thêm một cô gái cũng ko kém phần xinh đẹp nhưng sắc mặt lại hơi tái xanh. Đó chính là nó.

_Vy, sao em lại dẫn nhỏ đó đến đây? -Tùng vừa thấy nó liền ko vui

_Anh, đi theo em ra ngoài -Vy nói xong liền kéo người ra ngoài trả lại ko gian riêng cho hai người

Nó nhìn hấn chằm chằm, định mở miệng nói nhưng lại thôi. Hai người cứ như thế mà nhìn nhau. Mãi một lúc hấn mới lên tiếng hỏi:

_Cô gặp tôi có chuyện gì?

_Em.....em.....-nó lú lú

_Cô nói rõ ràng một tí, nếu ko thì nên đi về đi -hấn cười lạnh

_Em, em chỉ muốn nói rõ chuyện một lần mà thôi -nó nhẹ nói

_Chuyện gì nữa? Chúng ta mà cũng có chuyện để nói sao? -hấn châm chọc

_Có rất nhiều, em muốn nói.....

Lúc này cửa lại đột ngột mở ra, bước vào mấy cô gái xinh đẹp. Bọn họ cười nói vui vẻ đến bên cạnh hấn. Từ lúc ấy, hấn chỉ còn quan tâm đến mấy cô gái đó mà bỏ mặc nó sang một bên. Thì ra hấn còn bộ mặt khác. Nó đợi bọn họ chơi đùa xong để cùng hấn nói chuyện nhưng xem ra vô ích. Hấn ta còn chẳng thèm liếc mắt đến chỗ nó đứng nữa mà.

Bởi vì đứng đợi quá lâu nên chân nó bắt đầu mỏi, đầu hơi choáng. Nhìn đồng hồ, sắp đến giờ phẫu thuật rồi, sao đây? Coi như cho dù phải chết cũng nên nói rõ mọi chuyện. Nó liều lĩnh hét lên đuổi đám con gái đang quần lấy hấn ra ngoài. Cả đám nhìn hấn đợi lệnh, chỉ đến khi hấn gật đầu mới chịu lui ra ngoài.

_Mới như thế cô đã ko chịu được? -hấn hỏi

_Em muốn nói rõ chuyện với anh! Giữa hai ta có quá nhiều hiểu lầm. Em ko muốn cứ như thế mà mất đi anh -nó dừng cảm nói

_Hiểu lầm gì chứ? Chẳng lẽ cô định nói với tôi cô mắc bệnh nan y sắp chết nên mới diễn cả một vở kịch đánh lừa tôi? -hấn lớn tiếng hỏi

_Đúng là như thế -nó thừa nhận

_Haha, cô cho tôi là đứa ngốc à? Chuyện cô nói quá hoang đường đi -hấn cười

_Ko, đó là sự thật -nó lắc đầu nói

_Tôi ngu mới tin lời cô nói! Cô làm sao có thể dễ dàng mà chết đi được. Tội lỗi cô gây ra còn chưa trả hết sao lại dám chết chứ! Thủ đoạn này của cô cũ quá rồi! -hắn chế giễu

_Là thật mà, anh hãy tin em lần cuối đi, em cầu xin anh mà -nó bắt đầu cảm thấy cơ thể khó chịu

_Tôi ko muốn nghe bất cứ thứ gì cô nói, cô cút về đi! -hắn tức giận vơ lấy một ly nước ném vào nó

“Xoảng” - ly thủy tinh vỡ tan tành. Cả người nó ướt nhẹp, vài mảnh thủy tinh vỡ còn văng trúng nó khiến những nơi đó đều xước chảy máu. Nó đau lòng nhìn hắn, lấy hết sức mà hét to:

_Anh hận em như thế sao? Rốt cuộc thì em đã làm gì nào? Có phải em chết thật thì anh mới tha thứ cho em ko hả?

Hắn giật mình nhìn nó. Ko ngờ nó lại nổi điên như thế. Thì đã sao nào? Hắn mới ko sợ nó.

_Nếu được thì cô chết trước mặt tôi đi, chết đi! -hắn hét lên

Tim nó vỡ tan. Quay đầu lại kết cục cũng như thế. Cho thêm cơ hội hóa ra mình lại nhận thêm một lần đau. Ngực đau, đầu cũng đau, mà đau nhất vẫn là tâm của nó. Cố chấp yêu thích một người để đổi lấy sự phũ phàng của hắn. Tổ Nhi, rốt cuộc đáng hay ko đây? Cuối cùng nó vẫn ko chịu được cơn đau mà ngã quỵ xuống.

_Sao em lại kéo anh ra đây chứ? -Tùng bực dọc hỏi

_Anh tính làm kì đà sao? -Vy khinh thường liếc

_Kì đà gì chứ? Nếu để anh em tốt dính vào thuốc độc như cô ta sẽ chết chắc! -Tùng nói

_Ko cho anh nói chị em tốt của em là thuốc độc! -Vy cảnh cáo

_Gì chị em tốt chứ? Em với cô ta chị em tốt lúc nào? -Tùng thắc mắc

_Thì.....đợi tí em nghe điện thoại đã -Vy chạy ra một chỗ yên tĩnh để nghe điện thoại

_Alo, chị Ann à, có chuyện gì ko?

_Vy, có phải Nhi nó ở cạnh em ko? -Ann lo lắng

_Đúng vậy, sao vậy chị? -hình như có chuyện nghiêm trọng thì phải

_Chết rồi, em mau đưa nó đến bệnh viện O mau, hôm nay có cuộc phẫu thuật đấy, bác sĩ nói tình trạng nó bây giờ ko khả quan cho lắm!

Ann mới vừa nhận được phiếu kiểm tra tổng quát của nó. Tình trạng sức khỏe còn tệ hơn khi vẫn còn ở Mĩ. Tỷ lệ thành công ca mổ tụt xuống 35% thành công. Bác sĩ yêu cầu nó lập tức làm phẫu thuật nhưng khi mọi người mò đến phòng lại chẳng thể nó đâu. Nó có biết mình hiện giờ đang rất nguy hiểm ko?

_Dạ, em biết rồi! -Vy cuống cuống chạy về phòng bar của hắn

Tùng thấy Vy như thế cũng vội vàng đuổi theo. Đến lúc mở cửa phòng anh lại giật mình khi thấy hắn đang ôm chầm lấy nó lay tỉnh.

_Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? -Tùng hỏi

_Mình.....ko biết.....bỗngưng cô ấy lại ngã xuống bất tỉnh.....-giọng hắn ko nén run sợ

_Ko ổn rồi, mau lên, mau đưa cô ấy đến bệnh viện làm phẫu thuật! -Vy ra lệnh

_“Phẫu thuật”? -cả Tùng và hắn đều đồng thanh hỏi

_Để giải thích sau. Mau đưa nó đến bệnh viện nếu ko ko kịp nữa bây giờ, thời gian của nó còn ít lắm đấy! Vy thúc giục

Hắn nhanh chóng bế nó dậy vọt nhanh ra bên ngoài. Vịt con, em nhất định đừng xảy ra chuyện gì nhá!

Phòng phẫu thuật bật đèn sáng.....

_Bác sĩ, hô hấp của bệnh nhân đang yếu dần -cô y tá lưu loát dùng tiếng Anh nói với vị bác sĩ nước ngoài

_Mau tăng oxi cho cô ấy!

_Nhịp tim bệnh nhân đang yếu dần thưa bác sĩ -y tá nói

_Ko hay rồi, bệnh nhân ko có ý định tiếp tục sống, phải làm sao đây bác sĩ? -một bác sĩ khác hỏi

Vì bác sĩ John là bác sĩ phẫu thuật chính nên toàn bộ quyết định đều phụ thuộc vào ông.

_Tôi nhất định cứu sống cô ấy! -John tự tin

Tú Nhi là bệnh nhân đặc biệt nhất của ông. Cô ấy có một ước mơ hạnh phúc vĩ đại. Điều đó làm cô có nghị lực chiến đấu với căn bệnh ác liệt này. Một cô gái còn trẻ thế này phải sống để bay đến nơi tình yêu của nó mới đúng!

Mệt mỗi quá! Nó mệt mỗi quá! Nó muốn buông xuôi, buông đi tất cả. Nó sẽ đi đến nơi nó muốn. Chỗ đó có lẽ còn hạnh phúc hơn ở đây. Nơi này tuy lưu giữ quá nhiều hạnh phúc nhưng cũng là nơi khiến nó đau khổ nhất! Nó sẽ biến mất như mong muốn của hân. Sẽ trả lại hạnh phúc cho hân. Nó ko còn sức để tiếp tục kéo hân lại nữa. Vậy nó bơi ra xa khỏi hân vậy. Đúng! Ra xa khỏi hân.....

32. Chap 49+50

Chap 49

Ở ngoài phòng mổ, hân tựa lưng vào bức tường lạnh lẽo. Nó có làm sao ko? Lấy hai tay vò mạnh tóc để có thể tỉnh táo vài phần. Tại sao mọi thứ lại đảo ngược hết lại thế này? Nó ko phải rất xấu xa sao? Lại xấu xa đến mức bị bệnh nặng như thế để có thể thoát khỏi hân đúng ko? Hân cho nó biết, đừng mơ tưởng tới việc rời xa hân. Hân còn chưa có hành hạ nó đủ đâu. Ngần lẩn ko cho phép việc nó rời xa!

_Ông ngoại, dì, hai người ăn chút gì đi, Nhi sẽ ko sao đâu mà -Tú khuyên

_Dì ko có tâm trạng để mà ăn lúc này -mẹ nó từ chối

_Ông cũng vậy. Cháu gái cưng của ông còn ko biết sống chết ra sao, làm sao có thể nuốt vô được -ông lo lắng

_Nhưng mà hai người chưa ăn gì từ sáng tới giờ rồi -Tú ảo não

_Để tôi khuyên cho -Ann giục tay áo Tú

_Ông à, sức khỏe ông ko tốt lắm, nên ăn một chút thức ăn nhé! Con tin là Nhi cũng ko muốn ông xảy ra chuyện gì, em ấy ko phải luôn nhắc ông nên ăn uống đều đặn sao? Ông hãy ăn một ít nha ông -Ann nhẹ giọng khuyên

Ông hơi lưỡng lự nhìn Ann. Vì ông hay bị hạ đường huyết nên dễ chóng mặt, ko có sức lực. Bởi vậy nên cháu gái ông ngày nào cũng nhắc nhở ông phải giữ gìn sức khỏe, ăn uống điều độ. Cháu gái ông rất ngoan ngoãn, hiếu thuận. Con bé còn được trời phú cho đôi bàn tay khéo léo, sáng tạo ra nhiều mẫu thiết kế trang sức độc lạ. Có lẽ là do gen di truyền từ ba nó đi. Công ty nhà ông sau này có lẽ ko sợ ko có người gánh vác rồi. Huống chi cháu gái cưng cũng rất thích phong cách làm việc và cũng muốn quản lý công ty. Nó từng nói sau khi hết bệnh sẽ quản lý công ty ông ngày càng phát triển, để ai ai cũng biết đến. Lúc đó ông còn cười haha mà xoa đầu nó bảo ngốc. Chuyện cứ như mới xảy ra ngày hôm qua thế mà bây giờ nó phải đối mặt cận kề với cái chết. Lỗi cũng do người làm ông này mà ra. Nếu như ngay từ đầu ông ko phản đối

chuyện ba mẹ nó, có lẽ con trai ông cũng ko phải chết thảm như vậy, còn hại luôn cả cháu gái mình. Ông trời ơi, ngài muốn trừng phạt gì thì hãy đổ hết lên đầu lão già này. Đừng đẩy nó vào khốn khổ nữa. Hãy để con bé được tươi cười mà sống được ko?

_Ba nghe cái Ann nói mà ăn một tí đi. Con bé Nhi nó cũng ko muốn chúng ta vì nó mà bị gì mà -mẹ nó ghen giọng nói

Cả đời bà sống vì chồng vì con. Đối với đứa con gái này, bà vẫn luôn cảm thấy áy náy. Chồng bà bệnh nặng, vừa lo tiền viện, vừa lo tiền học cho hai đứa con, bà đã từng nghĩ cho nó nghỉ học. Nếu nó ko học WK, có lẽ bà cũng gom góp nổi mà lo chi phí. Nhưng trường nó học là WK, học phí một tháng ở đó cũng bằng hơn ba tháng ở những trường học khác. Cho nên con gái bà cũng phải chịu cực mà đi làm kiếm tiền. Tiền lương con bé kiếm được một nửa là dùng để đóng học phí, nửa là góp vào tiền thuốc thang cho ba nó. Cho đến khi nó biết được thân phận thật, cuộc sống tốt hơn trăm lần trước kia thì con bé vẫn ko thoát khỏi mệnh khổ. Ko ngờ nó lại bị bệnh di truyền của ba nó, làm cho bà rất đau khổ. Chồng mất, bây giờ con gái bà cũng ko rõ có thể khỏe mạnh mà sống tiếp hay ko? Nụ cười trên mặt con bé ít đi. Làm mẹ, chẳng lẽ bà ko hiểu tâm tư con mình. Vì muốn mọi người yên tâm nên nó gắng gượng. Đúng là con bé ngốc! Sao lại ko nghĩ ình một tí? Lúc nào con cũng sống vì người khác trước, rước thiệt thòi về mình. Con gái, con rất ngốc đấy, con biết ko?

Ann và Tú cuối cùng cũng nhẹ nhõm hơn khi thấy hai người đã chịu ăn. Tú sốt ruột mà nhìn phòng mổ, em gái anh nhất định sẽ ko sao đâu mà.

Hắn ta ở một bên nghe thấy Ann nói chuyện, liền tức giận mà nắm chặt lấy bả vai cô mà hét lên:

_Có phải ngay từ đầu chị đã biết tất cả ko? Sao lại còn giấu ko nói cho tôi biết!

Ann nhú mi, chỗ đau từ bả vai khiến cô biết hắn đã dùng sức rất lớn. Cô định mở miệng nói nhưng lại bị Tú kéo ra, đâm thẳng một đấm vào mặt hắn, rống to:

_Tao ày biết, nếu Nhi xảy ra chuyện gì thì mạng mày tao cũng ko tha!

Hắn nghe Tú nói vậy, cơn tức ngày càng tăng. Sao nó lại thân thiết với Tú như thế? Mà anh ta còn nắm rõ bệnh tình của nó nữa. Chẳng lẽ hai người họ vẫn còn tình cảm? Tức giận đánh mất hết lý trí, hắn cũng giờ tay đánh trả.

_Anh là cái thá gì mà nói tôi chứ?

_Dựa vào tao là anh họ của Nhi! -Tú trừng mắt

_“Anh họ”? Sao có thể như thế được? -hắn buông thông tay xuống

_Tao cũng ko ngại nói ày biết, chuyện năm đó chỉ là hiểu lầm. Mày tưởng con bé thật lòng sẽ hại mày sao? Bởi con bé biết đó chỉ là những bản sao giả nên mới lấy chúng. Con bé ko muốn mày phải khổ sở vì con bé nhưng mày xem, mày đã làm những gì? -Tú chỉ trích

_Ko thể nào! Hai người ngay từ đầu ko phải lập kế hoạch sẵn rồi sao? Anh giải thích cho tôi ko phải tiếp cận tôi từ đầu là có mục đích hả? -hắn hét

_Tao thừa nhận tội tao đã tiếp cận mày vì mục đích riêng nhưng con bé ngu ngốc đó lại đem tìm mình giao ày. Tao cũng muốn nó hạnh phúc nên mới có thể để nó ở bên mày. Mày có biết khi nó nghe tin mình bị bệnh nặng đã thế nào ko? Điều nó nghĩ trước tiên ko phải là bản thân nó mà là cảm nhận của mày. Vì ko muốn mày lo lắng nên mới nghĩ ra hạ sách đó mà lừa mày -Tú nhìn thẳng vào mắt hắn mà trả lời

Hắn cắn chặt môi mình. Hắn ko tin, cũng ko muốn tin. Tại sao? Tại sao lại như thế? Hai người họ xem hắn là cái gì? Quan tâm đến cảm nhận của hắn? Vậy họ có biết thế nào là cảm nhận của hắn ko hả? Thà biết sự thật còn hơn là phải sống trong những ngày hận thù ngốc nghếch này. Mấy người tưởng như thế là tốt sao? Ko hề, như vậy càng làm cho hắn thấy khó chịu chán ghét. Còn nữa, nếu nó thực lòng yêu thương hắn, sao lại ko đủ tự tin hắn có thể cùng nó vượt qua? Hắn sẽ ko phải là một thằng hèn nhát vô tích sự nếu biết bạn gái mình bị bệnh nặng như thế! Các người đều tự ình là thông minh mà tùy tiện quyết định mọi chuyện. Quay hắn làm trò đùa vui lắm sao? Hắn ko thể nào chấp nhận mọi chuyện được.

_Anh Hoàng, thật lòng em cũng ko muốn nói đâu nhưng mà em nghĩ anh vẫn nên biết. Chuyện hôm đó Nhi hẹn anh ra thật lòng muốn giải thích hết mọi chuyện ko phải do mình nhưng anh lại ko nghe, còn quá đáng đến làm tay của cậu ấy bây giờ chẳng khác nào tàn phế! -Vy ghen ngào chỉ trích

_Thì ra là mày sao? Thằng khốn này.....-Tú nắm chặt cổ áo hấn

_Tất cả cũng là do cô ta gây ra. Cô ta hại người khác mất đi một bàn tay, bây giờ tôi chỉ bảo cô ta chỉ trả lại thì có gì sai? -hấn trừng mắt nhìn Tú

_Ko, mọi chuyện ko phải như thế. Tay của Mai ko làm sao cả, tất cả là do con bé bịa đặt ra -Ann một bên nói

_Sao có thể như thế được chứ? -hấn ko tin

_Thật đấy! Em xem này, chị còn tìm thấy cái này trong phòng nó nè -Ann đưa bức thư mà Mai gửi cho hấn xem

Hấn cúi đầu đọc hết bức thư, từ từ thất vọng mà trượt xuống. Sao mọi chuyện lại như vậy. Đến tận cùng thì hấn đã làm những gì rồi hả trời? Bắt nó chịu những tổn thất ko thuộc về mình, liệu nó có hận hấn ko? Tại sao hấn lại có mắt như mù thế này! Hấn giờ liền rất ân hận.

_Cái gì? Tay cái Nhi bị làm sao hả? -ông nó một bên nghe tin động trời vậy liền kích động hỏi

_Sao lại như thế? Rốt cuộc chuyện này là sao? Lời con bé nó là thật sao? Tú con nên giải thích cho dì rõ tí đi -mẹ nó cũng ko khỏi lo lắng

_Tất cả đều do thằng khốn này gây ra! Sau này mày nên tránh xa em gái tao ra thì hơn -Tú đe dọa

_Anh đừng có mơ! -hấn vừa nghe phải xa nó liền khó chịu

_Cái đó ko phải do mày quyết định -Tú trừng mắt nhìn hấn

Hấn định nói thêm gì đó nhưng đèn phòng mổ vừa lúc đã tắt, bác sĩ John cùng vài người phụ trách đi ra. Khi thấy có người ra, ông nó đã nhanh chạy lại hỏi thăm tình trạng cháu gái mình.

_Bác sĩ, cháu gái tôi thế nào rồi?

_Ca mổ khá thành công nhưng.....cơ hội bệnh nhân tỉnh lại là khá thấp. Bởi vì trong quá trình phẫu bệnh nhân có tình trạng ko muốn tiếp tục sống, cho nên lúc này, chúng ta cần một điều kì tích -John ko ngại nói thẳng

_Sao có thể thế được? -ông lão đảo về phía sau, cháu gái ngoan của ông sao lại ra nông nỗi này

_Ba, cẩn thận -mẹ nó đỡ lấy ông

_Cái Nhi nó sao lại khổ như thế? -Vy tựa vào Tùng nói

Tùng cũng ko ngờ mọi chuyện thì ra lại như vậy. Hóa ra nó cũng chỉ muốn tốt cho hấn. Lại làm anh hiểu lầm nó là một đứa con gái ko ra gì. Lại hay nói những lời lẽ ko mấy tốt đẹp. Ôi trời, đợt này coi như anh trách nhầm người tốt rồi.

_Ông ngoại, dì à, may mắn là Nhi vẫn còn sống mà phải ko? Con tin có chúng ta ngày ngày bên cạnh, em ấy nhất định sẽ tỉnh mà -Tú an ủi

_Cám ơn con.....bác sĩ, khi nào chúng tôi mới được vào thăm? -mẹ nó hỏi

_Đợi cô ấy chuyển đến phòng bệnh riêng là mọi người có thể vào thăm rồi -bác sĩ hiền từ nói

_Cám ơn bác sĩ -mẹ nó chân thành nói

_Ko sao, đó là nghĩa vụ của tôi mà. Xin phép, chúng tôi đi trước.

_Ann, cô dẫn thằng đó về đi. Tôi thật sự ko muốn em gái tôi lại phải gặp kẻ xấu xa như thế -Tú nghiêm túc nói

_Ồ.....cái này....-Ann lưỡng lự

_Tôi ko đi đâu hết! Tôi nhất định phải nhìn thấy cô ấy! -hắn hét lên

“Chát” -một cái bạt tay rơi thẳng lên mặt hắn.

_Tôi ko cần biết cậu và con gái tôi có quan hệ gì nhưng tôi chắc một điều con bé đã phải nhận quá nhiều tổn thương từ cậu. Tôi ko mong cậu lại phá con bé nữa. Ann, làm phiền cháu đưa cậu ấy về -mẹ nó lạnh lùng nói

Con gái bà từ nay chỉ được sống vui vẻ và hạnh phúc thôi. Bà sẽ ko cho con bé phải chịu bất kì tổn thương nào nữa. Bà nhất định sẽ bảo vệ nó!

Ann nhìn tình hình ko ổn, biết điều mà lôi kéo thằng em trời đánh của mình mang về. Hắn từ lúc bị mẹ nó tát một cái, cả người liền trở nên ngơ ngác. Cứ một mạch đi theo Ann bước ra khỏi viện, lên xe, rồi về đến nhà. Hắn vừa về đến nhà là chạy liền lên phòng khóa cửa lại. Hắn muốn yên tĩnh suy nghĩ kỹ tất cả mọi chuyện.

Nó nhìn xung quanh, sao nơi này lại giống với nhà cũ của nó thế nhỉ? Nhưng mà ko phải nó đang ở quán bar nói chuyện với hắn, sau đó lại tự dừng chóng mặt, rồi sau đó.....như thế nào nhỉ? Nó cũng chẳng nhớ nữa. Vậy có phải nó đã quay lại nơi này ko? Nhưng mà sao nhìn mãi cũng chẳng thấy một bóng người? Ko lẽ mọi người đều đi ra ngoài rồi sao? Nó loạng choạng bước xuống giường đi tìm lời giải thích.

Hai năm qua cũng ko có ghé qua đây lần nào, nhưng trông mọi thứ vẫn ổn như ban đầu nhỉ? Ngôi nhà này từng là tổ ấm hạnh phúc nhất của gia đình nó. Nhưng mà kể từ khi ba mất, ngôi nhà này đã ko thuộc quyền sở hữu của bọn họ nữa rồi. Nó buồn khi nhớ lại điều đó. Nhưng hiện nó ko phải đang ở đây sao? Vậy có phải ông nội đã mua lại ngôi nhà rồi ko?

A! Có tiếng nước chảy sau sân nhà, hình như là có người đang tưới cây. Nó cười vui vẻ mò theo tiếng nước chảy, chắc là ông nội rồi.

_Ông nội, ông ở ngoài này tưới cây thiệt à? -nó hỏi

_Con gái, con tỉnh rồi sao?

Người đàn ông trước mặt nó từ từ quay lại, trên khóe miệng còn hiện rõ nụ cười, nhân từ mà nhìn nó.

_B.....b.....ba! -nó sợ hãi lắp bắp

_Con gái, lâu rồi ko gặp -ba nó vui vẻ

_Oa...ba, con nhớ ba quá đi! -nó chạy đến ôm chầm lấy ba nó mà khóc

Thì ra nó cũng ko kiên cường như nó nghĩ. Nó rất nhớ ba, thật sự rất nhớ ba! Cho dù nó có cố gắng để mình có thể là chỗ tựa ẹ, làm yên lòng ông nội nhưng nó dù gì vẫn chỉ là một cô bé yếu đuối mà thôi. Nó cũng cần một người để có thể dựa vào.

_Xin lỗi, làm khổ con nhiều rồi -vừa nói ba vừa xoa đầu nó

_Ko có, ba đừng nó như vậy mà -nó lắc đầu nguầy nguậy

_Hừ, con gái gốc.....-ba nó cười đau lòng

Nó thoát ra khỏi vòng ôm của ba nó, lấy tay quẹt đi những giọt nước mắt, mở miệng chậm chạp hỏi:

_Ba.....nếu con ở đây cùng ba, vậy con.....cuối cùng đã chết rồi sao?

Ba nó ko trả lời mà ngược lại hỏi nó:

_Vậy con muốn ở lại đây sao?

_Con.....-nó lưỡng lự

_Ko muốn thì có thể quay lại nha -ba nó nói

_Ko! Con ko muốn quay lại -chỉ cần nghĩ khi quay về lại nhìn thấy khuôn mặt hắn thì tim nó lại đau

_Ồ, vậy sao? Thực lòng con muốn vậy sao? -ba nó nhún nhún cười

_Con.....con.....-nó cũng ko biết mình thực sự muốn gì nữa

_Được, con có thể suy nghĩ kĩ lại, nhưng mà bây giờ đang có người gọi con.

_Gọi con? -nó ko hiểu hỏi

_Đúng, là đang gọi chính con. Cùng ba đến nơi này, ba sẽ cho con thấy rõ -ba nó chìa tay ra

Nó đưa tay nắm lấy tay ba nó, một luồng sáng quai dẹt đưa nó cùng ba kéo vào.....

Bệnh viện.....

Hắn rất khó khăn mới có thể trà trộn vào thăm nó. Bây giờ, hắn đã trở thành kẻ thù của gia đình nó. Cả nhà nó đều cho người canh phòng cẩn thận, cấm tuyệt đối ko ai cho phép hắn vào thăm. Chỉ cần nhìn thấy hắn thì đảm bảo mọi người liền ko tiếc mà đóng sầm cửa lại. Cái này chắc do trời phạt hắn đây. Nhưng mà hắn đã lâu rồi ko gặp nó, vả lại chỉ nghe được tin tức của nó từ Ann mà thôi. Cũng biết chuyện nó vẫn còn hôn mê, vẫn còn chưa tỉnh lại. Vì sao lại ko tỉnh lại? Là do hắn sao?

Hôm nay hắn thừa dịp người nhà nó bận ra ngoài mà giả trang thành bác sĩ mà lén vào phòng bệnh thăm nó. Nhìn người con gái phải dùng đến ống thở trên giường kia để mà thôi thóp thở thì cứ như mũi dao mà đâm vào tim hắn. Thì ra trước đây hắn ko nhận ra, nó dường như rất gầy, so với cô bé tính nghịch, hồn nhiên hai năm trước hoàn toàn bất đồng. Nó của hai năm trước tuy ko gọi là mập nhưng ít ra cũng còn trông có thịt, còn bây giờ thì chẳng khác nào que củi khô. Nó cứ yên tĩnh mà nằm im đấy, cũng chẳng tiếc mở mắt mà nhìn hắn nữa. Giờ thì hắn biết được thì ra mình lại rất nhớ đôi mắt đen tròn của nó, muốn nghe giọng nói vui vẻ của nó, nhớ từng cử chỉ trên khuôn mặt nó, nhớ tất cả những gì thuộc về nó. Thì ra, hắn cũng đã sâu đậm mà yêu một người, chỉ là do cố chấp mà làm mọi thứ ra nông nổi như hôm nay. Hắn sờ nhẹ khuôn mặt nó, mát má môi:

_Em.....khi nào mới chịu tỉnh đây?

.....

Tuy biết chẳng ai trả lời nhưng hắn vẫn tiếp tục hỏi. Hắn ko biết nó có nghe được ko nhưng hắn muốn nói hết ra nỗi lòng của mình.

_Em ngủ cũng lâu lắm rồi đấy, mau tỉnh lại còn đòi anh trả lại công bằng chứ!

.....

_Em ko muốn trách anh sao?

.....

_Anh biết tất cả rồi, mọi chuyện anh đều biết cả rồi.....em nghĩ như vậy là tốt cho anh sao? Ko, em sai rồi, điều đó chỉ khiến anh thêm hận em thôi.

.....

_Hận em lại giấu tất cả, hận em tự mình vượt qua khó khăn, hận em tự ý quyết định mọi chuyện!

.....

_Nhưng mà hận em bao nhiêu thì anh lại trách mình bấy nhiêu.

.....

_Anh trách mình quá vô tâm, sao lại ko biết em bị bệnh nặng.

.....

_Anh đã suy nghĩ rất nhiều việc.....ko phải chúng ta đã từng rất hạnh phúc sao?

.....

_Nhưng sao giờ lại thành ra như vậy? -hắn vò rối đầu mình

.....

_Em có biết lúc em bỏ đi, anh đã sống như thế nào ko? Anh lao vào cuộc sống ăn chơi trước kia, điều đó làm anh vui đi nỗi buồn về em. Nhưng mỗi khi anh về đến nhà, hình ảnh em lại tràn đầy mỗi góc của căn phòng. Anh rất sợ hãi em biết ko? Sợ hãi vì sao mình lại ko quên được em, sợ hãi vì sao mình lại thích em quá nhiều nhưng anh ko thể ko nghĩ đến việc em phản bội. Em có hiểu cái cảm giác đó ko?

.....

_Anh tức giận vì em ko chịu nói ra sự thật. Nhưng mà, ko hẳn là em ko nói, đến phút cuối em cũng đã mở miệng nói ra nhưng anh lại nghĩ đó tất cả chỉ là trò lừa gạt....

.....

_Anh thật lòng xin lỗi. Em có thể dẹp bỏ tổn thương hết lần này đến lần khác chỉ để đến được bên anh, nhưng mà anh lại vô tâm mà chẳng đoái hoài gì đến nó, anh thật sự rất hận bản thân mình....

.....

_Nhi à, em nói gì đi chứ? Đừng mãi im lặng như thế....

Giờ thì hẳn biết được nó quan trọng cỡ nào. Sao hẳn ko nhận ra? Để mất rồi mới tiếc, có phải là quá ngu ngốc rồi ko? Một giọt nước mắt từ trong khóe mi hẳn rơi xuống. Hắn đứng đấy mà bất lực nhìn nó.

_Có điều này anh vẫn luôn muốn nói với em, cho dù hai năm trước hay hai năm sau thì em vẫn mãi chỉ là một con Vịt ngốc nghếch! Ko biết nghĩ cho bản thân mình, cấm đầu mà lo cho người khác.

.....

_Nhưng mà điều đó làm tim anh luôn lỡ ra một nhịp. Vì vậy em nhất định phải tỉnh lại trở lại bên anh, anh hứa sẽ làm em hạnh phúc, sẽ ko gây ra hiểu lầm cùng tổn thương nữa đâu.

.....

Hắn cúi đầu hôn nhẹ lên đôi má xanh xao của nó do lâu ngày ko hoạt động. Rồi môi hắn di chuyển về phía tai nó, thì thầm mà nói vào nó nghe:

_Vịt con, anh xin lỗi, anh yêu em!

Nãy giờ đứng một bên nghe hết những gì hẳn tâm sự mà nó ko ngăn được nước mắt. Thì ra hẳn sống cũng chẳng sung sướng gì. Mà hẳn cuối cùng cũng chịu thừa nhận vẫn còn yêu nó. Nhưng có phải là quá trễ ko? Khi mà nó có thể sẽ mãi ko tỉnh lại?

_Con gái, xem ra con ko quay về ko được rồi -ba nó thở dài nói

_Ba.....

_Con gái à, con ko thể mãi dối lòng mình vậy được. Nơi này mới chính thức thuộc về con -ba nó vỗ nhẹ đầu nó

_Nhưng con ko muốn rời xa ba nữa.....-nó nghẹn giọng

_Con ngốc quá, con ko có rời xa ba, bởi vì ở trong này, ba vẫn luôn tồn tại theo sát bên con mà -ba nó chỉ vào trái tim nó nói

_Ba, con yêu ba....-nó nhào vào lòng ba nó như một đứa trẻ con

_Hừ, đã lớn thế này rồi mà còn làm nũng nữa. Trở về nhất định phải sống cho tốt đấy, đừng có dễ dãi mà cho thằng nhóc này bắt nạt, con phải mạnh tay mà trừng trị nó một tí! -dám bắt nạt con gái cưng của ông thì gan tên nhóc này cũng lớn lắm đấy

_Dạ.....

Nhìn linh hồn nó từ từ tan biến trong ko khí, ông biết, con bé đã quay về rồi. Khẽ thở dài mà nhìn lấy thằng nhóc con bên cạnh giường bệnh, ông lắc đầu nói:

__Đúng là duyên trời, bởi sợi chỉ đỏ giữa hai đứa đã được gắn kết từ lâu lắm rồi.....

Hắn đứng đấy nhìn nó, giống như nhiều năm trước cũng vậy. Chỉ là lúc đó nó sẽ tỉnh lại mà níu lấy tay hắn. Còn bây giờ nó chỉ nằm im ko biết bao giờ sẽ tỉnh. Hắn định ra về nhưng lúc ngó xuống lại thấy mắt nó giắt giắt. Ông trời, cuối cùng nó đã tỉnh rồi. Đúng rồi, phải mau gọi bác sĩ. Hắn lao như bay ra ngoài hô to bác sĩ:

__Bác sĩ, cô ấy tỉnh rồi, cuối cùng cũng tỉnh rồi!

__Sao bệnh nhân đã tỉnh, thật đúng là kỳ tích. Mau chóng báo cho gia đình bệnh nhân, mau lên -vị bác sĩ vui mừng giao phó y tá

Cuối cùng thì cô bé đã tỉnh. Vậy từ nay một trang mới của cuộc đời nó liền mở ra....

Chap 50(kết)

5 năm sau.....

__Vy, hôm nay em lại nấu gì cho anh ăn thế? -Tùng hỏi

__Em cũng ko biết nữa. Haizz, anh nghĩ khi nào thì Nhi mới đồng ý lấy anh Hoàng? -Vy suy tư

__Cái đó xem ra hơi khó.Tên đó đã bị từ chối chắc trăm lần rồi, xem ra lần này hậu quả trừng phạt cũng lớn đấy nhỉ -Tùng cười

__Anh còn cười được, nếu mà lần này ko cầu hôn được thì anh Hoàng nhất định phải đợi đến ba năm nữa -Vy nghiêm túc

__Em cứ ko chuyện bao đồng ko à? Sao ko lo cho chuyện mình trước đây! -Tùng kéo Vy vào trong lòng ôm

__Lo chuyện gì cơ? -Vy hỏi

__Thì đám cưới của tụi mình. Tiểu thư VyVy, khi nào em mới đồng ý lấy anh đây? -Tùng dụi dụi vào cổ Vy hỏi

__Đợi khi nào nó chấp nhận anh Hoàng thì em mới đồng ý lấy anh -Vy trả lời

__Sao, như vậy thật ko công bằng! -Tùng hét toáng lên

__A, em vừa nghĩ ra mình nên nấu cà-ri, em đi nấu đây -Vy nhanh chân chạy vào bếp bỏ lại Tùng một mình

Khi nào thì cái tên kia mớ cầu hôn được Nhi đây? Nếu mà thật đợi thêm ba năm nữa chắc anh chịu ko nổi mất. Hôn sự cả đời anh đều nằm gọn trong tay hắn, phải nghĩ cách gì giúp hắn mới được. Tùng nhanh tay rút điện thoại ra gọi cho cái tên làm anh khó cưới được vợ về kia.

Hôm nay là ngày ra mắt sản phẩm mới của một hãng trang sức nổi tiếng trong nước, đồng thời cũng là ngày công bố người kế nhiệm công ty. Mà nó, bây giờ đã trở thành một nhà thiết kế nổi tiếng. Ko chỉ trong nước mà ngay cả nước ngoài cũng biết đến danh tiếng của nó. Ai cũng biết bàn tay phải của nó ko thể cầm bút vẽ được, đều chắc sau này nó sẽ ko theo con đường này nữa. Nhưng khi nó một lần nữa tỉnh lại thì mọi suy nghĩ đều thay đổi hẳn. Khó lắm mới sống lần nữa, nó phải sống có ý nghĩa mới được. Nó trở nên kiên trì chăm chỉ luyện viết bằng tay trái, rồi sau đó lại chuyển sang vẽ. Tất cả những thành công mà hôm nay nó nhận được đều có mồ hôi và nước mắt.

Cả ngày bận rộn sắp xếp mọi thứ, dường như nó còn chưa ăn lấy gì thì phải. Ôi, bụng đói quá đi mất! Mà nhắc đến mới nhớ, sao giờ người giao đồ ăn còn chưa tới?

__Xin lỗi đã đến trễ, tại trên đường xảy ra tai nạn nên giao thông bị ùn tắc. Thức ăn của mọi người đây, ăn ngon miệng nhé!

_Ồi, thức ăn được đích thân Tổng giám đốc mang đến thì tội tôi may mắn lắm đấy! -người A

_Mọi người nói quá rồi, mà cô ấy đâu rồi? -hắn hỏi

_Dạ, ở trong văn phòng ạ -người B trả lời

_Cảm ơn, tôi đi trước, mọi người ăn ngon miệng -hắn cầm theo một phần thức ăn riêng chạy nhanh đến gõ cửa phòng nó

_Aya, hai người ấy tình cảm dữ dội đến mức khiến tôi ghen tị chết đi được -người A

_Tất nhiên, phải nói là mối tình khiến ai cũng muốn có được -người B phụ họa

_Các người ko biết ấy chứ hộp cơm mà sếp mình ăn là do đích thân giám đốc làm đó! -người C nói

_Wow, hạnh phúc quá đi!

Khác hẳn với ko khí ồn ào bên ngoài thì trong phòng lại im thin thít. Hắn đang lo lắng nhìn nó ăn món ăn mình đưa cho. Kể từ khi nó tỉnh lại, hắn vui như chết. Nhưng mà khó chịu cái là người nhà nó còn canh nó nghiêm ngặt hơn khi nó còn chưa tỉnh. Mà tàn nhẫn cái là nó muốn hắn trở thành ôsin cho nó. Hắn là con trai độc nhất ở nhà, đừng nói đến việc lau dọn, ngay cả sai vặt cũng chưa ai dám bảo hắn làm. Nhưng mà vì muốn được nó tha thứ, hắn nghiêm nhiên trở thành ôsin bên cạnh nó. Bù lại hắn cũng được tận tay chăm sóc nó rồi, tính ra cũng đâu có thiệt đâu. Mà 5 năm, hắn cũng đã dần lấy được lòng tin của người nhà nó. Bây giờ chỉ còn đau đầu nhĩ cách nó gả ỉnh nữa là xong. Hắn vừa hay được tên Tùng gọi đến chỉ dạy vài thứ, mong là nó sẽ cảm động. Hắn nhá, hôm nay đặt hết tâm tư mà làm cơm hộp tình yêu cho nó. Đảm bảo khi nhìn thấy nó sẽ khóc mà ôm chầm lấy hắn cho coi. Nhưng mà cái biểu tình im lặng đáng sợ này của hắn là sao? Ko vừa ý à?

_Phụt, hahahaha, anh làm cái gì đây hả? -nó cười đến chảy cả nước mắt

_Cơm hộp tình yêu -hắn đỏ mặt trả lời

_Hahaha, cơm hộp tình yêu á, vậy cái đen đen này là gì? -nó lấy tay chỉ

_Trứng chiên -hắn xấu hổ nói

_Còn cơm anh nắm hình gì mà méo thế? -nó nhin cười

_Trái tim đó, mà sao em chê nhiều thế? Thôi hay để anh đổi cho em cơm hộp đi, thứ đó ngon hơn nhiều -hắn thu dọn

_Khoan đã nào, ai nói là em ko ăn chứ! Cơm hộp tình yêu do anh nấu sao em lại ko ăn đây -nó giựt lấy hộp cơm mà nhét đầy miệng

_Ko cần miễn cưỡng ăn đâu -hắn thở dài

_Ngốc, hộp cơm này là do tên đại ngốc nhà em nấu, phải ăn hết chứ -nó nhồm nhoàm miệng nói

_“Nhà em”? Em đồng ý lấy anh à? -hắn vui mừng như điên

_Xì, ai nói thế, em còn dự định đồng ý với anh họ sang Mỹ điều hành chi nhánh bên kia 3 năm nữa cơ -nó bĩu môi

_Ko được! -hắn lập tức đập bỏ ý nghĩ đó

_Kệ anh chứ! -nó ko thèm quan tâm

_Vịt à, em định bỏ ôsin như anh ở lại một mình sao? Sang bên đấy ko có ôsin như anh chăm sóc thì phải làm sao? Với lại anh ở lại một mình buồn lắm đó -hắn đáng thương nói

_Vậy thì đi tìm bạn gái đi, em phải đi rồi, hẹn gặp lại anh buổi tối nha -nó hôn chụt lên má hắn rồi đi ra khỏi phòng mà sắp xếp tiếp mọi thứ

Haizz, đợt này thì khổ rồi. Nhưng mà nếu nó thực nghĩ như vậy thì hắn phải nhanh thực hiện kế hoạch của bạn tốt thôi.

Hộp báo.....

Nó đã thay ỉnh một bộ đầm lộng lẫy, mà mọi người ai nấy cũng đều chăm chú ngoại hình tỉ mỉ. Ai cũng đều biết bộ trang sức đợt này là do nó thiết kế, mà quan trọng hơn hẳn nó chính là người thừa kế tiếp theo của công ty. Ngay từ khi bước vào, nó đã thu hút toàn bộ sự chú ý.

_Thưa cô, cô nghĩ thế nào về bộ thiết kế lần này? -phóng viên A

_Nó chính là một trong những thiết kế mà tôi rất yêu thích -nó bình tĩnh trả lời

_Cô có thể kể cho chúng tôi một tí về nó ko? -phóng viên B

_Tất nhiên, đây chính là bộ dây chuyền mà tôi đã thiết kế lúc còn đi học -nó cười nhẹ nói

Đúng vậy, đây chính là sợi dây chuyền chiếc lá ôm lấy giọt sương pha lê. Bởi vì cũng giống như câu chuyện tình yêu của nó vậy, nó mong muốn sợi dây chuyền được chế tạo ra. Nó nghiêm túc kể về ý tưởng thiết kế ọi người. Hầm cũng nghe hết những gì nó nói. Khi mất chạm phải bàn tay phải của nó thì hẳn lại đau lòng. Đó chính là nỗi ân hận lớn nhất của hẳn.

_Hôm nay cũng là ngày tôi tuyên bố người kế nhiệm mình, như mọi người đã biết, người kế nhiệm tiếp của tôi là cháu.....ông nội nó quay sang nhìn thấy nó gật đầu liền vui vẻ nói

_Là cháu trai tôi - Minh Tú!

Tú hoàn toàn ngạc nhiên trước kết quả này. Sao lại là anh?

_Anh trai, anh xứng đáng hơn em nhiều. Em sẽ phụ giúp anh một bên -nó đi đến bên Tú nói

_Em.....

_Mau lên đó với ông đi, phải làm tốt đấy nhé! -nó đẩy Tú lên bục còn mình thì lại chạy đi tìm hẳn

_Sao em lại ko ở lại cùng mọi người mà kéo anh ra đây chứ? -hắn hỏi

_Ở trong đây ồn ào lắm, ra đây thoải mái hơn -nó trả lời

_Vậy em có muốn đến nơi này cùng anh ko? -hắn nắm tay nó hỏi

_Cũng được -nó đồng ý

Hắn kéo nó lên xe chạy một mạch ra đến bãi biển. Ồ, chẳng phải là bãi biển mà trường nó tổ chức tham quan đây sao? Nhưng sao hẳn lại dẫn nó đi một chặng đường xa như vậy để đến đây nhỉ? Bước xuống xe, hẳn đã bị mất nó lại rồi kéo nó ngay đi. Khi hẳn tháo khăn xuống, nó hoàn toàn bất ngờ nhìn mọi thứ trước mặt. Một tấm bảng rôn hoa tươi treo những dòng chữ cầu hôn lãng mạn, còn đốt thêm cả nến nữa chứ!

Hắn đã sử dụng tuyệt chiêu cuối cùng này rồi, mong nó có thể nhận lời mà gả cho hẳn. Hầm khụy gối xuống, móc trong túi ra một chiếc nhẫn kim cương mà dịu dàng bày tỏ:

_Nhi à, đây là lần thứ 100 anh cầu hôn em, mong em nhận lời lấy anh nhé!

_Anh sẽ ko tổn thương em nữa sao? -nó vui vẻ hỏi

_Anh hứa sẽ ko làm em chịu bất kì tổn thương nào -hầm cam đoan

_Cũng sẽ luôn tin em mà phải ko? -nó hỏi tiếp

_Nhất định!

_Sẽ ko còn nghi ngờ này nọ? -nó hỏi

_Chắc chắn!

_Sau này toàn bộ gia sản nhà anh đều đứng tên em -nó thử yêu cầu

_Được luôn, ngay cả bản thân anh anh cũng cho luôn -hắn hào phóng nói

_Ok, em đồng ý lấy anh! -nó cười tươi

_Ừm, em lấy anh nhé....ừa, mà hình như em vừa đồng ý đúng ko? -hắn ngẩn ngơ

_Mau đeo nhẫn cho em ko em thay đổi quyết định bây giờ -nó dọa

_Haha, em sau này là bà Nguyễn rồi nhá! -hắn vui mừng ra mặt

_Mừng như thế sao? -nó cười tươi hỏi

_Tất nhiên rồi nhé, anh cuối cùng cũng cưới được vợ rồi mà -hắn ôm chầm lấy nó nói

Nó vui vẻ nhìn hắn. Ko phải hạnh phúc chỉ đơn giản thế thôi sao?

Hôm nay nhờ thờ vừa nhận lấy tổ chức hai hôn lễ cùng lúc. Mà hai cặp đôi này đều trông được đến vui vẻ hạnh phúc.

_Chúc mừng em -Bảo nói

_Em cảm ơn, mà Vy và Tùng đâu rồi hả anh? -nó hỏi

_Đang chụp hình cùng với mọi người ở đằng kia kìa -Bảo chỉ tay

_Hey, mày đang nói gì với vợ tao đó? -hắn quàng tay ôm lấy nó

_Ko có gì. Mà này, tao có dẫn đến một vị khách đặc biệt ày đây! -Bảo vỗ vai hắn nói

_Ai thế? -hắn hỏi

_Vào đi -Bảo hướng phía cửa gọi

_Chào hai người, lâu rồi ko gặp -Mai chào hỏi

_Ô, chị Mai, lâu rồi ko gặp -nó vui vẻ

_Chúc mừng đám cưới của hai người, sống hạnh phúc nhé! -Mai gửi lời chúc

_Cảm ơn, bây giờ cậu sống thế nào? -hắn hỏi

Có một số chuyện ko nên cố chấp quá.

_Tốt, mình đã có bạn trai rồi nhưng hôm nay anh ấy bận nên ko đến được -Mai trả lời

_Vậy là tốt rồi -hắn nói

_Nè cô dâu, chú rể, mau ra chụp một bức hình kỉ niệm cùng mọi người nào -thợ chụp ảnh lên tiếng

_Được rồi, ra liền! -hắn vui vẻ nắm tay nó bước ra

Từ đây, một trang mới bắt đầu mở ra. Cuộc sống của nó đã bắt đầu có thêm một người gọi là “chồng”.

Đây chính là câu chuyện kể về một con thiên nga xinh đẹp giả dạng thành con Vịt xấu xí để tiếp cận chàng hoàng tử. Trải qua bao nhiêu sóng gió, cuối cùng con Vịt đã như ý ở bên hoàng tử của nó. Và tất nhiên ko khác với những câu chuyện cổ tích còn lại, họ sống hạnh phúc bên nhau mãi mãi cùng với những đứa con xinh xắn và những người bạn thân thiết của mình.

33. Ngoại Truyện

#1 : Minh Tú & Ann Nguyễn

Lâu rồi anh chưa gặp lại Ann kể từ ngày đám cưới nó. Mà tối đó bắt đắ dĩ lại nghe được lời tỏ tình của Ann. Chẳng qua là do cô nàng uống say mới mặt dày mà nói ra nhưng cũng đủ khiến tim anh xao xuyến.

_Này Minh Tú, cái tên đáng ghét nhà ngươi, khiến bà đây bị tương tư à!

Phải nói là quá đôi ngạc nhiên luôn ấy. Nhưng mà cái bà chằn ấy cứ nhiên lại thích mình. Haha, đúng là ko ai có thể thoát khỏi vẻ đẹp mê hồn của mình mà. Mà nó cũng khiến anh nhớ đến mỗi lúc hai người bên nhau đều rất ồn ào náo nhiệt. Mà giờ ko có Ann ở đây, ko khí dường như có chút khác biệt. Nhưng sao cô nàng dường như là biến mất luôn nhỉ? Vừa nhắc đến người là ngay lập tức xuất hiện. Vốn định gọi Ann lại nhưng lại thấy bên Ann xuất hiện thêm người đàn ông đáng ghét. Hay ha, dám vượt tường sao? Anh nhanh bước lại gần bàn cô, mặt tươi cười nhìn hai người, quay đầu sang Ann hỏi:

_Xin chào, bạn cô à?

_Ồ, anh sao lại ở đây? -Ann bất ngờ

Ann mấy ngày nay bị mẹ già bắt đi xem mắt mà chóng hết cả mặt. Cái gì nào là thằng Hoàng nó cũng đã lấy vợ rồi mà chị gái như mày còn chưa có ai. Hôm nay cũng thế, bắt ép đến ăn cơm với một cậu công tử bột nhà nào đó, vừa thấy mặt là Ann liền muốn ói. Làm ơn đi, phải biết tiêu chuẩn cô cũng cao lắm đấy! Người trước mặt chắc ngoài ba mươi nhưng vẫn là cái tên ăn bám gia đình. Mà Ann ghét nhất chính là loại người đó. Vốn là tính nói vài câu là chuồn về ai ngờ tên đáng ghét này lại xuất hiện phá đám giữa chừng.

_Đây là đối tượng xem mắt của tôi -Ann cắn răng trả lời

_Phải, tôi là đối tượng xem mắt của cô ấy. Tôi còn rất hài lòng, muốn cùng cô ấy có mối quan hệ lâu dài -tên đó nói

Cô gái xinh đẹp như vậy mà lỗ mất thì rất ngu. Huống hồ đem ra khoe với đám bạn của anh thì chắc chắn nở mày nở mặt. Thật là cơ hội tốt.

Tú giựt giựt mắt nhìn tên công tử bột. Anh còn chưa lên tiếng đã dám cướp người sao? Tú nhếch miệng, ngồi xuống ôm lấy eo Ann thân mật nói:

_Xem ra ko được như ý anh rồi. Cô ấy là bạn gái tôi, chắc là do giận dỗi mới chịu đi xem mắt.

_Cái gì? Ann, anh ta nói thật ko? -tên kia ko tin hỏi

_Anh ta.....-Ann cũng chưa kịp tiêu hóa hết những lời hằn vừa nói

Thấy cô chần chừ, Tú kê sát môi mình thăm thì bên tai cô:

_Nếu cô muốn nhanh rời khỏi đây thì nên theo ý tôi đi.

Cái gì chứ, lại uy hiếp cô là sao? Thôi, bỏ đi, dù gì thì cô cũng muốn thoát khỏi đây mà.

_À,...anh ấy đúng là bạn trai em -Ann cố dằn ra một nụ cười

_Đó, anh nghe rồi đấy, bây giờ tôi có thể dẫn cô ấy đi chưa hả? -Tú kéo Ann cùng đứng dậy

Ko phải dễ như trở bàn tay sao. Chưa đánh đã thắng, dám có ý đồ với bà chằn của anh, muốn chết hả? Tú đắc thắng cười, nắm tay Ann xoay người bỏ đi. Nào ngờ cái tên kia lại dai như đũa, ra đến cửa rồi mà còn chặn lại. Tú ko vui hỏi:

_Anh muốn làm gì đây?

_Hai người đừng mong tôi dễ bị lừa nhá! Ann, chắc chắn em cùng với tên này diễn trò chứ gì, nhưng mà ko làm sao đây, anh lại rất vừa ý em.

_Hả? -Ann hơi hơi “nhột”

_Xin lỗi. Anh có cảm thấy mình quá vô duyên ko? Chúng tôi chính là một cặp, mà anh đầu lại tôi được sao? -Tú liếc mắt nói

_Hừ, sao ko chứ? Nếu hai người thật là một cặp thì chứng minh cho tôi xem đi -tên kia tức giận nói

_Được thôi -vừa nói xong, anh liền xoay người Ann lại, đặt lên môi cô một nụ hôn (hehe, cuối cùng cũng cho hai anh chị này cái frist kiss :3)

Cái tên thối chết này, lại dám cướp đi nụ hôn đầu của cô. Nói ra thì xấu hổ, sống hơn 25 năm mà giờ mới trải nghiệm nụ hôn đầu. Nói cô cổ hủ cũng được, nhưng cô muốn dành tặng nó cho bạn trai mình nha. Sao lại bị tên oan gia này cướp đi. Huhuhu, về nhà nhất định phải đánh sạch răng mới được.

Tú hài lòng nhìn Ann, quay mặt ra nói với tên kia một tiếng:

_Giờ thì tin rồi chứ? Chúng tôi đi trước -ko đợi trả lời, anh đã nhanh chóng kéo Ann ra ngoài

Mà Ann này giờ cứ ngây ngốc bị kéo đi đâu cũng chẳng biết. Mãi đến khi va phải người trước mặt thì ý thức mới dần quay lại.

_Cô ko có mắt hay sao mà gặp cái tên công tử bột ấy? -Tú hỏi

Nếu như lúc ấy anh ko có ở đây thì chắc giờ có đã có “bạn trai” rồi nhỉ? Nghĩ ko thôi cũng đã thấy tức giận.

_Gì chứ, anh tự tiện hôn tôi, tôi còn chưa tính đâu đấy! -Ann tức xì hói

_What? Cái đó là tôi giúp cô nha -Tú cãi

_Ai cần anh giúp kiểu đó hả? Anh có biết.....có biết.....-Ann mím môi lại

_Có biết gì chứ? -Tú bực mình, ra tay giúp đỡ còn bị mắng nữa, lấy oán báo ơn mà

Ann nhịn ko nổi òa khóc, cái tên đáng chết, làm sai mà còn nói cái giọng đó. Cô ức chế quá đi! Tú một bên bị làm cho giật cả mình. Sao lại khóc rồi? Làm hại anh luống cuống tay chân hết cả lên mà đổ dành.

_Ngoan, đừng khóc nữa, tôi xin lỗi, tôi ko dám làm vậy nữa đâu.

_Anh.....cái đồ.....xấu xa, hức....đó là nụ hôn đầu của người ta mà.....hức hức.....bây giờ lại bị anh cướp rồi, mau trả lại cho tôi đi -Ann vừa khóc vừa nói

_Tôi.....-Tú ko ngờ đó lại là nụ hôn đầu của cô

_Huhuhu, bỏ đi, coi như hôm nay tôi xui xẻo, gặp phải lưu manh -Ann giận dữ

Lại dám nói anh là lưu manh, gan cô công nhận đủ lớn.

_Này, cô tính đi đâu thế? -Tú thấy Ann đứng dậy liền hỏi

_Đi về, sau này tôi cũng ko muốn gặp anh nữa đâu -Ann hét lên

_Khoan đã, tôi còn chưa nói xong mà -Tú cản Ann lại

_Nói gì hả? Anh và tôi còn chuyện gì mà nói? -Ann trừng mắt

_Haizz, tôi ko biết sao lúc đó mình lại hôn cô, hơn nữa tôi phát hiện ra mình rất khó chịu khi cô đi với tên đàn ông kia -Tú nói

_Anh.....bị gì hả? -Ann mở to mắt nhìn kĩ

_Có lẽ là vậy. Đạo gần đây trong tâm trí tôi luôn xuất hiện một người. Mà người này lại hay cùng tôi đấu võ mồm, tuy hơi hung dữ nhưng lại rất sợ ma. Người mà tôi nghĩ đến là cô đấy Ann ạ -Tú nhìn thẳng vào mắt Ann nói

_Anh.....-Ann đỏ bừng mặt

_Ann, có lẽ trong suốt 8 năm qua chúng ta chỉ luôn cãi nhau ồn ào nhưng mà.....ko phải đó cũng là một loại hạnh phúc sao? Ko cần quá biểu đạt này nọ, đơn giản tựa như những lúc ở bên nhau, chúng ta ko phải rất vui vẻ sao? -Tú kể

_Và cũng ko biết từ bao giờ trong lòng anh lại in đậm hình bóng em đến thế -Tú nói tiếp

Ann xấu hổ, muốn lấy tay bịt hai tai mình lại nhưng bị anh nhanh tay mà chặn lại, trêu mến nhìn thẳng mắt cô mà nói:

_Ann Nguyễn, đại tiểu thư dữ dằn, anh phát hiện ra mình đã yêu em rồi. Em có đồng ý làm bạn gái anh ko? -Tú hỏi

_Tôi.....tôi.....-Ann lấp bắp

_Hãy nhận lời anh nhé! -Tú mỉm cười

Ann bật khóc mà gật đầu đồng ý. Đã lâu lắm rồi cũng có một cô bé ngốc đã trồng ỉnh một cây si. Nhưng bởi kiêu ngạo mà cô chưa hề dám mở miệng. Nhưng bây giờ, chàng trai mà cô thầm mến đã tỏ tình với cô rồi. Cuối cùng thì cô đã đợi được đến ngày này.....

#2 : “Chị gái”

_Mẹ, tại sao con ko phải là chị gái? -một cô nhóc có gương mặt y chang nó hỏi

_Ngốc, đó là do em sinh sau anh hai phút, đúng ko mẹ?-một cậu nhóc khác nói

_Ừ chịu đầu, con muốn làm chị cơ! -bé gái méo máo nói

_Ngoan, nói ẹ nghe xem vì sao con lại muốn làm chị gái? -nó vỗ mặt con gái cứng hời

_Tại ba nói làm lớn rất oai phong, còn có thể sai bảo em nhỏ nữa -cô nhóc thật thà khai

Nó trừng mắt nhìn tên đàn ông đang nằm lười trên sôpha. Ai lại dạy dỗ con như thế chứ! Thực là ko nên giao con gái bảo bối cho hần giáo dục. Nó kiên nhẫn cười chỉ dạy lại con gái đáng yêu của mình.

_Làm em gái ko phải rất tốt sao? Con xem, anh trai và mọi người luôn cưng chiều và nhường nhịn con ko phải sao?

_Nhưng mà anh trai luôn bảo con ngốc! -cô vẫn muốn làm chị gái

_Tại sự thật em ngốc mà -anh trai đáng yêu nói

_Em ko có ngốc! -con gái cãi

_Em ngốc -anh trai ko chịu thua

_Oaoa, mẹ! Anh hai bắt nạt con, con muốn làm chị gái cơ! -con gái bị chọc tức khóc rống lên òa vào lòng nó

Mà con trai nó cũng ko kém hơn là mấy, thấy em gái khóc cũng òa lên khóc theo, nhào ngay vào lòng ba mà kể tội. Ôi nhức đầu quá đi mất! Sao lúc ấy lại mang thai đôi chi? Giờ lại sinh ra hai tiểu quỷ suốt ngày không nhẽo đến ồn ào

_Con trai ngoan ko khóc -hần dịu dàng vỗ đầu con mình

_Ba, tại sao em gái cứ thích làm chị thế? Con thấy làm lớn cũng chẳng vui tí nào -con trai khịt mũi nói

_Vậy sao hai đứa ko thử đổi vị trí cho nhau đi-hần đề nghị

Nó trừng mắt nhìn hần, đề nghị kiểu gì vậy? Mà con gái nghe thấy đề nghị của ba liền vui vẻ thoát khỏi lòng nó mà đồng ý. Ngay cả con trai cũng ko do dự mà đồng ý.

_Sau phải gọi em là “chị” nhé! -con gái phách lối nói

_Ừm....“chị gái” -con trai nó ngượng ngùng

_Haha, ba mẹ xem anh ấy gọi con là “chị” kìa. Thế là sau này con ko còn bị bảo “ngốc nữa” -con gái cười khanh khách

Nó nhéo hần một cái thật đau, thì thầm nhỏ bên tai hần:

_Anh đề nghị cái gì kỳ thế hả? Sao lại dạy hai đứa nhỏ như vậy?

Hần tươi cười nhìn vợ mình, cũng ghé sát lại tai nó mà nói:

_Em đừng lo quá! Anh đảm bảo hai đứa chơi ko quá một ngày sẽ đòi đổi lại cho coi!

Theo những hiểu biết của hần về con gái thì chắc chắn ko dễ dàng làm “chị” được. Làm “chị” đối với con gái bé bỏng ngây thơ của hần mà nói xem ra rất khó. Bởi con bé trước giờ đều được anh trai giúp đỡ và

bảo vệ, cho nên con bé vì thế mà trở nên ỷ lại. Dù sao đề nghị vậy giúp con bé hiểu hơn nỗi lòng của anh trai ko phải rất tốt sao? Mà anh trai cũng biết làm “em” thì như thế nào. Một công đôi việc.

_Sao anh tự tin thế? Anh nhìn mặt đắc ý của con gái kìa, có khi muốn đổi luôn ý! -nó hừ lạnh nói

_Haizz, kệ cho tụi nó tự chơi với nhau đi. Mà để cho cả hai đứa đều được làm lớn sao anh với em sao ko sinh thêm một đứa nữa nhỉ? -hắn vui vẻ đề nghị

_Gì chứ? Muốn sinh mình anh sinh á! -nó đỏ mặt bỏ về phòng

_Haha, đợi anh với! -hắn đuổi theo vợ mình, thầm cười trong lòng “Ngốc, mình anh sao sinh chứ!”.

Hai nhóc con kia bị ba mẹ mình bỏ lại trong phòng một mình cũng rất ngoan mà biết tự chơi. Mà “chị gái” lại bỗng chốc sắp khóc đến nơi rồi bởi “em trai” nói làm lớn thì phải nhường cho em. Nhưng đó là cái bánh mà bà nội làm riêng cho bé mà, cũng là cái người ta thích nhất! Ko chịu đâu, bé ko thêm làm “chị” nữa!

#3 Quá khứ

20 năm về trước.....

Trong một công viên có một bé trai đi lạc, sợ hãi mà khóc rống lên. Đúng lúc lại có một bé gái xinh xắn đáng yêu chạy lại dỗ dành.

_Anh à, anh đừng khóc nữa, ba em bảo con trai ko được khóc đâu -bé chu môi nói

Nó hôm nay được ba mẹ dẫn đi chơi công viên rất thú vị. Chẳng qua lúc nó ngồi đợi ba mẹ đi mua đồ thì thấy bên này anh trai đang khóc lớn.

_Em.....em là ai thế? -cậu bé lau nước mắt hỏi

_Em á, là thiên sứ của ba mẹ nha. Mà sao anh lại khóc thế? -nó quan tâm hỏi

_Anh bị lạc ba mẹ, anh rất sợ -cậu bé cắn môi nói

_Đừng sợ nữa, hay anh ngồi chơi xích đu cùng em nha, đợi ba mẹ em quay về họ sẽ giúp anh, được ko? -giọng non nớt trong trẻo của cô bé làm hắn động lòng

Hai người ngồi chơi xích đu với nhau rất vui vẻ.

_Em gái, có phải em cũng đáng yêu giống Mai ko? -cậu bé hỏi

_Mai là ai vậy? -nó hỏi ngược lại

_Bạn ấy là “vợ” của anh -cậu trả lời

_Ko được, em muốn làm “vợ” anh cơ -nó rất thích anh trai này nha, ko thể để người khác cướp đi được

_Nhưng mà anh hứa với Mai rồi -cậu khó xử

_Oaoa, anh ko thích em sao? Ba mẹ nói ai cũng thích em mà, sao anh lại ko thích em? -nó òa khóc

_Này, đừng khóc chứ! Là bé ngoan thì ko được khóc -cậu nói

_Vậy anh đồng ý cho em làm vợ anh đi -nó ra điều kiện

_Ừm.....được thôi -cậu bé sáng khoái đáp

Nó lấy tay quẹt nước mắt nước mũi. Tuy là nhìn rất bẩn nhưng trong mắt cậu bé lại rất đáng yêu. Hai đứa trẻ vui đùa một lúc thì có giọng nói lo lắng truyền đến:

_Hoàng, con làm mẹ lo quá trời, biến mất như vậy khiến mẹ sợ lắm biết ko?

_Mẹ, con xin lỗi -cậu cúi đầu nhận lỗi

_Đi à, đi đừng trách anh ấy nữa. Anh ấy lúc này lạc đi đã khóc quá trời, con dỗ mãi mới nín đấy!

Bà quay sang nhìn cô bé với giọng nói đáng yêu như kẹo ngọt kia. Cô bé này là ai đây?

_Cháu gái, cháu là ai thế? -bà dịu dàng hỏi

_Cháu là thiên sứ, mà ko, giờ là “vợ” của anh ấy -nó đáng yêu chỉ cậu nhóc

_Haha, “vợ” sao? Vậy hai đứa có muốn chụp tấm hình kỉ niệm với nhau ko? -bà cười vui vẻ hỏi

Con trai bà nhỏ như vậy mà đã kiếm được vợ rồi. Đáng yêu thiệt đấy!

_Có, cháu rất muốn chụp chung với anh mít ướt -nó cười gật gù

_Nè, sao em lại gọi anh là mít ướt chứ? -cậu bĩu môi

_Ai biểu anh là con trai mà con khóc như con gái thế -bé chu môi nói

_Sau này anh sẽ ko dễ dàng mà khóc nữa đâu, cho nên em ko được gọi anh là anh mít ướt nữa -cậu nhóc ko cho là đúng nói

_Vậy thì em sẽ ko nói nữa, anh, chúng ta lại chụp hình đi -cô bé kéo tay hắn ra xích đu cùng tạo dáng chụp hình

Tiếc là có chuyện bận nếu ko bà cũng muốn ở lại chơi với cô bé xinh xắn này. Lúc chia tay, ai ngờ cô bé lại chạy đến hôn “chụt” vào má con trai bà, con lớn tiếng tuyên bố quyền sở hữu khiến bà giật khóc giật cười.

_Anh nhất định sau này lớn lên phải cưới tiểu thiên sứ làm vợ đấy! Còn nữa, sau này chỗ này là điểm hẹn của hai đứa mình nha, anh nhất định ko được quên đâu -nó dặn dò

Kể từ đó, mỗi tháng cậu đều xin ba mẹ dẫn đến công viên để gặp nó nhưng mà tiểu thiên sứ đáng yêu ấy lại ko bao giờ xuất hiện lại nữa.

Cho đến lâu sau này, khi cậu nhóc bị một con Vịt xấu xí phát hiện ra bức ảnh mà cậu đã cất giấu kĩ thì kỉ niệm đó lại ùa về. Cậu ghét con Vịt xấu xí kia dám tùy tiện mà đụng vô đồ của cậu. Nhiều lúc cậu còn lầm tưởng con Vịt ấy là em gái xinh xắn, đáng yêu nữa cơ. Nhưng mà ko thể nào, con Vịt xấu xí đó sao có thể là tiểu thiên sứ được chứ! Thở dài, cậu miên man suy nghĩ mà lầm bầm một mình:

_Tiểu thiên sứ, em rốt cuộc đang trốn ở đâu? Anh rất nhớ em. Em đã nói sẽ là vợ anh mà, em mau xuất hiện đi.....

HẾT

Hú yeah, cuối cùng đã hoàn thành xong truyện “Vịt con, A xin lỗi, A yêu E”. Mình rất rất cảm ơn các bạn đã ủng hộ truyện mình trong thời gian qua. Lúc đầu mới viết, mình chỉ nghĩ có một người đọc thôi mình cũng vui vẻ mà viết tiếp. Nhưng ko ngờ lại nhiều người thích truyện của mình như vậy, mình cảm động muốn chết luôn >< lần=“” đầu=“” viết=“” nên=“” mình=“” vẫn=“” còn=“” nhiều=“” thiếu=“” sót,=“” mong=“” các=“” bạn=“” thông=“” cảm=“” nha=“” =“” mong=“” koi=“” người=“” tiếp=“” tục=“” ủng=“” hộ=“” cho=“” lola=“” nhá=“”>

Mình cũng đã có ý tưởng cho tác phẩm tiếp theo rồi nhưng chắc phải xả stress một thời gian đã rồi mới bắt đầu viết. Mình giới thiệu sơ về nội dung truyện tiếp theo nha ^~^

“Cô phải gỡ thủ đoạn, đẩy bạn thân đến chỗ ”chết” mới cướp đi được ánh hào quang của “nữ chính”.

Cô cũng ko ngại hy sinh hôn nhân của mình chỉ để củng cố địa vị.

Cô chính là có tham vọng muốn ngồi trên đỉnh cao nhất.

Còn anh, sinh ra đã ngậm “thìa vàng”.

Đồng ý lấy cô chỉ vì trong lòng muốn đòi lại công bằng cho bạn gái

Mà cô, chính là cô bé lọ lem trong truyện cổ tích, ko ngờ lại bị người bạn thân nhất đẩy vào chỗ “chết”.

Nhưng mà khi cô tỉnh lại, cô muốn đòi lại tất cả thuộc về mình.”

P/s: Nói chung là tác phẩm tiếp theo mình sẽ làm cho các bạn bất ngờ ^^ Và giờ thì mọi người chờ “Giả danh” của mình nhé! Ko làm mọi người thất vọng đâu. Giờ thì mình lặn đây, byebye

~###

“Giả danh” bắt đầu được mình post rồi nha mọi người, hãy cùng tìm đọc truyện nhá :3

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vit-con-anh-xin-loi-anh-yeu-em>